

نړيوال ادبي مکتبونه

ليکوال:
هيواد پريال کومکي

Ketabton.com

نړيوال ادبي مکتبونه

ليکوال: هېواد بريال کومکي

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم : نړیوال ادبي مکتبونه

لیکوال: هېواد بريال کومکي

خپرنډوی: نوی مستقبل خپرنډویه ټولنه - کابل

برېښنالیک: moustaqble@gmail.com

چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپ وار: لومړی.

چاپ کال: ۱۳۹۶ لمريز.

قیمت: ۱۰۰ افغانۍ

ټولنه

نوی مستقبل خپرنډویه

لومړی ادرس: کوټه سنگي-دسیلو د څلورم اوینځم سړک ترمنځ د شاداب ظفر

بلاکونوټه مخامخ

دویم ادرس: د دهمزنگ لومړی سړک (مرکز عمومي کتاب پلورنځی).

۰۷۸۸۲۲۰۵۳۰

درېیم ادرس: جوي شیر دخپرنډویه ټولنو او کتاب پلورنځینو عمومي مرکز

۰۷۸۱۸۹۴۰۶۴

اړیکې: ۰۷۸۶۶۳۰۷۳۱ ۰۷۷۸۸۷۰۳۰۵ ۰۷۸۷۱۸۰۷۵۳

د چاپ حقوق له خپرنډویي ټولنې سره خوندي دي

ڊالی

شهید استاد حیکم تنیوال، ډاکټر فیض محمد ځلاند، استاد
محمد اسمعیل یون، ډاکټر خوشال روهي، تورن جنرال
نوراحمد شاه انگار، عبدالشکور پیغام، مرحوم څارنوال گل
محمد کومکي او گران استاد نورالله بناد ته چې ما ترې ډېر
خه زده کړي دي.

سريزه

د پوهنتون زده کړه ييز بهير کې مې له ځينو نړيوالو څېرو سره اشنايي پيدا شوه،
د دې خلکو افکار مونږ ته په کار دي.

تېره ورځ راته گران ټولگيوال هېواد بريال کومکي زنگ وکړ، چې يو کتاب مې
چاپ ته تيار کړی، ته يې له هم له سترگو تېر کړه.

د دی نن مې يې لوستنه پای ته ورسوله، اوس ځان داسې محسوسومه، په
نړيوالو ادبياتو کې د ماسټرې زده کړې کوم.

په پښتو ژبه کې د نړيوالو ادبي مکتبونو په اړه دومره روان، تسلسلي او له هر
اړخيزو مالوماتو ډک کتاب همدا دی. ښاغلي کومکي صيب په ډېر ښکلي ډول
دا کتاب د ادب په پېژندلو پيل کړی، ورپسې يې ادبي دورې او له هغې وروسته
يې نړيوال ادبي ښوونځي، کلاسېزم، رومانټېزه، رېالېزم، نچرالېزم، سيمبولېزم
او نور واړه ادبي مکتبونه، د هغوی سرلاري، د هغوي د پيدايښت سيمې، د
هغوی د را پيدا کېدو علتونه او د هغوی پيرو او مخالفين په داسې ډول تشرېح
کړي، چې موضوعي تسلسل يې سړی د کتاب لوستلو پسې بيايي.

زه يې په اړه نورې خبرې نه لیکم، لوستنه او قضاوت خپله وکړئ، خو زما
گران او هوډمن ملگري هېواد بريال کومکي ته د دې ارزښتمند کتاب د چاپېدا
مبارکي وایم او له خالق ذات څخه ورته د نورو برياوو په هيله يم !

په جهان د ننګيالي وي دا دوه کاره
يا به وخوري ککړی يا به کامران شي

(خوشال بابا)

په ټوله پښتني او علمي مينه

رشيدالله جليل مينه يار

۱۳۹۶/۸/۲۱

لړلیک

مخ	سرلیک
۱.....	سریزه.....
۲.....	ادب څه ته وایي؟.....
۵.....	ادبي سبک او ښوونځی.....
۷.....	د نړيوالو ادبي دورو وېش.....
۹.....	لرغونی یونان او روم (لرغونې ادبي دوره).....
۱۴.....	مذهب او ادبیات (منځنۍ ادبي دوره).....
۱۶.....	د رنسانس (روښانتیا) پېر.....
۲۰.....	نړيوال ادبي مکتبونه.....
۲۲.....	کلاسېزم.....
۲۶.....	د کلاسېزم تاریخي شالید.....
۲۷.....	د کلاسیک ادب د اصولو پیدایښت.....
۲۹.....	اصول او قواعد.....
۲۹.....	د طبیعت تقلید.....
۳۲.....	له زړو هنرمندانو تقلید.....
۳۳.....	عقل او منطق.....
۳۵.....	کمال او برابري.....
۳۵.....	ښکلا او زده کړه.....
۳۶.....	ساده گي، څرگندتیا او لنډون.....
۳۷.....	حقیقت.....
۳۸.....	ادبي سپېڅلتیا.....
۳۹.....	درې گونې قانون.....
۴۲.....	کلاسیک اثار او لیکوال.....
۴۲.....	حماسه او رومان.....

ب // نړیوال ادبي مکتبونه

٤٣	تراژيډي.....
٤٥	د تراژيډۍ اتل.....
٤٦	کوميډي.....
٤٧	د لرغوني يوناني کوميډيو جوړښت.....
٥٠	شپونيز شعر (BUCOLIQUE).....
٥٠	غنايي اشعار (LYRIQUE).....
٥١	کلاسیزم او فرانسه.....
٥١	نيکولاس، نیکولا بوالو (١٧١١-١٧٣٦ م).....
٥٣	د بوالو (شعر پوهنه).....
٥٤	ژان ډولافتن (١٦٢١-١٦٥٩ م).....
٥٥	ژان راسين (١٦٣٩-١٦٩٩ م).....
٥٧	د راسين اثار.....
٥٧	مولیر (١٦٢٢-١٦٧٣ م).....
٥٩	بلز پاسکال (١٦٢٣-١٦٦٢ م).....
٦٠	کلاسیزم او المان.....
٦٢	یوهان ولفگانگ فون (گویتة) (١٧٧٩-١٨٣٢ م).....
٦٥	یوهان کریستوف فریدریک (شېلر) (١٧٥٩-١٨٠٥ م).....
٦٧	کلاسیزم او انگلستان.....
٦٩	رومانتیزم.....
٧١	د رومانتیزم پیدایښت.....
٧٢	ویي او رینه.....
٧٣	د پانګوالۍ پیل او د فیوډالېزم زوال.....
٧٧	د رومانتیزم اصول.....
٧٧	د رومانتیزم ډولونه.....

ت // نړيوال ادبي مکتبونه

۷۸	د رومانټيزم برنامه
۸۱	رومانټيزم په اروپا کې
۸۲	ويکتور هوگو (۱۸۰۲ - ۱۸۸۵ م)
۸۴	ژان ژاک روسو (۱۷۱۲ - ۱۷۷۸ م)
۸۶	ويليام ورډ زورث (۱۷۷۰-۱۸۵۰ م)
۹۰	الکساندر سرگيوېچ پوشکين (۱۷۹۹-۱۸۳۷ م)
۹۲	ريالېزم (رېښتيا پالنه)
۹۷	د ريالېزم مبارزه
۱۰۰	ريالېزم د عادي او غير شخصي مکتب په توګه
۱۰۱	د ريالېستي ادب موضوع
۱۰۲	نړيوال ريالېزم
۱۰۴	روسيه (روسی ريالېزم)
۱۰۵	لومړنی ريالېزم
۱۰۶	انتقادي ريالېزم
۱۰۸	سوسيالېستي ريالېزم
۱۰۹	ماکسيم ګورکي (۱۸۶۸-۱۹۳۶ م)
۱۱۱	ناتورالېزم (طبيعت پالنه)
۱۱۳	ريالېستي هنر د ناتورالېزم د مقدمې په توګه
۱۱۴	د ناتورالېزم لنډه فلسفه
۱۱۵	ناتورالېزم د سياست او اقتصاد له زاوېې
۱۱۵	ناتورالېزم او پوهنه
۱۱۷	د ناتورالېستي اثارو ځانګړې
۱۱۷	د ناتورالېزم ماته
۱۱۸	سېمبولېزم (ابهام)

ث // نړيوال ادبي مکتبونه

۱۲۳	 د سېمبولېزم اصول
۱۲۴	 ازاد شعر
۱۲۵	 نامتو استازي
۱۲۶	 له سېمبولېزم جلا شوي مکتبونه
۱۲۷	 ناتورېزم
۱۲۸	 کسموپليټېزم (جهان پالنه)
۱۲۹	 نور واړه مکتبونه
۱۲۹	 اونانيمېزم
۱۳۱	 فوتورېزم (راتلونکی)
۱۳۲	 د فوتورېزم پيدايښت
۱۳۳	 د فوتورېزم اصول
۱۳۴	 د فوتورېستي اثارو موضوع
۱۳۵	 د فوتورېزم نامتو استازي
۱۳۵	 د فوتورېزم ماته
۱۳۶	 اکمپېزم
۱۳۸	 اکمپېزم او روسيه
۱۳۸	 امپرسېونېزم
۱۳۹	 اکسپرسېونېزم
۱۴۱	 دادېزم
۱۴۲	 سور رېالېزم
۱۴۳	 اګسزېستانسېالېزم
۱۴۴	 وېرېزم
۱۴۵	 اخځونه

نړيوال ادبي مکتبونه // 1

سريزه

خوښ يم، چې د لوی څښتن تعالی په مرسته مې د (نړيوال ادبي مکتبونه) تر عنوان لاندې ادبي اثر بشپړ کړ. د دې کتاب د موضوع په هکله مې ډېر ژور فکر درلود. بايد ووايم، چې په پښتو ژبه کې د نړيوالو ادبياتو په هکله پوره او د پام وړ کار نه دی شوی. ما تر خپلې وسې زيار ايستلی، چې پښتو ژبې ته د نړۍ د ادبي مکتبونو په هکله يو څه دننه کړم، تر څو راتلونکي او ځوان نسل دغه بهنځونه تعقيب او د نړۍ د ادبياتو په هکله ډېر څه لاسته راوړي. البته د دې اثر د ليکلو پر وخت له ډېرو ستونزو سره مخ وم، خو د باندنيو ژبو ځينو اثارو راسره مرسته وکړه، چې د موضوعاگانو ژورو ته دننه شم.

د دې اثر په محتوا کې پر ادبياتو بحث شوی، ځانگړي يې په گوته شوي، د سبک، جريان او مکتب په کلمو کې نږدې والی او توپيرونه څېړل شوي دي. نړيوالو ادبي دورو ته کتنه او په دې پورې تړلي حقيقتونه، لاملونه او پېښې رابرسېره شوي، چې لوستونکي وکولی شي په جلا توگه د موضوعاتو منځ ته دننه شي. د نړيوالو ادبي مکتبونو په لړ کې په کلاسېزم او بيا وروسته په زنجيري ډول نور ادبي مکتبونه، د هغوی په اصولو او ليکلو اثارو بحث شوی دی. ليکوال يې د سياسي، علمي، کلتوري او ټولنيزو تاوتریخوالو په پار د ولس د ويښتيا او د مثبت بدلون لپاره قلم پورته کړی، يا يې دغه خوځښتونه رد کړي دي. دا موضوع د هغو ادیبانو، ليکوالو او هنرمندانو لپاره د نړيوالو ادبي مسائلو د څېړلو او پلټلو لپاره يوه ښه وسيله کيدای شي، وروسته به نورې درنې سټې په دغه لار کې لا روښانتيا رامنځ ته کړي. هيله مې دا ده، چې د ادب وړي تېري له دې اثر څخه ډېر څه کسب او دې ته وهڅېږي، چې د دغې موضوع د لا پراخولی لپاره متې راوغاړي.

پاتې دې نه وي، د دې کتاب د اصلاح او سمون په برخه کې زما گرانو ملگرو عصمت الله کرم او رشيدالله جليل ډېر زيار ايستلی او د شيخ زاید پوهنتون د ژبو او ادبياتو له مخکښ استاد نورالله بناد څخه زښت زيات منندوی يم، چې د دې کتاب د سمون په برخه کې راته لازمي لارښوونې کړي دي او خپل قيمتي وخت يې پر دې کتاب لگولی دی. په درنښت

هېواد بريال کومکي

خوست - افغانستان

۱۳۹۶/۸/۲۰

ادب څه ته وايي؟

د ادب په هکله دا پوښتنې چې ادب څه شی دی؟، څه دندې لري؟، هدف او موضوع یې څه ده؟، پخوا ډېرې مطرح شوې او ادبپوهانو ورته پر ځای او لازم ځوابونه موندلي دي. که د ادب ریښه او کلمه وڅېړو نو معلومه به شي، چې دا کلمه د عربي ژبې له هذب څخه راوتلې او مانا یې (د ونې د بې ځایه څانگو او ښاخونو پرېکول) دي. دا کلمه له محسوساتو څخه معنویاتو ته رانقل او د هغه وگړي لپاره وکارېده، چې له عیونو به پاک شو. دلته دا ټکی خورا مهم دی چې ادب نېغ په نېغه له هذب نه دی رغېدلی، بلکې هذب په هذب او هذب په ادب اوښتی دی. استاد الفت صاحب ادبیات، چې ادب ته منسوبه جمع ده، داسې راپېژني: (ادب د ښو الفاظو په وسیله د خپلو احساساتو او ادراکاتو یا د زړه د خبرو ښکاره کول او د اوریدونکیو په ذهن کې یې کېنول دي). (۱: ۳۰۱م)

د پښتو ژبې بل مخکښ ادبپوه زلمی هېوادمیل په خپل اثر (د پښتو ادبیاتو تاریخ) کې د یو ژبې ټول لیکلي (تحریري) او نا لیکلي (شفاهي) منظوم او منثور هنري اثار ادبیات گڼي. هېوادمیل صاحب د ادبي لیکنو او نورو پنځونو تر منځ اساسي توپیر په هنریت پورې تړي او یوازې هغه لیکنې ادبي بولي چې د هنر جادو له ځان سره ولري. (۲: ۸۸م)

ادبیات د نورو بشري پوهنو په څېر د مجرد تفکر درلودونکي او پر وړو سترو څانگو وېشل شوي دي، ادبیات په لومړیو کې پر دوو برخو (ژبپوهنه

او ادبپوهنه) وېشل کېږي، دا هره څانګه بيا نور بېل ښاخونه لري. لومړی په لنډ ډول ژبپوهنه، د هغې څانګې او ورپسې ادبپوهنه درېژنو:

(۱) - ژبپوهنه

ژبپوهنه هغه پوهه ده، چې د ژبې جوړښت، څرنگوالی، تکاملي پړاوونه او بدلونونه تر څېړنې او بحث لاندې نیسي. په لېنګوېستیکس (ژبپوهنه) کې ژبې ته د هنري اثارو د موادو په توګه ځانګړې پاملرنه کېږي. ژبپوهنه لومړی پر دوو برخو: نظري ژبپوهنه او تطبيقي ژبپوهنه وېشنه مومي، وروسته نظري ژبپوهنه په ترتیب سره په لاندې څانګو وېشل کېږي:

۱- تشریحي ژبپوهنه

۲- تاریخي ژبپوهنه

۳- پرتلیزه ژبپوهنه

الف: تشریحي ژبپوهنه

تشریحي ژبپوهنه د نظري ژبپوهنې هغه څانګه ده، چې ژبه یې له کوم تاریخي تحول او بدلون پرته په یوه معلوم او څرګند مهال کې تر څېړنې لاندې نیسي. دغه ژبپوهنه په دریو لویو برخو وېش مومي چې عبارت دي له:

۱- غږپوهنه (فونولوژي)

۲- ګډ پوهنه (مورفولوژي)

۳- جمله پوهنه (سینټېکس)

دغه هره څانګه دندې او اصول لري، ځانګړې ژبني مسائل بیانوي، د موادو ترتیب او شننه یې بېله او د ژبې په رغونه کې رغنده رول افاده کوي. له تشریحي ژبپوهنې علاوه تاریخي او پرتلیزه ژبپوهنه هم د ژبپوهنې له مهمو ښاخونو شمېرل کېږي. تاریخي ژبپوهنه د یوې ژبې مختلف تحولات بیانوي

او پرتليزه ژبپوهنه بيا يوه ژبه له ډېرو نورو ژبو يا د ژبو له کورنيو سره پرتله کوي.

(۲) - ادبپوهنه

ستر ژبپوه رېنټين صاحب ادب پوهنه داسې تعريفوي: ((ادبپوهنه هغه علم دی، چې د ويلو، ليکلو او ښې وينا ډولونه رابښي او د نظم او نثر ښه والی بدوالی او نورې مرتبې بيانوي.)) (۳: ۱۰۷م) ادبپوهنه درې اساسي څانگې لري:

۱- ادب تاريخ

۲- ادبي نقد (کره کتنه)

۳- ادب تيوري

ادب تاريخ ژبني او هنري اثار له پيدايښتي شرايطو سره سم تر څېړنې لاندې نيسي او د يو ملت ادبي جريانات مطالعه کوي. کره کتنه په ساده ژبه د يوه اثر ښه والی، بدوالی، خوند، بې خوندي، کره، ناکره، ښکلا، بدرنگي، گټې او زيانونه بيانوي. ادب تيوري بيا د ادب انکشاف، اصول، ښې، ځانگړتياوې او د هغې په رڼا کې مېتود او موضوع راپېژني. يا په بل عبارت: د ادبي اثارو پر منشاء، ماهيت، تکامل، ارزښت او د ارزونې پر مېتود او پرنسپونو بحث کوي او د کره کتنې او ادب تاريخ لپاره اصول او قوانين ټاکي.

د ادب د دندې او موضوع په اړه حبيبي صاحب د پخوانيو شرقي او غربي پوهانو زاړه او نوي نظريات راخيستي دي. شوقيانو پخوا د ادب موضوع يوازې په وينا (نظم او نثر) کې د فصاحت او بلاغت لخوا مطرح کوله. عبدالرحمن ابن الانباري (۵۱۳-۵۷۷ هـ/ش) اته علمه (نحو، لغت، صرف، عروض، قافيه، صنعت الشعر، اخبار او انساب) په ادب کې داخل

گڼل هر چا به چې په يوه يا ټولو پوهه حاصله کړه، هغه به اديب بلل کېده. د غربي نړۍ اوسني نظريات مغلق او خورا زيات دي. په دې برخه کې د محمد اقبال وزيری صاحب دا تعريف بسنه کوي، چې وايي: ((په ملي - تاريخي ځانگړنو کې د خلکو د ننني او باندني ژوند ټولنيز کرکټرتوب له طبيعت سره په اړيکه کې د هنري ادب سکالو جوړوي.)) (۴: ۷۰۶م)

د ادب دندې خورا ډېرې دي، ډېريو پوهانو د پوهاوي، ښکلايزو او روزنيزو دندو يادونه کړې ده. د دوی په فکر ليکوال له پوهنو او هنرونو په ګډه اخيستې د ښکلا په مرسته د ښو کرکټرونو په راوړلو دټولنيز ژوند پېښې انځوروي. لوستونکی نېغ په نېغه ترې تقليد او ورسره ځان پرتله کوي او بالاخره مثبت تحول پېښيږي.

د ادب موخه په ټولنه کې د ظلم او ښکېلاک پر وړاندې د ټيټې طبقې د غبرونو پورته کول، د مثبت بدلون لپاره هڅه اود انسانانو په ژوند کې خوند، همدري، احساس، مينه او خواخوږي پيدا کول دي. (۳: ۳۸م)

ادبي سبک او ښوونځی

په ادبياتو کې د نظم تر څنګ نثر هم ځانګړی مقام لري. وګړي د خپلې ايډيا د انعکاس لپاره يا نظم ټاکي يا نثر، چې دواړه يو تر بله ډېر توپير لري. سبک يوه عربي کلمه ده، چې د سرو او سپينو زرو وييلی کول او په قالب کې اچول دي. سيکه بيا د زرو ټوټې ته ويل کېږي. د ادب په اصطلاح کې د يو شاعر او ليکوال د وينا او ليکنې لارې، اسلوب، روش او مېتود ته وايي. يا په بل عبارت: په ليکوالۍ کې د ليکوال ليکني طرز ته هم سبک ويلى شو. (۵: ۱۱۱م)

د سبک دکلمې پر وړاندې اروپایانو د (Style) کلمه کاروله، چې د لاتینې ژبې له (Stilus) څخه مشتق شوې ده. ستیلش هغه اله وه، چې د هغې په وسیله به پر مومیایي تابلوګانو لیکنې کېدې. د سټایل کلمه د سبک په نسبت زیات جامعیت او ارتولۍ لري او د اروپایانو د ټولو کړو وړو لپاره په خاص او ممتاز ډول استعمالېږي. په اروپا کې سبک د ارستويي او اپلاتوني ماناوو تر منځ توپیر شوی دی او د رنسانس وروسته پرې تاوده بحثونه ترسره شوي دي چې سر یې همدغې اپلاتوني او ارستويي پورې اړوندو نظریو ته رسېږي.

د سبک دکلمې پر ځای پخوانیو پارسي ادبپوهانو د فن، طرز، سیاق، طریقه، شیوه اسلوب او دې ته ورته کلمې کارولې، خو اوس ټول د سبک د کلمې پرکارونې تفاهم ته رسیدلي دي.

هر لیکوال، شاعر او اديب د لیکلو ځانته طرز (سبک) لري. دا سبک د جوتو ځانګړتیاوو له اړخه د نورو لیکوالو له سبک نه توپیر پیدا کوي، یا یې پیروي کوي. د ادبیاتو د ننه په نثر کې ځینې ادیبان دومره ځلېږي، چې د لیکنې سبک یې د ارزښت تلې ته لوېږي، پنځګر یې په شعوري یا غیر شعوري ډول پېښې کوي او په دې ډول د لومړي شخص د سبک پیرو بلل کېږي. خوشال بابا، حمید مومند او رحمان بابا د اشعارو او اثارو په پنځولو ډېر لیکوال او شاعران اغېزمنکړي دي. دلته دا ټکی د فکر وړ دی، چې (سبک په یوه شخص پورې تړاو لري، خو ښوونځی د څو ورته سبکونو، چې پنځګر یې طرزي او فکري همرنگي ولري ټولګه وي.) (۶: ۲۸)

د یوه ادبي مکتب پیدایښت د ادب له تاریخي، فرهنګي او کلتوري شرایطو سره تړاو لري. د ادبي ښوونځیو په منځته راتګ کې دوه شیان خاص

رول لري، لومړی د پوهنیزې اېډیا تاثیر او دویم د یوې منلې ادبي نظریې یا خوځون مخالفت دی، چې د فرد پر ځای په یوې ډلې پورې تړاو پیدا کوي. ښاغلي اجمل ښکلي په خپل کتاب (سبک پوهه) کې د ښوونځي او سبک پر موضوع باندې ډېر اوږد بحث کړی او هم یې د خارجي پوهانو تعریفونه او تحلیلونه راوړي دي. نوموړی د یو ادبي قاموس لیکوال (جی. ای ګېون) نظر لیکي او وايي مکتب د هغو لویو پنځګرو ډلې ته وايي، چې ټول یو ډول ادبي ارونه (اصول) پالي، یا د یو فکري نظام یا یوې مفکورې خلک او تخلیقي هڅې یې ادبي مکتب بللی شو.

ادبي ښوونځی هغه ادبي جریان دی، چې د لیکوالو، ادیبانو، شاعرانو او پنځګرو د سبکونو له ګډون څخه رامنځته کیږي، یا یې د هغو نظریو، ادبي او کلتوري ځانګړتیاوو مجموعه بولو، چې د هېوادنو د ګډو ټولنیزو او سیاسي اوضاعو په بهیر کې منځ ته راغلې وي. ښوونځی په یوه ټاکلې دوره کې د یوه ګروپ لیکوالو له خوا د یوې ځانګړې لارې او سبک تعقیبول دي. (۱۴۰۵: ۶)

د نړيوالو ادبي دورو وېش

د نړيوالو ادبي دورو وېش اسان کار نه، بلکې ډېرې زیرکتیا، پوهې او ادبي درک ته اړتیا پېښوي. ټولنیز علوم په تېره بیا ادبیات له مجرد تفکر څخه برخمن دي او پوهان په ډېرو څېړنو او ادبي مسائلو کې سره ورته نظریات نه لري. د ادبي دورو ټاکنه هم یو پیچلی بحث دی، چې پوهانو ورته له بېلو زاویو کتلي دي.

استاد پوهندوی جانس زړن (د نړيوالو ادبیاتو د ادبي دورو وېش) تر عنوان لاندې په علمي او څېړنیزه مقاله کې د نړيوالو ادبي دورو د وېش ټاکنه کړې ده. د مقالې منځپانګه د څلورو لویو وچو (اسیا، افریقا، اروپا او

8 // نړيوال ادبي مکتبونه

امريکا) د ادبياتو څېړنه جوړوي. د لرغوني يونان، پخواني روم او ورسره پر ځينو هندي، باختري، مصري، بابلي او استراليايي ژبو سربېره د اروپا پر منځنۍ پېړۍ هم څېړنه شوې ده، چې په پای کې يې نړيوال ادبيات پر څلورو دورو وېشلي دي.

لومړۍ دوره

په دې دوره کې لرغوني مصري، بابلي، اسوري، باختري، پخواني چينايي، عبراني او لرغوني هندي ادبيات شامل دي. دا ادبي دوره له (۵۰۰ق.م) راپيل او تر (۱۰۰۰ق.م) پورې رارسېږي. پاتې دې نه وي، چې هماغه مهال د پخوانيو شرقي هېوادونو ادبيات مخ پر وړاندې روان وو او غربي نړۍ د جهل په تورو تيارو کې ډوبه وه.

دويمه دوره

دويمه ادبي دوره له (۱۰۰۰ق.م) رانيولې ان تر (۵۰۰) ميلادي پورې رارسېږي. دا دوره د نويو مدنيتونو، فرهنگونو او مترقي افکارو هنداره گڼل کېږي. د لرغوني يونان، روم او ورپسې د لرغوني باختري ادبياتو پيلامه له دغه ځايه پيل مومي.

درېيمه دوره

درېيمه دوره له (۵۰۰ م) پېړۍ را پيل او تر (۱۳۰۰م) پېړۍ پورې جريان پيدا کوي. په دې عصر کې روم خپل ځواک له لاسه ورکوي او کليسا پر ادبياتو تسلط پيدا کوي. په وروستيو پېړيو کې د اروپا ليکوال د علومو او فنونو زده کړې ته مټې رانغاړي؛ نوي بنسټونه رامنځته کوي، په ايټاليا کې د ادبياتو د ودې لپاره زمينه سازي کېږي او بالاخره د رنسانس پېر ته لاره هوارېږي.

څلورمه دوره

څلورمه دوره په (۱۳۰۰م) پېړۍ کې پيل او په ايټاليا کې د رنسانس له پيل کيدو تر ننه ادامه پيدا کوي. رنسانس په اروپا کې د نوي علمي، ادبي او هر اړخيز انقلاب نوم دی، چې اغېز او لاسته راوړنې يې په ټوله اروپا کې د پام وړ تغير پېښ کړی دی. د اروپا معاصر ادبيات په خپل ذات کې پر نورو وړو او لويو دورو وېشل غواړي او ادیبان او ليکوال يې د نظر ژور اختلافات تعقيبوي. نو موږ له موضوع تېرېږو او پر خپله موضوع پيل کوو. (۷: ۱۰۹م)

لرغونی یونان او روم (لرغونی ادبي دوره)

کله چې د ادبیاتو او پوهنو بحث راپورته کېږي، نو د لرغونو مصریانو، سومریانو، یونانیانو او چینایانو نومونه د انسان ذهن ته راځي. دا هغه لومړني انسانان دي، چې د لیک او لوست لپاره یې ډېر زیارکښلی او د راتلونکو نسلونو د هوساینې لپاره یې د آرام ژوند زمینه برابره کړې ده. د قلمي او تصویري لیکونو پیدایښت د همدغو انسانانو د زیار محصول دي، چې د ونو پاڼو او د غوایانو پر څرمنو لیکل شوي دي. له میلاده (۲۰۰۰) کاله وړاندې سومریانو یو حماسي اثر درلود، چې گیلگمش نومیده. ددې کتاب ارزښت دومره زیات دی، چې کله ناکله ورته د انسانانو د لومړني کتاب خطاب هم کېږي. چینایانو او مصریانو هم ورته نوښتونه کړي دي او د یونانیانو لپاره یې اصول ایجاد او د فرهنگ په انتقال کې یې رغنده رول لوبولی دی.

لرغونی یونان د نړۍ او په ځانګړي ډول د اروپا علمي، کلتوري او ادبي انقلاب زانګو ګڼل کېږي. له میلاد نه تقریباً زر کاله وړاندې په یونان کې ادبیات منځ ته راغلي او پوهان یې د لویدیځې اروپا تر ټولو لرغوني ادبیات ګڼي. په دې عصر کې د انساني ژوند د بېلا بېلو اړخونو په اړه خبرې اترې

او بحثونه ترسره شوي دي. پنځگړيې د ادبي ژانرونو (حماسه، تراژيډي او کوميډي) په چوکاټ کې ولسي ستونزې او پرابلمونه راولاړ کړي او هم يې د اتلوليو پر ستاينې ښکلې پنځونې منځته راوړې دي.

لرغونی يونان د بېلو ادبي ژانرونو د پيدايښت ټاټوبي هم بلل کيږي. په دې عصر کې ډېر حماسي او غنايي اشعار د يونان ستر شاعر هومر (Homer) په لاس منځ ته راغلي دي چې يو يې الياد (The Iliad) او بل يې اوديسه (The Odyssey) نومېږي. هومر په دې اثارو کې د يونان د ولس د قهرمانيو، زړور تياوو او په جگړه ييز ډگر کې له مقاومتونو غږيږي او د يونان د ستر ولس ستاينه کوي.

د تړای جگړه د الياد او اوديسې اساسي موضوع تشکيلوي. الياد د سپارټا او تړای ترمنځ د پېښ شوي لس کلن جنگ د وروستيو شپږو اونیو بيان له ځان سره لري چې (۱۲۵۰ ق.م) شا و خوا پېښ شوی دی. دا جگړې د تړای د پاچا پريام د يو شپانه زوی پاریس په واسطه د سپارټا د پاچا ميلانس د ښځې هلن تېستول وو. ميلانس خپل ورور اګامنون ته امر کوي، چې د جگړې لپاره لښکر تيار او پر تړای حمله وکړي. په دې جنگ کې د ډېرو اتلانو تر څنګ اګيليز او د ايتاکا پاچا جنرال اديسه يوس هم شامل وو. دوی يونيم ميليون لښکر او د زرو په شا و خوا کې کښتۍ تياروي او د هلن د بېرته راوستلو لپاره تړای ته ورځي او د لس کلن جنگ وروسته هلن بېرته له ځان سره راولي. هومر په دې کيسه کې د خپل ولس شجاعتونه او شهامتونه توصيفوي. (۱۰: ۵۱۰۵۱م)

د تړای فتح د الیاد موضوع ده، خو په اودیسه کې هومر بیا د یونانیانو بېرته راتګ او د جنرال اودیسه لس کلن تریخ ژوند، سفر او ماجراوې انځور کړې دي. اودیسه د حماسې اتل دی، چې بېرته د راکړځیدو پر مهال له جادوګرانو، ارباب النوعو او هر ډول بلاوو سره مخ او ورته ستونزې جوړوي. پنسیلوپ د ده مېرمن په دې

حماسه کې له نفسي او شیطاني وسوسو سره د مبارزې نوم خپلوي او تیاماخوس بیا د خپل پلار د موندلو لپاره له هرې وسیلې کار اخلي. تر شلو کلونو وروسته اودیسه کور ته رارسېږي او خپله مېرمن یې نه پېژني. بلاخره اودیسه نوی ژوند پیلوي او په دې ډول کیسه پای ته رسېږي. دغه کیسه د یونان لرغونی فرهنګ او فولکلور راپېژني او د یونانیانو د ژوند د اصولوپه هکله خبرې اترې کوي.

که څه هم په دې اثر کې د ارباب النوعو او اشباحو رول ته زیات ارزښت ورکړل شوی، خو بیا هم د یونان د ولس د رېښتیني ژوند بڼه لري، چې له دې امله ورته د نړۍ په ادب کې د ریالېزم لومړی اثر هم ویل کېږي.

په یوناني ادب کې تر حماسې او غنایي اشعارو وروسته تراژیدي، کومیډي، ډرامې او تیاتر د دوی ځای خپلوي. په (۷ - ۸ - ۹ ق.م) پېړیو کې هومر، هیسود، الکي پندار، ادرخي لوګ، اکسه، تیرتي، سولول او ته اګنیس ژوندکاوه. هومر حماسي او هیسود غنایي اشعار وپنځول او له دوی

وروسته په ترتیب سره اربستوپان دکومیلې او ایس خیل د تراژیدۍ اساس کېښود، چې ورته د تراژیدۍ د پلار لقب هم ورکړل شو او مشهور اثر یې اوریستي نومېږي. له ایس خیل وروسته سوپوکلې ستر او دویم تراژیدي لیکونکی دی، چې ورپسې یوروپید ښودل شوی دی. پاتې دې نه وي، چې د (۴ - ۵ ق.م) پېړیو په جریان کېږي او تیاتر پېر منځ ته راځي. لومړۍ بېلگې یې د ایس خیل اثار بلل شوي دي. د یونان لیریک متنونه او شعرونه د اریخیلوکوس او د ساپو پخوانۍ شاعرې عشقي اشعار په میراث راپاتې دي. لرغوني یونان په فلسفه، ریاضیاتو، نجوم، طب، سیاست، اخلاق، بلاغت، معمارۍ، مجسمه جوړونه، نثر، شعر او تاریخ لیکلو کې ځانته نوم او لومړیتوب خپل کړی دی. سوکرات، دیموکریټ، اپلاتون او ارستو د نړۍ ستر فیلسوفان دي او هیردوت د نړۍ لومړی تاریخ لیکونکی پیژندل شوی دی. همدا یونانیان وو، چې د لومړي ځل لپاره یې د طبیعت راز راوسپاره او د مادې د ماهیت، فکر، نیکۍ، حقیقت او ښکلا په اړه یې د پوهیدلو لپاره کوښښونه پیل کړل. دوی د انسانانو د ټولنیز او سیاسي ژوندانه د سمبالتیا په موخه خپل فکري ځواک پرکار واچاوه او بشر ته یې نوي فکرونه په میراث پرېښودل. (۳: ۱۰۸، ۱۰۹م)

له دې وروسته رومیانو د سیاسي قلمرو د پراخولې او غځونې لپاره په څلورمه ق.م پېړۍ کې پر یونان حمله وکړه او د یونان وروستی ښار الاده یې ونيو. دلته د نظم په پرتله د نثر خوا غښتلې او ادبي انواعو له نثر سره روغېر وکړ. د رومیانو تر پاچاهۍ وروسته ادبیات له لومړۍ ق.م پېړۍ راپیل او تر څلورمې میلادي پېړۍ پورې یې دوام وکړ. رومیانو زیاتې ادبي پنځونې کړې دي، خو د یونان ځای نشي نیولی. د دوی اشعار ځانته خوند لري، چې پر

خپل ځای د ستایلو وړ دي. د پلاتوس او تېرېنتیوس کومېډیک اثار که څه هم رومیانو ته منسوب دي، خو بیا هم له یوناني ادب څخه الهام اخلي. همدارنگه ویرجیلیوس او هوراتس په قصیدو او شعرونو کې د طبعیت په محتوا کې له ښکلا، مصاحبتونو، عاطفې، طنز، خنډونو او د انساني ژوند له معنویاتو غږېږي.

د دې دورې نثر بیا د طنز، ژوند لیکونو، فلسفې او د تاریخ لیکلو په خدمت کې واقع کېږي. رومیان بالاخره په څلورمه پېړۍ کې خپل سیاسي قدرت مخ په څوړ ویني او ادبیات یې له ماتې وروسته په ټوله اروپا کې له مذهب سره روغېږي. پاتې دې نه وي چې د یونان او روم سترو لیکوالو او فیلسوفانو د ټولنیز ژوندانه په هکله د بېلو ادبي ژانرونو په وسیله ستونزې او ننگونې راولاړې او د مختلفو پوهنو او هنرونو لپاره یې اصول او قوانین وضع کړي، چې تر ننه د منلو وړ دي. د لرغوني یونان او روم تخلیقات، تحقیقات او تحلیلونه د نړۍ ستر ادبي او علمي میراثونه دي، چې پوهیدل پرې ضروري او لازمي دي.

د یوناني او رومي ادبیاتو اغېز یوازې په اروپا کې پاتې نشو، بلکې ټولو اروپایي او غیر اروپایي ادبیاتو ته یې لار بیا موندنه. یونانیانو د انسان ارزښت په خپلو لیکنو کې راوڅرخه او د ادب په ملګرتیا یې پر وړاندې پرته خنډونه، ستونزې او نابرابرۍ له منځه یو وړې. د دې لیکنو او کتابونو ارزښت دومره زیات دی، چې په ۲۱مه پېړۍ کې هم دگټې اخیستنې وړ بلل شوي دي. دوی پوهنې او هنرونه له تنګ چوکاټ څخه راوباسل او د ارتوالي لپاره یې پراخ قوانین وضع کړل. د دوی پنځونې د نړیوالو ادبیاتو لپاره الهام ښوونکی رول ادا کړ او هر انسان چې ادب او پوهې ته لاس اچوي اړکېږي، چې له دغو

لومړنيو اشخاصو او ليکنو سره يې ځان اشنا او له فکرونو، نوښتونو، ابتکاراتو او پوهنو يې ځان خبر کړي. (۱۰: ۲۷ م)

مذهب او ادبيات (منځنۍ ادبي دوره)

د اروپا منځنۍ تاريخي دوره پر څلورو دورو وېشنه مومي. لومړۍ يې لرغونې کلاسيکه، دويمه يې منځنۍ، درېيمه يې د روښانتيا (رنسانس) او څلورمه يې معاصره دوره بلل کيږي، چې له (۱۶۰۰م) څخه پيل مومي. منځنۍ پېړۍ په معمولي ډول په پنځمه پېړۍ کې د روم امپراطورۍ له پايښت څخه د عثماني دولت په لاس د قسطنطنيې د سقوط او په (۱۴۵۳م) کال کې د رومي شرقي امپراطورۍ په پرځيدو سره پيلېږي.

دا منځنۍ دوره د اروپا په تاريخ کې يو مهمه دوره ده، چې له (۴۰۰م) څخه پيلېږي او تر (۱۴۰۰م) پېړۍ پورې ادامه پيدا کوي. په دې دوره کې دين د ټولنې پر مهمو برخو تسلط پيداکوي او سياست، ټولنه او فرهنگ اغېزمنوي.

په منځنۍ پېړۍ کې د يونان او روم امپراطورۍ له پښو غورځيږي، دا حالات مسيحت ته لاره هواروي، خو په ټولنيز او اقتصادي نظام باندې لاس بری شي. دلته د غلامۍ دور منځ ته راځي او دوه ډلې فيوډالستان او دکرنيزو مزارعو او لويو بزگرانو مشران پر نورو د واک د چلولو لپاره ګډې هڅې پيلوي. دلته فيوډالېزم د يو سياسي نظام او کليسا د يو فکري نظام په توګه له يو بل نه ملاتړ کوي، تر څو ولس په تياره کې وساتي او دوی خپلو اهدافو ته دوام وروبښي، خو په منځنيو کلونو کې دواړه ډلې (سياست او دين) له يو بل سره ګډ فکري يووالي رامنځته کوي او کليسا پر سياست

واکمني تر لاسه کوي. دا به د طبیعت قانون وگڼو، چې کائنات په تېره بیا انساني قشرونه د تاریخ په بېلا بېلو دورو کې د تکامل او تحول په حال کې واقع کېږي، چې د تکامل دغه بهنځونه ساده نه، بلکې پیچلې بڼه لري. تاریخ شاهد دی، چې د اقتصادي، علمي، صنعتي، کلتوري، ادبي او ... پرمختگونو پر وړاندې بالاخره بیا داسې قشرونه، طبقې او ډلې راپیدا کېږي، چې دغه مسیر له خنډ او ځنډ سره مخ کوي.

اروپا په منځنیو پېړیو کې د فیودالېزم ښکار شوه. په دغه دوره کې پاپانو، کشیشانو، اسقفو او نورو مذهبي مشرانو هڅه کوله د غلامۍ دور د ایجاد او بقا لپاره د یو طرز تفکر او ایډیالوژۍ څخه استفاده وکړي. دوی انسان د طبیعت له مخې گناهگار گناه، نو د همدې اصل پر بنیاد یې ښه گڼله چې انسانان دې ټول مال، حیوانات او نور با ارزښته توکي کلیسا ته وسپاري او پاتې ژوند دې په غرونو او سمخوکې په زارۍ تېر کړي. دوی د انسانانو د لوړو خیالونه، فکرونه او اندونه د مذهبي اساساتو خلاف او د طبیعت په برخه کې یې خپرنې او پلټنې شیطاني وسوسې گڼلې.

د اروپا منځنۍ ادبي دوره له پنځمې میلادي پېړۍ څخه راپیل او تر پنځلسمې پېړۍ پورې رارسېږي. د وزیري صاحب په خبره چې په دې دور کې پر لویديځه نړۍ د ختیځې کلیسا بریالیتوب دی. پاپانو او اسقفو شاهي نظامونه میراثي گڼل او کلیسا پر دې بریالی شوه، چې د نظامونو هر راز کنټرول په لاس کې واخلي.

ادبیات او کلتور د سیاسي، اقتصادي او ټولنیزو پېښو په شان تحول او بدلون مومي، دا چې ادبیات له ژبې سره تړاو لري، نو لاتیني ژبه هغه مهال د اروپا مذهبي او کلتوري ژبه گڼل کېده او پر ادب د مذهب تاثیرات هغه څه دي چې سړی ترې سترگې نشي پټولی. د دولسم او دیارلسم قرن په جریان کې

اروپايانو د نوښتونو د رامنځته کولو لپاره هلې ځلې پيل کړې او له مختلفو ادرسونو څخه يې د بردګۍ د خلاصون او سيکولرېزم د ايجاد او بقا لپاره د قلمي ځواک څخه په استفادې ډېرې پنځونې وکړې. د ايټاليا داستاني ادبيات د شعر، نقاشۍ او رسامۍ په برخه کې نوي موضوعات شرح او بيان کړل، چې په دې سره يې د (رنسانس) ادبي دورې ته لاره هواره کړه. دانته، پتراکه، سونېټ او بوکاچيو د هنري ادب له لارې ټولنيزې ننگونې انځور او په پايله کې د غلامۍ دوره له منځه ولاړه. ادبيات او هنر په دې وتوانيدل، چې د اروپا د اشرافو او پاپانو دورې ته د پای ټکی کېږدي او د روښانتيا پېر ته لاره هواره کړي. (۳: ۱۲م)

د رنسانس (روښانتيا) پېر

د رنسانس لغوي مفهوم د (نوي، روښانه او بيا راژوندي کېدو) مانا لري. د روښانتيا پېر د ۱۵م قرن په اواخرو کې د صنعت، ادبياتو او علومو بيا راژوندي کېدل ښودل شوي. رنسانس د نوي، کلتوري، ادبي او علمي انقلاب نوم دی، چې د نړۍ د تاريخ او په ځانګړي ډول په اروپا کې د انساني تفکر او ايډيالوژيک بدلون سبب ګرځيدلی دی. (۱۱: ۵۸۰م)

د روښانتيا دور د پيل او پای په هکله پوهان سره يوه خوله نه دي، بلکې بېلو دورو او مهالونو ته ګوت څنډنه کوي. پال اوسکارکريستېلر (Paul Oskar Kris teller) د رنسانس مخکښ څېړونکی په دې نظر دی، چې دغه دوره له (۱۳۰۰م) څخه پيل او تر (۱۶۰۰م) پېړۍ پورې ادامه پيدا کوي، خو نور څېړونکي يې بيا د پيداښت او پاښت نېټه له (۱۵م) پېړۍ له اواخرو او د (۱۹م) پېړۍ ترمنځنيو لسيزو پورې جاري ګڼي. دغه بحث هغه وخت تود شو، چې ايټالوي ليکوال ياکوب بورکات خپل اثر (په ايټاليا کې د رنسانس تمدن) په (۱۸۶۰م) کې له چاپه راوويست. خبره دا وه، چې په ۱۹مه ميلادي

بېړۍ کې ځينو څېړونکو داسې اټکل کړی و، چې گواکې منځنۍ بېړۍ د تورې دورې نوم نه دی. دوی هڅه کوله د رنسانس مفهوم تر پوښتنې لاندې راولي، خو بورکات بيا په دې کتاب کې دکلیسا او پاپانو په لاس د انساني ارزښتونو او معنویاتو تتوالي او نشتون ته گوت څنډنه کوي او په دې ډول د حقیقتونو ژورو ته دننه کيږي. (۳۰۱:۱۲م)

د ایتالیا د ۱۴مې او ۱۵مې پېړیو ادبیات د رنسانس د پیلېدو اساسي زړې تشکيلوي. فلورانس د ایتالیا تجارتي ښار و، چې د علمي، تاریخي او ادبي نوابغو ټاټوبی هم بلل کېده. همدلته پتر ارک، میکل انژ، لیوناردو داوینچی، رافیل، دانته او نورو شخصیتونو نړۍ ته سترگې پرانیستې دي او د رنسانس د پیل لپاره یې د پوهنو او هنرونو له لارې د ولسونو وینستیا ته مبارزې او ترخه حقیقتونه انځور کړي دي، چې نمونې یې تر ننه راپاتې دي.

پتر ارک (۱۳۰۳-۱۳۷۴م) د ایتالیې ستر شاعر او د انسان پالنې (هیومانیزم) سېمبول گڼل کیږي. نوموړی د خپلو اثارو له لارې د نړیوال ژوندانه د ښه والي پیغامونه خوروي، شاید لومړنی هنرمند به وي، چې له مودو وروسته په مقالو او اثارو کې د ښځې مقام بیانوي او لومړیتوب ورکوي.

لیوناردو داوینچی (۱۴۵۲-۱۵۱۹م) د ایتالیې په فلورانس کې زیږیدلی، چې مشهور ایټالوی مهندس، معمار او مجسمه جوړونکی شمېرل کیږي. دغه نامتو انځورگر د هغو کسانو له جملې شمېرل کیږي، چې د انسانانو څېرې یې د هغوی له رواني حالات سره برابرې ترسیم او د هنر په واسطه یې د انسانانو ناوړه کړنې، خوښه، او د روښانه نوي ژوند هڅې انځور کړي دي.

رافایل (۱۴۸۳-۱۵۲۰م) یو بل نامتو ایټالوی مجسمه جوړونکی، لرغونپوه او انځورگر دی. د هغه هنري انځورونه د رنسانس د دورې ستره لاسته راوړنه بلل کېږي، چې د فردي ازادۍ تصویرونه په کې بیان شوي دي.

میکل انژ (۱۴۷۵-۱۵۶۴م) د هیومانیزم ستر سرلاری، مجسمه

جوړونکی، انځورگر او د معمارۍ ښوونکی دی. د انسان پالنې د انعکاس او ترویج په باب د انژ او رافایل ګډې هڅې د ستایلو او یادولو وړ دي. د انژ زیات فکري تمرکز د انسان پر جسم باندې متمرکز و او په ډېرو اثارو کې یې بشر پالنه په څرګند ډول محسوس او د پام زړی یې هیومانیزم جوړاوه.

داوینچي، انژ، رافایل د هیومانیزم ستر هنرمندان بلل کېږي، چې د هنرونو او پوهنو په وسیله یې د خپل ولس حقونه راسپړلي دي. په اروپا کې د هیومانیزم له پیلېدو سره سم په ۱۶مې او ۱۷مې پېړیو کې د نوي علمي انقلاب پر لور خوځښتونه پیل شول. فرانسیس بیکن (۱۵۶۱-۱۶۲۶م) انګلسي فیلسوف په تجربو، تمرینونو او تحلیلونو پیل وکړ. ستر فرانسوي ریاضي پوه او فیلسوف دکارت (۱۵۶۹-۱۶۵۰م) د ټولنیزو اندېښنو په درلودلو ستر حقیقتونه راوسپړل. دانته (دورانت) الیګیري (۱۳۲۱-۱۲۶۵م) ایټالوي شاعر، چې د اروپا نامتو هنرمندان او شاعران ورڅخه اغېزمن شوي، په خپل منظوم

اثر (الهي کوميدې) کې د انسان پر روح بحث پيلوي او هغې بلې نړۍ ته د روح سفر او د آخرت اړوند پېچلې خبرې راڅرگندوي. پاتې دې نه وي، چې يو شمېر پوهان د دانته دغه ادبي او مذهبي حماسه د سوريې مشهور عالم ابو العلاي معري تقليد گڼي. (؟)

بوگاجيو (۱۳۱۳-۱۳۷۵م) د ايټاليې بل ليکوال دی، چې په خپل اثر دکامرون کې يې زيات شمېر وړې کيسه گۍ ليکلې او منځپانگه يې ټولنيز ناراضيتوب ښيي. همدرانگه جان ميلتون (۱۶۰۸-۱۶۷۴م) انگريز مشهور حماسه ليکونکي هم ډېرې پنځونې کړې، چې د نوي ژوند او نوي پيل اړوند بحثونه په کې خوندي دي. (۱۳: ۱۷۹، ۱۸۲)

فيودور داستايوفسکي د نړۍ تکړه ليکوال په نولسمه پېړۍ کې د امريکا د لويې وچې د موندنې را په دې خوا پر معاصرو ادبياتو لنډه څېړنه کړې ده. نوموړي په خپل اثر (د ادبياتو تاريخ) کې د سرواننس د رومان نوي سبک ته په اشاره سره ادبياتو ته ورننوځي او د اروپا ادبي بهنځونه تر بحث لاندې نيسي. د هغه په اند په لومړۍ معاصره دوره کې د بويژه فلسفي اثر په فرانسه کې منځته راځي. ويليام شکسپېر، جان ميلتون او جاناناټان سويفت د معاصرو ادبياتو په توگه راڅرگندېږي او د ۱۸مې او ۲۰مې پېړيو تر منځ په فرانسه کې لوی انقلاب پيلېږي، چې په دې سره کيسه ييز ادبيات او بشپړالنه په پراخه کچه اوج ته رسېږي. دلته لارډ بايرون په اروپا کې له رومانتيکو خيالاتو او پنځونو سره د ادب ميدان ته راغلي او هانس گريستيان انډرسن په ډنمارک کې لکه ځلانده ستوری څليږي. د امريکا، فرانسې او روسيې ستر ليکوال داستايوفسکي، تولستوی، مارک ټواين، انوردو، بالزاک او ویکتور هوگو په دغه دوره کې د انساني ارزښتونو د بقا او د ټولنيز ناراضيتوب له امله سروڼه

راپورته کوي او ليکنې او پلټنې کوي. دغه دوره تر نړيوالې لومړۍ جگړې پورې ادامه پيدا کوي او دويمه معاصره دوره بيا له دويم نړيوال جنگ ان تر ننه پورې غځيږي. (۱۴: ۳م)

کلیسا په منځنيو پېړيو کې ادبيات، کلام، فلسفه او هنر د مذهب په تنگ چوکاټ کې ساتلي وو، د انسان نوي مترقي افکار يې شیطاني وسوسې گڼلې او اروپا يې په علمي، اجتماعي او سياسي لحاظ ډېره شاته ساتلې وه، خو رنسانس د منځنۍ دورې پر خلاف په ټوله اروپا کې نويو سيمه ييزو، تاريخي، فرهنگي، ټولنيز او هنري ابتکاراتو، نوښتونو او خوځښتونو ته لاره هواره کړه، چې په پايله کې په ټوله اروپا کې د فکر او بيان ازادي حاکمه شوه. ولسونه له ظلم او ستم څخه خلاصون پيدا کړ او په دې انقلاب کې د ليکوالو او هنرمندانو رول د پام وړ بدلون پېښ کړای شو.

نړيوال ادبي مکتبونه

نړيوال ادبي مکتبونه د لويديځې نړۍ (اروپا) د مکتبونو په نوم پېژندل کيږي. دغه ادبي ښوونځي د ۱۶ قرن څخه پيل ان تر ۲۰ قرن پورې ادامه پيدا کوي. هر ښوونځی ځانته اصول او ځانگړنې لري، د مختلو سياسي، ټولنيزو، کلتوري او فرهنگي شرايطو پر اساس ټاکل شوي چې پر ختيځ ادب يې په خاص ډول دکره کتنې په برخه کې ژور تاثيرات خواره کړي دي. د نړيوال ادب پرته شايد په عربي، پارسي، پښتو او ... ادبياتو کې يو پنځگر، ليکوال او شاعر په غير شعوري ډول په خپلو اثارو او اشعارو کې له غربي ښوونځيو سره گډې ځانگړنې وپالي، خو دا خصوصيات به د ټولنيز خصلت او ماهيت له مخې وي. (۱۵: ۵م)

د ختيځ په پرتله په لويديځ کې د شعر محتوا په فلسفي مسائلو، ژور ټولنيز درک او ځانگړو افکارو راڅرخي، خو شرق بيا په خپله شاعرۍ کې

احساساتو او غوښتنو ته ځای ورکړی، چې پر کوم خاص ادبي، فلسفي او فکري محور نه راڅرخيږي. ځينې فلسفي مسائل بيا په لويديځ ادب کې نه تر سترگو کېږي، کوم چې ختيځ يې له ځان سره لري. لکه تصوف يا عرفان او داسې نور...

په شرقي ادبياتو د غربي ښوونځيو اغېز په شعوري ډول د شاعرانو او ليکوالو له لوري د نړيوالو ادبي مکتبونو مطالعه او د هغو د افکارو تقليد گڼي، چې وروسته يې په خپلو اثارو کې په نا څرگند ډول بيان کړې وي. خو دا پر ځای او مننوکې دليل نشې کېدای. موږ که چېرې د غني خان بابا اشعار وپلټو، معلومه به شي، چې نوموړی يو رومانتيک شاعر دی او دليل يې په شعر کې بغاوت دی، چې دا د رومانتيک شاعر ځانگړی اصل دی. همداسې ريالېزم درواخله، چې د ختيځ زياتره شاعرانو او ليکوالانو د همدې مکتب له قوانينو سره سم شاعرانه پنځونې کړي او د نړيوالو ريالېستانو په څېر يې د خپل ادب له ادرسه د پانگوالۍ نظام پر ضد د جگړې اعلان کړی او د خپل قلمي ځواک په کارولو يې د غريبې طبقې حقونه رامنځ ته کړي دي. موږ سل په سلو کې د شاعر او نړيوال مکتب تر منځ نږدې والی ته د تقليد نوم هم نشو ورکولی، خو د ځينو شاعرانو په برخه کې بيا پورتنی قضاوت د منلو وړ دی. (۱۶: ۴۰۲م)

غربي نړيوال مکتبونه شايد د پښتو له ځينو مکتبونو سره ګډې ځانگړنې او اړيکې ولري، خو په کافله مانا د دغو مکتبونو اصول او قوانين پر پښتو او بل شرقي ادب د تطبيق وړ نه دي. د دې مکتبونو د زيريدنې ټاټوبي اروپا او نور غربي هېوادونه ښودل شوي دي.

کلاسیزم

څنگه چې ادبیات، ښکلا، حقیقت، خوند، رنگ او سبک د تعریف په تنگ چوکاټ کې نه ځایيږي، همداسې ادبي ښوونځي هم د پېژندلو په برخه کې واحد تعریف نشي خپلولی. د لرغونې دورې نړیوالو ادیبانو په خپلو اثارو کې د ادبي مکتب اړوند تعریفونه او پېژندنې نه دي خوندي کړي او دایرة المعارف هم یوازې له تاریخچو پرته نور څه نه وایي.

د کلاسیک اصطلاح په علمي او ادبي لحاظ پر هغو ټولو اثارو اطلاق کېږي، چې د یو ملت د ملي افتخاراتو او ویاړنو استازیتوب کوي. د یو هېواد ادبي زیږونې چې ملي ارزښت ولري، کلاسیک ادب بلل کېږي. د کلاسیزم کلمه د لاتینې ژبې له کلاسیکوس (Classic us) څخه اخېستل شوې ده، چې د لومړۍ (عالي) درجې مانا او د لرغونو، پخوانیو، تاریخي او لومړۍ درجې ادبیاتو او اثارو ته کارول شوې ده. د لومړۍ درجې کلمه هماغو اثارو او لیکوالو ته کارېدله، چې لیکنو یې لوړ ادبي او علمي مفهوم درلود.

دا ادبي ښوونځی د ۱۷مې میلادي پېړۍ په اوایلو، په فرانسه کې په رسمي ډول منځته راغلی، ځینې نور یې بیا په انگلستان کې بولي، خو تر ډېره بریده حق له فرانسې سره دی. کلاسیک ادبیات هغه اثار په غېږه کې رانغاړي چې تل پاتې ارزښت ولري او هر مهال د ویلو او لوستلو لپاره لوستونکي ولري. لکه په پښتو کې د ستر خوشال، حمید مومند او رحمان بابا اشعار او اثار چې همېشني ارزښت او لوستلو لپاره تل پاتې ذوق له ځان سره لري. (۵: ۱۵۵م)

کلاسیزم د اروپا لومړنی ادبي ښوونځی دی، چې په هنري، فرهنګي، ادبي او علمي لحاظ د یونان او روم له زړو ادبي ایجاداتو تقلید کوي.

کلاسیستانو په معمارۍ، موسیقۍ، مجسمه جوړونه او ادبیاتو کې نوښتونه رامنځته کړي وو. د دغه ادبي ښوونځي پیدایښت په ۱۴مه میلادي پېړۍ کې د هیومانېزم (بشرپالنې) د ظهور پر مهال د غلامۍ او فیودالېزم پر وخت ت راڅرګند او په اوولسمه او اتلسمه پېړیو کې اوج ته ورسېد او تر (۱۸۵۰م) کال پورې یې دوام پیدا کړ.

د هیومانېستانو ادبي او کلتوري کړنې د کلاسیزم لپاره الهام ښونکې شمېرل کېدې او لامل یې د رنسانس له پیل سره جوخت په څوارلسمه پېړۍ کې د سترو ایټالوي لیکوالو په لومړي ځل د یونان پخوانیو اثارو ته پاملرنه وه، چې د هر اړخیزو نوښتونو زړې یې وکړل. دغه لیکوال پتراکه، بوکاچيو او دانته نومېږي، چې په اثارو کې یې د کلاسیزم رنګ او خوند محسوسېږي. د ایټالې په فلورانس او نورو ښارونو کې کلاسیزم راڅرګند شو او په اوولسم قرن کې په یو لوی خوځښت واوښت، فرانسویانو ومانه او د باروک پر وړاندې ودريد.

فرانسې د صنعتي انقلاب (۱۷۸۹م) نه وړاندې ډېر محدودیتونه درلودل. د قلم او انساني ازادیو نه شتون او په ښوونیزو امورو کې د دولت مداخلې ژبه او ادب د دربار په چوپړ کې ساتلي وو. له بلې خوا ملي مطبوعات د ذاتي اصولو خلاف د اشرافیانو په ستاینه بوخت وو، نو همدا علت و چې د علماوو، ادب طرفدارانو له فکري او معنوي موضوعاتو سره کومه ځانګړې دلچسپي نه درلوده. ولس د لیکوالۍ مقام ته کوم ځانګړی ارزښت نه ورکاوه او د پاریس اشرافو، مالکانو او ممتازې طبقې پرته نور چا د کتاب او مطالعې غم نه درلود او لیکوال هم د حاکمې طبقې خلک شمېرل کېدل، چې په لیکونکي یې د خپل ذوق اړوند سکالو ته ځای ورکاوه.

او د ټيټې طبقې افکار، خيالات او احساسات يې په بشپړ ډول له پامه غورځولي وو. (۱۵: ۲۲)

ولسي شاعران او نثر ليکونکي هم د دې دور پياوړي مطرح کسان شمېرل کېدل، چې له درباري شاعرانو سره يې اساسي توپير د ليکنو او اشعارو منځپانگه د لرغوني روم او يونان د ادبياتو له تقليد څخه غږېدلې بنودل شوې. په دې سبب فرانسويانو د يونان او روم له زاړه ادب سره بلدتيا پيدا کړه او په فرانسه کې يې رواج وموند. کلاسيک هنر په اصل کې هماغه د يونان او روم پخوانی هنر و، چې د فرانسې د اوولسمې پېړۍ شاعرانو او ليکوالو په خپلو اثارو کې ترې پيروي او د ارستو د عقايدو اقتباس په پام کې نيولو. په لومړي ځل فرانسوي بوالو د کلاسيک ښوونځي ستر مدافع او نقاد په (۱۶۷۴م) کال په يوه منظومه (د شعر فن) کې د دغه مکتب اصول او قواعد فرانسويانو ته بيان کړل. نوموړي د شاعر او ليکوال اصلي هنر دا گناه، چې هغه اصول او قوانين چې په خپلو پخوانيو اثارو کې راوړي وو، په بشپړ ډول مراعات کړي، تر څو اثر يې وکولی شي د ښکلا مقام خپل کړي. د هغه په فکر شعر بايد د طبيعت او عقل تابع واوسي او بس.

کلاسيزم يو فرهنگي او هنري خوځښت و، چې د غربي اروپا د ولسونو د زيار او کار محصول يې بولي. د رومانتيزم او سمبولېزم په باره کې کولی شو، د ټولې اروپا نوم واخلو، خو کلاسيک ادب بيا تر ډېره حده د اوولسمې او اتلسمې پېړيو له روانو ادبي جرياناتو غږيري، چې په غربي اروپا پورې اړه لري. کله چې د منځينۍ اروپا د هېوادونو (المان، ايټالېي او هسپانيې) ادبپوهان د لرغوني دور د غنايي شعر، هنر، ادب، نثر او تياتر په هکله خبرې او بحثونه کوي، نو د کلاسيک مکتب پر ځای د باروک کلمه کاروي او په

دې ډول له کلاسیک ادب څخه ځان تیروي او ادعا کوي، چې کلاسیزم باید د باروک یوه برخه وگڼل شي. دا حقیقت دی، چې دکلاسیک مفهوم د باروک کلمه له ادب تاریخ څخه ایستلې او په خپله د اوولسم قرن ادبي جریانات غړوي، په نورو هېوادونو کې ځانته ځای پیدا کوي او د لرغوني تقلید پروسه سرته رسوي.

رومي څېړونکي اولیس جولوس د دې عصر لیکوال په عمومي ډول پر دوو ډلو وېشي، یو ډله (کلاسیک لیکوال) او بله ډله (عامه لیکوالان) معرفي کوي. نوموړی کلاسیک لیکوال هغه گڼي چې اثار یې د ټولنې د لوړې طبقې د مطالعې او لوستلو ذوق ولري. یعنې دغه صفت د وخت په تېرېدو واضحه مانا پیدا کوي او په هغو اثارو باندې اطلاق کېږي، چې د نوي نسل د تربیت او روزنې لپاره په ټولگيو کې لوستل کېږي، نو ځکه ورته د کلاسیک ادب د سرلارو خطاب کېږي. دکلاسیک پخوانو په اند د دوی اثار د پېړیو په تېرېدو هم خپل ارزښت ساتلی دی او له ژبې او ادب څخه نه دي غورځول شوي. لکه: د تولستوی، گوته او پروست اثار چې د روسي، الماني او فرانسوي کلاسیک اثار بلل شوي دي. کلاسیک ادب د باروک او رومانټېزم د سبک پر خلاف پر احساساتو او خیالاتو نه بلکې پر عقل او منطق تکیه کوي. لرغوني رسمونه را اخلي او هڅه کوي پر مسیحي عقایدو یې تطبیق کړي. د دې دورې اثار د نظم او ساده توب پلوي کوي؛ عمومياتو ته ترجیح ورکوي؛ د حقیقت ایډیال او ښکلا اړوند بحثونه پیلوي او د یووالي د ایجاد لپاره خپل نهایی کوشښ کوي. کلاسیک هنرمند پر دې باور لري، چې ټول شیان ویل شوي خو درک شوي نه دي. نو د همدې اصل پر اساس باید چې حقایق راوسپړل شي. ارستو د یونان ستر فیلسوف په

خپل اثر پوتیکا (بوطیقا) کې هنر د طبیعت تقلیدګڼي او باوري دي، چې د هنرونو تر منځ توپیر په خپله یو ډول پېښې دي. (۱۷: ۵۹م)

د کلاسیزم تاریخي شالید

په غربي نړۍ کې کلاسیزم د لرغوني ادبي دورې نوم دی، چې لږ څه څه کلونه یې د ادبیاتو پر فضا پاچاهي کړې ده او دا تر ټولو اوږد عمر دی چې یو ادبي ښوونځی یې له ځان سره لري. د اوولسم او اتلسم قرن له کلاسیکو اثارو پرته د کلاسیزم خراغ خاموش پاتې نشو، بلکې د شلمې پېړۍ نامتو لیکوالو جان کوټکو او پل سارتر خپلو اثارو ته هم د کلاسیک ادب خوند رنګ ورکړ او ورسره د فرانسې د علمي طبقې د پام وړ وګرځید. د دې مکتب لومړۍ دوره د یونان لرغوني اثار دي، چې په پنځمه ق.م پېړۍ کې منځته راغلي او تر پنځمې میلادي پېړۍ پورې جریان پیدا کوي، دویم دور له پنځمې میلادي پېړۍ پیلېږي. غرب د یونان او روم له لرغوني تمدن او همدارنګه د لاتینې او یوناني ژبې سټي اړخونه خپلوي. درېیمه دوره د اوولسمې او دیارلسمې پېړیو تر منځ د لاتیني ژبې له حاکمیت څخه غبرېږي. لاتیني ژبه د پوهې او ادب ژبه ګڼل کېږي، غرب د اپلاتون او ارستوله افکارو سره بلدتیا پیدا کوي او اروپایان د کلیسا پر وړاندې ودرېږي.

دیارلسم قرن له کلیسا د خلاصون، د هیومانیزم (انسان پالنې) د پیدایښت او د ادبي بیدارۍ پېر بلل کېږي. لاتیني ژبه د ظالمانه امپراطوریو د سقوط او د ملي افکارو د پیدایښت له بابت له پامه غورځول کېږي او ځای یې قومي ادبیات او بومي ژبې نیسي. څلورمه دوره د دیارلسم قرن له اواخرو او اتلسم قرن تر اوایلو پورې ادبي مسائل په برکې نیسي. په دې مرحله کې پر ملي او بومي ژبو ټینګار کېږي، انسان پالنه د دې عصر د پام زړی جوړوي او د

وينښتيا افکار دلته خپل اغېزمنتيا شيندي. په پنځلسمه او شپاړسمه پېړۍ کې د ارستو او هوراس د شعر هنر تر نوم لاندې اثار مهم تاثيرات پيدا کوي، د لاتينې ژبې له کمزورتيا سره سم بومي ادبيات په مختلفو هېوادونو کې نوې بڼه غوره کوي او د وخت په تېرېدو هيومانستي او کلاسيکي هنر د ولسونو په ژبه له دوی سره روغېږي او په دې ډول د رنسانس لومړۍ مرحله په ايټاليا کې پيلېږي.

شپاړسمه پېړۍ د مخکښتيا او نويوالي نوم دی، په دې دور کې نوي فکرونه راتوکيږي، هنرمندان او ولسونه پوهنو او هنرونو ته لاس اچوي او د ترقي لور پورته رسېږي. نوي ملي ادبيات راڅرگندېږي او فرانسويانو، په تېره بيا لوی پنځگر مونتني او رابله د خپلو ادبي نوښتنو له لارې دکلاسيزم مفهوم را ژوندی کوي او نړيوال ادبيات يې د همدې سبک لوی استادان گڼي. د ۱۶مې او ۱۸مې پېړيو تر منځ کلاسيزم په ټوله اروپا کې د هېوادونو له سرحدونو تېرېږي او د هرې ژبې او ادب په محتوا کې ځانته ځای پيدا کوي. بالاخره په فرانسه، انگلستان، المان او ايټاليې سربېره په نورو هېوادونو کې هم ډېر ليکوال خپلوي. (۱۸: ۷۲، ۷۹م)

دکلاسيک ادب د اصولو پيدايښت

د هنر او ادب لپاره د اصولو ايجاد او پېژندل اړين دي. سترو ادبي څېړونکو رنسارد (Ronsard) او دوبله په دې اند وو، چې د پخوانيو هنري اثارو له تقليد وړاندې بايد د هغوی نظريات مطالعه کړای شي. هغه اصول او قواعد چې دوی په خپلو اثارو کې راوړي، تر مطالعې لاندې ونيول شي او وروسته بيا پر خپلو ليکل شوو اثارو دغه قواعد تطبيق کړي. په دغه کار کې هسپانيان او ايټاليان له فرانسويانو وړاندې وو او د دې موضوع په هکله

يې بحثونه له (۱۵۹۶م) څخه تر (۱۶۴۰م) کلونو ترمنځ په هسپانيه کې پيل کړي وو. ايټالويانو هم د نوښتونو د موندلو او انساني اصولو د انعکاس لپاره هڅې ازمایلې وې، خو د څېړونکو په خبره چې فرانسويانو له هسپانوي خوځښتونو څخه کوم جوت تاثيرات نه دي خپل کړي، خو دا قضاوت بيا د ايټالويانو په حق کې معکوس دی. فرانسويانو د ايټالويانو په شان د ارستو له قوانينو څخه زده کړه کوله او د کلاسيک لومړی ښوونکی بوالو (Boileau) و چې په لومړي ځل يې د دې مکتب قوانين او قواعد فرانسويانو ته ور وښودل.

کلاسيک ليکوال په دې نظر وو، چې د دغو اصولو په رعايت سره کولی شي په خپلو اثارو کې د ښکلا څرک وويني. کوم اثار به چې له دغو قواعدو بې برخې و، کلاسيک اثار نه شمېرل کېدل. د کلاسيک مفهوم په هغه ليکوالو او هنرمندانو اطلاق کېده، چې په (۱۶۶۰م) کال د دغه مکتب پيروان بلل شوي وو. ننني ليکوال او څېړونکي راسين (Racine) بوالو (Boileau)، مولېر (Moliere)، لافونتين (Lafontaine)، بوسوئه (Bossue)، لابرور (La Bruyere) او مادام دولافايت (Mme de Lafayette) د کلاسيک مکتب پيرو گڼي چې په ټوله مانا يې دغه اصول او قوانين مرعات کړي دي. ځينې نور محققين بيا پر دې اند دي، چې يوازې د (۱۶۶۰ - ۱۶۸۰م) کلونو پرته د دې مکتب اصول په نورو اثارو او اشعارو کې نه دي مراعات شوي. (؟) (۱۸: ۹۴م) پايله دا شوه، چې فرانسويانو د غربي اروپا له پوهنو استفاده وکړه، زړې پوهنې يې را واخيستې او له هغو يې تقليد پيل کړ. هغه اصول يې زده کړل چې په دې پوهنو او هنرونو کې نغښتي و، بيا يې په خپلو اثارو کې رعايت کړل. دا اصول عبارت دي له: (طبيعت څخه تقليد، راوښي او ساده گي، د عقل او احساساتو تر منځ تناسب، فصاحت او بلاغت، د اخلاقو اصالت،

لنډون او ایجاز، له زمان او زړو پوهنو زده کړه، مذهبي او اخلاقي مسائلو ته توجه) او داسې نور

دا اصول دکلاسیکونو په اثارو کې په څرګند او ښکار ډول مراعات شوي دي. د یونان ستر فیلسوف ارسطو د ذکر شویو اصول پرته یو بل قانون ته چې د درې ګوني قانون (وخت، ځای او عمل) یووالی یې باله، اشاره کوي، چې دا دکلاسیک ادب نورې ځانګړتیاوې په ګوته کوي.

اصول او قواعد

هر نړیوال ادبي مکتب ځانته ځانګړتیاوې لري، چې له نورو ادبي مکتبونو جوت او بارز توپیر پیدا کوي. کلاسېزم هم په لاندې اصولو له نورو ادبي مکتبونو خپله لار بېلوي.

د طبیعت تقلید

د چاپېریال پېښې او پالنه دکلاسیک ادب مهمه ځانګړنه په ګوته کوي. هرکلاسیک لیکوال په خپله لیکنه کې له قانون او قاعدې سره سم باید د چاپېریال پېښې او انځورونه وکړي. د دې اساسي رکن د مانا په هکله هېڅ یوه واحده او منل شوې توضیح نه لیدل کېږي. فرانسوی نیکولا بوالو (۱۶۳۶-۱۷۱۱م) په (د شعر فن) کې د طبیعت په اړه لیکي: ((حتی یوه شېبه هم له طبیعت څخه نه یم غافل شوی.)) (۹: ۳۷۴م) د بوالو هدف ممکن دلته دا وي، چې د لرغوني دور په شان طبیعت د هنر لپاره دکار محور وګرځوي. فیلسوف ارسطو هم په پوتیکا کې هنر د طبیعت تقلید ګڼي او د هنرونو تفاوت په خپله یو ډول تقلید ښيي. ګتشد (۱۶۷۷-۱۷۰۰م) د جرمني ستر نقاد وایي: ((د انساني چاپېریال او ذهن توانايي هماغه ده، کوم چې دوه زره کاله

پخوا وه. نو په دې سبب له شعر څخه خوند اخېستنه هم بايد هماغه شان وي، چې لرغونو ولسونو انتخاب کړې وه. کلاسيک هنرمندان په دې معتقد دي، چې په چاپېريال کې هر څه ويل شوي، خو د انسان په ژوند کې مهمه مسله دا ده چې هېڅ څه په ټوله توګه نه دي درک شوي، نو د همدې اصل پر اساس بايد چې حقيقتونه همېشه تکرار شي.)) کلاسيکو هنرمندانو د يونانيانو او روميانو د اثارو پېښې کومه بندګي او غلامي نه، بلکې په دې نظر وو، چې دغه اثار له ځان سره ډېر نوي څه لري، چې په ويلو ارزې.

دلته يو بل ټکی چې د نظر اختلاف راپاروي، له طبيعت څخه د تقليد په برخه کې دنورو ادبي سر لارو ادعاګانې دي. ويکتور هوګو د رومانټيزم ستر پيرو چې له کلاسيزم سره په مخالفت کې ولاړ دی، د طبيعت په اړه يو نظر څرګندوي او ليکي: ((نو بس طبيعت !! طبيعت يعنې حقيقت.)) همداسې سپاس زولا د ناتورالېزم بنسټپال ادعا کوي، چې د طبيعت په نوم يې نوي څه ادبياتو ته ور دننه کړل. خو کومه خبره چې روښانه او بېله ده، هغه د تقليد دغه بهنځ د هر يو ادبي ښوونځي څخه په مختلفو لاملونو توپير پيدا کوي. زياتره شاعران او هنرمندان خپل اشعار، انځورونه او تابلوګانې له طبيعت څخه غبروي، خو کلاسيک تقليد له نورو پر دې بېلېږي، چې انځورونه يې څرګنده وي. د حقيقت د انتقال بهير په پراخه کچه سرته رسوي؛ د انځور دننه پرته واقعيتونه رابرسيره کوي؛ د هغې صورت ټولنې ته ښيي، ترڅو ټولنه د چاپېريال په راز پوه شي. په کلاسيزم کې پنځګر يا هنرمند بايد د تقليد شپېلۍ له انساني طبيعت څخه وغبروي او هر څه چې بيانوي، د پراخو جزياتو پرځای يې لنډ بيان کړي. د طبيعت انځورول بايد د واقعيتونو هغه کامل صورتونه ترسيم کړي چې د بشریت له ارمانونو او هيلو سره تړلي وي. دلته د پام زړی دا دی چې که چېرې موږ د چاپېريال له انځور

ولو غږیروو، موخه به مو انساني طبیعت وي. یعنې کلاسیک هنرمند د ټول طبیعت تقلید نه کوي. خبره دا ده، چې په (۱۷)مه پېړۍ کې هغه طبیعت چې وروسته یې جان جاک روسوکشفوي، نه دی پېژندل شوی. د دې پېړۍ لیکوال سانت اورمون (Saint Evremond) په دې اړه وایی: ((گفتاری که در آن فقط از درختانو رودها و چمنزارها و کوهها و باغها سخن رود و اثر رخوت اوری در ما دارد یا حد اقل، لذت تازه ای ایجاد نمی کند اما آنچه از بشرین گرفته شده است، از قبیل تمایلات و محبت ها و تاثرات، طبیعتا در اعماق روح ما نفوذ می کند و احساس می شود، زیرا زائیده طبیعت واحدی است و باسانی از روح هنرمند به روح خواننده یا تماشاگر منتقل می شود.)) (۹۸۰:۱۳م)

د انساني طبیعت په اړه بله پوښتنه د ستاینې مطرح کېږي. دلته کلاسیک هنرمند غواړي، له هغو صفتونو چې حقیقي بڼه او په انسانانو کې شتون لري، څرگندکړي یا نه. خو بوالو له دغه کار څخه ډډه کړې ده او له دې جوتیري، چې د انساني صفت له ستاینې سره جوړ نه دی راغلی او عقیده لري، دغه صفات په حیواناتو کې هم موجود دي، خو کوم مشخص توپيرونه چې انسان او حیوان سره بېلوي، ډېر لوړ او د تشریح او څرگندتیا لپاره یې باید فکرونه پکار واچول شي. د بوالو په اند حیوان اسیر او انسان حاکم پر حیواناتو دی. د انسان هغه صفات باید تر بحث لاندې ونيول شي، چې زر تېرېدونکي نه، بلکې تل پاتې وي. دغه همېشني صفتونه د انسان په روح کې ځای لري، لکه: مینه، حسد، غوښتنې او

په پایله کې دومره لیکم، چې کلاسېټ د بشریت له داخلي طبیعت څخه غږیږي او د خارجي چاپېریال هغه برخې تمثیلوي چې له روحي ذوق سره ګډې اړیکې وپالي. نور ادبي ښوونځي له باندیني چاپېریال څخه ډېر

تأثيرات خپلوي، خو کلاسیک هنرمندان بیا خارجي طبیعت یعنې منظرو ته دومره لوړتیا نه ورکوي او د څو محدودو کرښو له لیکلو پرته نور څه نه لیکي. دوی انسان ته له باندیني محیط څخه زیات اهمیت ورکوي او انساني خیالات، احساسات، جذبات، مینه او عواطف څېړي او دا ډول بحثونه د خپلو لیکنو په منځپانگو کې ګډوي. بالاخره ویلی شو چې کلاسیزم د انساني طبیعت د انځورولو یو لوی ادبي پېر دی. (۱۹: ۲۰۱م)

له زړو هنرمندانو تقلید

دا حقیقت دی، چې له چاپیریاله نېغ په نېغه او بې له واسطې تقلید، زده کړه او پېژندنه اسان کار نه دی. طبیعت تل له ځان سره داسې پېچلي مسائل لري، چې پرې پوهیدل ډېرې ځیرکتیا او خواری ته اړتیا پېښوي. پخواني ولسونه پر دې توأندلي وو، چې دغه راز پیدا او بیا په خپلو اثارو کې ترې استفاده وکړي. کلاسیک هنرمندان په پخوانیو (یوناني، رومي) اثارو کې د تل پاتې ښکلا لټون او پېژندنه غواړي. د دوی په فکر نوي اثار شاید ښه وي یا بد خو ډېر ژر د خلکو له فکرونو لویږي، یوازیني اثار چې تل پاتې ارزښت خپلوي، د ویرژیل د (انسی) او د اورپیدیز (ويفي جيني) په شان نور شکهارونه دي، چې له (۲۰۰۰) کلونو وروسته هم د لوستلو لپاره ذوق او علاقه راجلبوي. د کلاسیکې دورې لیکوال په دې هڅه کې دي چې دغه زاړه اثار چې په ښکلې سبک لیکل شوي پېښې وکړي، هغه نوښتونه ابتکارات چې دوی کارولي زده او په خپلو اثارو او اشعارو کې ترې استفاده وکړي، نو د کلاسیک ادب پیروان هم د زړو اثارو له موضوع، سبک او فن څخه زده کړه پیلوي او د دې لپاره چې اثار یې د کلونو لپاره ژوندي پاتې شي، په خپلو پنځونو کې ترې نه استفاده کوي. د یادولو وړ ده، چې راسین له اورپیدیز او

لافونتن له وېر څخه د تقلید مرحله پای ته رسولې ده. دلته یوه بله دا خبره اړینه ده، چې د زړو اثارو پیروي د غلامۍ په مانا نه، بلکې د موضوعاتو محتوا ته چې پخوانیو لیکوالو او هنرمندانو یې ذکر کړی دی، نوی رنگ او نوي مانا ورکول دي. هر هغه لیکوال چې دغه مرحله سرته رسوي، مجبور دی له غور او دقت څخه کار واخلي. د هر کلاسیک هنرمند په خوله یوه خبره ډېره کیري. ((هر څه ویل شوي، یعنې څرگند شوي دي.)) خو لیکوال الن بیا په دې نظر دی چې: ((د بشر د ژوندانه جالبه خبره دا ده چې هر څه ویل شوي، خو هېڅکله په کامله توګه درک شوي نه دي.)) (۱۳: ۱۰۱م)

د کلاسیک ادب لیکوال د لرغونو اثارو کرکټرونه، ایډیالونه، مفکورې او موضوعات را اخلي او د اثارو په منځپانګه کې دغو نوښتونو ته ځای ورکوي. په کومه لار چې د ویرژیل قهرمان، ډایډن او د اورپیدیز قهرمان، اندرومک د مینې ښار ته ننوځي، په هماغه لار د اوولسمې پېړۍ لیکوال خپل قهرمانان دغه ښار ته دننه کوي او هلته پرې د مینې اور بلوي. راسین د هغو لیکوالو په کتار کې ودرېږي چې د زړو دغه پېښې یې کړې دي. هغه د اتن او رومي ادبي ذخیرو ته په پام سره دا چل زده کوي، چې څنګه کولی شي د هغو په شان په خپل تیاتر کې د ولس له سترګو اوښکې بهیدل وويني او بلاخره ځان پرې د ادب ځلانده ستوری جوړ کړي. (۲۰: ۲۰۳م)

عقل او منطق

د کلاسیک ادب له ډلې یو تن پنځګر په دې اند دی، چې زه یوازې په هغو مواردو کې د پخوانیو لیکوالو تقلید منم او کوم، چې له عقل سره مطابقت ولري. د کلاسیک ادب پلار نیکولا بوالو هم په (شعر پوهنه) کې وایي: ((له عقل او منطق سره مینه ولری؛ ښې ښکلاوې ترې زده کړئ؛ خو

اثر مو لا ښکلا بيا مومي.)) دکلاسیستانو په اند له عقل څخه پيروي دوی په هغه شان چې پخوانیو لیکوالو په خپلو هنري اثارو کې کړې ده، تعقیوي. پر عقل او هوش باندې ډېر ټینګار د هغې زمانې د اصولو یوه برخه وه. فیلسوف دکارت دې ټکي ته اشاره کوي او وایي: ((عقل پالنې د هغه وخت د پوهانو د فکر زړی جوړ اوه.)) (۲۱: ۴۴) د یادونې وړ ده چې کلاسیک لیکوال تخیل، احساس او هیجان ته ډېره پاملرنه نه کوي او پرته له څو محدودو کرښو نور څه ورباندې نه لیکي.

کلاسیستان هڅه کوي، عقل او منطق تل پر احساساتو او خیالاتو پورته وښيي. دلته دکلاسیزم له ایجاد سره سم په ټولنو کې د تفلسف او تعقل بازار ګرم دی او له بل لوري د فلسفي مکتبونو اغېز هر چېرې خور دی، په دې اساسي وخت کې هنر هم له عقل او منطق څخه نشي محرومیدلی، دوی ځکه د انسان تله درنه ښيي، چې د نورو ژوندیو موجوداتو په توپیر د عقل او تفکر قوه لري، نو پر دې اساس بشر پر نور حیواناتو غوره او لوړ معرفي کوي. د بوالو په خبره چې کلاسیستان باید منځنۍ حد په پام کې ونيسي، دلته له عقل څخه هدف راسیونالیستي عقل دی چې دکارت هم په خپله فلسفه کې ترې یادونه کړې ده. د اوولسمې پېړۍ په شاوخوا کې کلاسیک لیکوال مجبور شول، چې د ارستو لاره خوشي او د عقل اصالت ته پرې لوړتیا ورکړي. دوی د انفرادي عقل پر ځای د نړیوالو او ټولیزو طبقو د عقل پر اساس اثار لیکي او عقلي او اخلاقي ډول پنځونو ته ادامه ورکوي.

انګلستان د عقل پالنې په برخه کې لومړی خوځون پیل کړ. په عقل او منطق باندې عقیده دکلونو لپاره وغځېده، خو په فرانسه کې اخلاقيونو او شاعرانو (کلاسیتانو) مخالفت ورسره کاوه. د لومړنیو کلاسیستانو ډېر تاکید

پر عقل او منطق و، خو وروستيو ليکوالانو بيا د دې اصل پر توپير ورو ورو د انسان داخلي نړۍ انځورولو ته مخه کړه. د انسانانو هيلې، ارزوگانې، غوښتنې، خيالات، احساسات او جذبات يې په اثارو او اشعارو کې د عقل د اصل سره جوخت انځور کړل. دلته يو ګډ ترکیب رامنځته شو، خو توپير يې پر ځای او نه هېروونکې بڼه خپله کړه. (۹: ۳۷۸م)

کمال او برابري

هغه تفاوت چې کلاسېزم له نورو ادبي خوځښتونو بېلوي، د تعادل د موندلو ژورې هڅې دي. کلاسېستانو د دغه اصولو په رعايت سره خپلې پنځونې داسې ترتيب کړې دي، چې د پېښو تر منځ يو ډول برابري ښيي او د موضوعاتو د ټولو اړخونو په ښوولو سره د اعتدال او برابري اصل مراعاتوي. کلاسيک هنرمند د همدې اصل د رعايت لپاره د سختۍ او اسانۍ، خوند بې خوندي، غم او خوشالۍ ... تر منځ يو ډول تعادل ساتي، چې له دې طريقه بيا ځان دکمال درجې ته رسوي. دلته موږ يوه خبره زده کوو، هغه دا چې کلاسيک ليکوال د اعتدال او برابري د غوراوي لپاره ډېر زيارونه ايستلي او دغه اصول يې مراعات کړي دي.

ښکلا او زده کړه

ښکلا د هر هنري او ادبي اثر د ملا تير جوړوي. په کوم اثر کې چې ښکلا، عاطفه، مينه، زړه سوي او مهرباني نه وي څرګنده ده، چې د لوستلو لپاره به ذوق ونه لري. کلاسيک پنځګر هم له دې سره سره بيا هم يوازې د يو اثر په تکميل کې د هنريت رول کافي نه ګڼي. بلکې وايي هر اثر بايد د يو پيغام په لرلو زده کړه ييز او اخلاقي مسوليتونه سرته ورسوي. دا يو معلوم

حقيقت دی، چې ليکوال خپله ليکنه د لوستونکو لپاره کوي، همدا لوستونکي د ټولنې مختلف قشرونه جوړوي. اثر د همدغې ټولنې له منځ څخه جوړېږي او په کې ورځنې پرابلمونه، ستونزې او يا واقعات پېښېږي. لوکرس (Lucrece) وايي:

((ترخه دوا ماشومانو ته په هغه لوبښي کې ورکوي، چې چار چاپېره ترې خواږه راتاو وي، ماشوم له خوږو سره مصروفېږي او بلاخره دې ته چمتو کېږي، چې ترخه دوا وخوري.)) کلاسېستان په دې باوري وو، چې ادبي اثر د ښکلا تر څنگه بايد يوه اخلاقي بڼه ولري. کلاسېزم د ټينګ وعظ او نصيحت ښوونځی نه، بلکې يو اخلاقي مکتب دی چې په ساده بڼه په پوهنيز نظام کې شته توپيرونه په ګوته کوي، په ښوونيزو امورو کې د هغو روښونو ستاينه کوي، چې ولس ته د منلو وړ وي او په ګټه يې وي. (۱۳: ۱۰۳م)

ساده ګي، څرګندتيا او لنډون

کلاسېزم کامل اثر هغه ګڼي، چې ساده، واضح، لنډ او څرګند وي. له لنډون او ساده توب يې هدف د هنري اثر په محتوا کې د جملو او کلماتو کارونې او زيرکتيا ته اشاره ده. کلاسېستان په ساده روانه ژبه او لنډو ټکو کې د مفهوم ليردول غواړي. د کلاسيک ادب ژبه پراخه نه ده او ليکوال يې له محدودو کلماتو کار اخلي، لکه راسين چې په خپل اثر کې يې له اتو سوو ډېر کلمات نه دي کارولي.

کلاسېستان د اصطلاحاتو په استعمال کې له ډېرې سختۍ کار اخلي او د کلاسيک سبک له اصولو سره سم مفهوم په ښکاره او لنډه توګه بيانوي. ډرامه چې تر دوه زره بيتونو او پندونه چې له دوو کرښو زيات شي، اوږده يې بولي. دوی د هر ليکوال او پنځګر اثر د امکان تر حده په يو او د موضوعاتو

د پراخوالي له کبله کولی شي، پر دوو جلدونو کې خپله سکالو بيان کړي. او پر منځپانگه يې د ولتر معقوله (بايد هېڅ بې گټې خبرې ونه ليکل شي).
تطبیقوي. (۹: ۳۷۹م)

حقیقت

په کلاسیکو اصولو کې حقیقت څرگندونه پر ټولو اصولو عالي مقام لري. یوناني فیلسوف ارستو د خپل اثر (پوتیکا) په نهم څپرکي کې د دغې موضوع اړوند ځینې کرښې او تعریفونه کښلي دي، چې له پېرو وروسته نورو لیکوالو ترې اقتباس کړی دی، ارستو لیکي:

((له شکه پرته چې شاعر له هغه څه چې پېښ شوي دي، څه نه لیکي، بلکې له هغه څه غږېږي، چې د ضرورت یا حقیقت د څرگندولو وړ وي. شاعر او تاریخ لیکونکی په دې نه بېلېږي چې شاعر نظم او تاریخ لیکونکی نثر لیکي، بلکې تر منځ یې بنیادي توپیر دا دی چې مورخ هغه څه لیکي چې پېښ شوی وي، خو شاعر بیا هغه حالت بیانوي، چې د نوموړي د تخليقي ځواک په مټ پېښ کړای شوي وي. شعر له کلیاتو او تاریخ له جزیاتو بحث کوي. کل هغه څه ته وايي، چې هر انسان د خپل روحي ذوق مطابق د اړتیاوو او حقیقت د ښکاره کولو پر اساس ویل کېږي، پر شعر دا ډول خاص نوم د تطبیق وړ دی.)) (۱۳:۱۰۶م)

ارستو په لیکنو کې حقیقت ښودنه غواړي او کلاسیک ادیبان یې تر ډېره حده مني. د وخت ځینې نور لیکوال بیا د ارستو دغه اصل تر پښو لاندې کوي او ادعا کوي، چې نشي کولی د ادبیاتو په ټولو برخو کې د دغو اساساتو رعایت وشي. دوباریک په کال (۱۶۵۷م) کې د تیاتر په برخه کې د دې موضوع په هکله دا ډول څرگندونې کوي: ((حقیقت د ډارمې موضوع نشي

جوړېدلې، ځکه چې ډېر حقيقي شيان شتون لري، خو د ښودلو لپاره بايد وړاندې نشي او نه هم بايد د تياتر موضوع وگرځي. د دې کار دليل د ډېرو شيانو ترسره کولو امکان، خو ښودنه يې بيا خندا راپارونکې وي.)) (۱۳: ۱۰۷م)

هر اثر بايد ګټور وي، زده کړه ييزه بڼه ولري او ليکوال يې د خپل قلمي ځواک په مرسته د اخلاقي او اصلاحي هدف د ترلاسه کولو او د ولسونو لپاره د حقيقت په ښکاره کولو کې اغېزمن واقع شي. په هنر کې حقيقت هغه دی، چې د عمومي قشرونو فکري يووالی خپل کړي. نو له دې طريقه کلاسېست بايد د حماسې يا هنري اثر قهرمان داسې څوک وټاکي، چې خوی يې له موضوع سره ورته والی ولري. بايد له پامه ونه غورځول شي چې اتل د بشريت د احساساتو ښکارندوی او د سمون او اصلاح لپاره جوت پيغامونه لېږدوي.

ادبي سپېڅلتيا

ادبي نزاکت د کلاسيک ښوونځي له مهمو اساساتو حسابېږي. يو اثر بايد په اخلاقي او تاريخي لحاظ هغه مسائل بيان کړي، چې ټوليزو ککړيو ته د منلو وړ وي. هر راز ليکنه بايد له ځان سره سپېڅلتيا ولري، اجازه ور نه کړل شي چې قلم چلوونکی انساني ارزښتونه قرباني کړي. دلته ډېروالی يا کموالی د ليکوالۍ له اصولو سره خيانت او اعتدال يې حق ګڼل کېږي، خو دا چې د کلاسېزم ظهور د فيوډالېزم پر مهال شوی، څرګنده ده، چې د اشرافو يا لوړې طبقې د ستايلو لپاره به ډېر څه ليکل شوي وي. بيا هم کلاسيک ادب د يو نوي شکل د ښولو لپاره هڅه کوي او ورو ورو د انسانيت تر منځ د شته تاوتریخوالي مخه نيسي.

درې ګونى قانون

د يووالي له درې ګوني قانون هدف د (موضوع، وخت او ځای) يووالی دی. دا قانون د کلاسیک ادب له مهمو اصولو شمېرل کېږي، چې له يوناني ادب په تېره بيا د ارستو له اثارو په ميراث را پاتې دی. کلاسیک ادب په دې عقیده وو، چې د هر هنري او ادبي اثر دننه دغه قانون بايد مراعات شي او هغه اثر چې له دغې قانون څخه مستثنی وي، نشي کولی د کلاسیک ادب په کتار کې ودرېږي. پاتې دې نه وي چې دا قانون په تراژیدۍ کې ډېر محترم دی.

د موضوع يووالی

هر اثر روښانه او څرګنده موضوع لري، پر هماغه ټاکلې موضوع بحث کوي. د موضوع له يووالي هدف هغه فرعي او اضافي حوادث دي چې بايد اصلي موضوع ته وردننه نشي. ارستو په پوتیکا کې دا موضوع څېړلې او په اند يې د موضوع يووالی هېڅ کله د داستان د يو قهرمان په ټاکلو نه تر لاسه کېږي، ځکه يو سړی په ژوند کې له ډېرو پېښو سره مخ کېږي، نو له دې امله په اصلي موضوع کې دننه نورې وړې پېښې هم بايد له پامه ونه غورځول شي. هر ليکوال بايد د قهرمان يوه داسې پېښه انځور کړي، چې وړې برخې يې له اصلي موضوع سره په ټکر کې واقع نشي.

د وخت يووالی

دغه اصل هم د نورو په شان له ارستو راپاتې دی. ارستو وايي: ((تراژیدي د امکان تر حده بايد خپل ځان په يوه شپه او ورځ کې ورک کړي او بايد چې له دې حدودو تجاوز ونه کړي.)) په ډرامه کې پېښېدونکي واقعيتونه بايد هغومره ژوند ولري چې د وړاندې کېدلو پر مهال ورکول شوی

وي. د کلونو او پېړيو پېښې په ډرامه کې ځايول د څلورو يا پنځو ساعتونو کار نه دی او د نمایش پر مهال د پېښو او واقعاتو د اجراء ناسمه موده تراژيدي له عادي حالت څخه ګونګ حالت ته بيايي.

د ځای یووالی

د مکان د یووالي په هکله ارستو څه نه دي ویلي، خو ایټالوي عالم ماګي دغه بحث په (۱۴۵۵م) کې راپورته کړی. نوموړی دغه اصل د وخت له یووالي څخه اخیستونکی بولي. که چېرې د ډرامې موده لنډه او په هغه ځایونو کې چې حوادث پېښیږي له یو بل څخه ډېر لرې وي تراژيدي خپله طبعي بڼه له لاسه ورکوي، نو له دې طریقه د امکان تر حده باید چې یوه واقعه په یو واحد مکان کې پېښه شي. تراژيدي هغه وخت اغېزمنتیا شیندي، چې جامع نظم ولري. که چېرې یوه پېښه په مختلفو وختونو او ځایونو کې د کرکټرونو له لورې تمثیل شي، خوند او رنگ یې نه پاتې کېږي. په لومړیو کې د ډرامې د نندارې لپاره یو معلوم او واحد مکان ټاکل کېده، لکه یوه جزیره، یو ایالات او یا یو ښار. دوی داسې ځای غوره کاوه، چې له ۲۴ ساعتونو یې د تګ راتګ سفر نه اوردیده. په (۱۶۳۵م) کال کې شاپلن دغه اصل له پامه وغورځاوه. (۱۳: ۱۰۹م)

پاتې دې نه وي، چې په (۱۷۷۰) میلادي کال د دریو وحدتونو دغه قانون حتمي او قطعي وګڼل شو. هوراس په شعر پوهنې کې پر درې ګوني قانون سربېره له څلورم قانون څخه هم غږیږي. که د هوراس دغه اصل ته پام وشي، شاید مختلف کمپيک او تراژیدیک اثار کلاسیک مفهوم له لاسه ورکړي. پر درې ګوني قانون د پوهاوي لپاره د لوی استاد روهي صاحب نظر را اخلو چې په اړه یې لیکي: ((کلاسیک لیکوال باید په خپل اثر کې

(د موضوع يووالی، د زمانې يووالی او د ځای يووالی) مراعات کړي. په دې ډول چې ليکوال مجبور دی، په خپل ادبي اثر کې ټوله موضوع په يو وخت او يو ټاکلی ځای کې راوړي او يوازې د يو عمل شرح او بيان وکړي. له يوه وخت نه بل وخت ته، له يوه ځای نه بل ځای ته او له يوه عمل نه بل عمل ته انتقال ونه کړي...) (۹: ۳۸۱م)

د روحي صاحب له خبرې داسې معلومېږي، چې کلاسېستانو په ادبي اثارو او علمي پنځونو کې دغه درې ګونې قانون مراعات کړی دی. دا قانون د موضوع په لحاظ باندني موضوعات د اصلي موضوع منځ ته نه پرېږدي، خو د اړوندې موضوع په محتوا کې پرتې وړې پېښې او ايډيالونه انځوروي. د دغو پېښو انځورونه هم خورا مهم بحث دی. دا پروسه هم بايد د مکان او زمان په لحاظ ټاکلې او ثابته وي. هغه څه چې د اصلي او لومړني کرکټر په هکله يې ووايي بايد چې د زمانې او مکان په لحاظ سره تړلې اړيکه ولري. مور دلته د يو بل استاد نظر هم راځلو. سر محقق دوست محمد شينواری په خپل اثر (د ادب تيوری اساسونه) کې د اړوندې موضوع په هکله داسې ليکي: ((... د ادب درې ګونو (عقل، زمان، مکان يووالي)) اصولو مراعات يې لازم ګانې. د يوې موضوع ځای بايد يو او د اجرا وخت يې له څلرو پېښو ساعتونو ډېر تجاوز نه وای کړی. د موضوع پرمختګ لاره بايد نېغه وای او انحراف کې ورته اجازه نه وه. دغه اصول له هر څه زيات په تراژيدي اثر کې زيات محترم وو. تراژيدي اثر همېشه د دولتي پرنسپونو د فتحې، ظفر او په شخصي احساساتو د غلبې ايډيا درلوده. عمل د پردې تر شا اجرا کېده او د پر دې مخ استازيو ورنه حکايت کاوه. د افادې ژبه يې هيچان راوړونکې او لېزوونکې وه.)) (۸: ۱۴۲م)

کلاسیک اثار او لیکوال

که چېرې دکلاسیک ادب د سرحدنو په هکله خبرې کوو، باید پوه شو دا نړیوال ادبي مکتب یوازې په فرانسه کې محدود نه دی پاتې شوی، بلکې اروپایي او غیر اروپایي ادبیاتو ته یې هم لاره موندلې ده. ډېرو لیکوالو د مختلفو ادبي ژانرونو په مرسته دکلاسیزم د قوانینو په رعایت سره مختلفې پنځونې کړې او په دې برخه کې ترې پرېمانه اثار لاسته راغلي دي. کلاسیک اثار ټول طبقه بندي شوي، چې هر یو ډول یې په لاندې ډول درېږنو:

حماسه او رومان

د حماسې په برخه کې د ستر یوناني شاعر هومر لیکل شوی اثر ایلید نومېږي، چې د نړۍ په هر ګوټ کې د ولسونو په زړونو کې ځای لري. د همدې کامیابۍ او شهرت له وجې حماسې په ادبي ژانرونو کې د لومړۍ درجې موقف غوره کړ او دکلاسیکې دورې هر شاعر په دې اند و، چې ایلید ته ورته یوه حماسه ولیکي. د دغې حماسې دننه ستر عظمت، جګړه ییز شان او د اتلانو لاسته راوړنو او بریاوو ته ځای ورکړل شوی او د پېښو دننه یې مینه او اخلاص هم ځانګړی مقام لري. د حماسې اتل له هرې مانا کامل او تېروتنې یې هم له هېڅ راز قهرمانه کړنو خالي نه دي.

کله چې داستان د شعر پر ځای نشر بیان کړي، بیا نو دغه ادبي ژانر ته رومان ویل کېږي. رومان هم حماسې ته ورته قواعد او اصول لري، توپیر یې دا دی چې په حماسه کې اساسي ځای جګړې اشغال کړی وي، خو رومان بیا د عشق او مینې تمځای بلل شوی. په رومان کې ډېر ارزښت حقیقت ښکاره کولو ته ورکړل شوی او ډېر ټینګار پر ګټور اخلاقي پیغام تمامېږي. د

ټولو کلاسیکو پنځگرو او شاعرانو فکري تمرکز رومان لیکلو ته وقف نه و، بلکې دلته یوازینی شخص چې مدام دولافیت نومېږي، رومان لیکلو ته متې رانغاړي او د لویو بریاوو تر څنګ د شهرت لوړو پوړو ته رسېږي. د نوموړي رومان شهزادګۍ کلو نومېږي، چې په کلاسیکه دوره کې د اصولو په رعایت سره منځته راوړل شوی دی.

تراژیدي

تراژیدي له دوو کلمو (تراګوس tragos و ورغومي او ode سندرې) جوړه ده. تراژیدي د ډراماتیکو ژانرونو په ډله کې هغه پوخ ژانر دی، چې تاریخي پس منظر یې د لرغوني یونان مذهبي سندرو ته رسي. د قبل المیلاد په پنځمه پېړۍ کې تراژیدي په لرغوني یونان کې د پرمختګ په حال کې وه، هغه مهال هنریت او مذهب ګډ جوړښت درلود، مذهبي رسمونه به د هنر له لارې ولس ته وړاندې کېدل او بنسټ یې د رب النوع (دیونیس) په ویاړ په میلو، اخترونو او مذهبي نمانځغونډو کې په سندرو او نڅاګانو ولاړ و. هغه وخت یونانیانو د یو او تل پاتې الهي ذات په پرتله انسانان خدایان ګڼل او دیونیس یې هم د شرابو او انګورو خدای باله. یونانیانو د ځمکو ښه حاصلات او زراعتي پراختیا د دیونیس مهرباني او پېرزوینه بلله. خلکو له دیونیس څخه د مننې په ویاړ جشنونه او نمانځغونډې ترتیبولې او بیا به یې قرباني شوی ورغومی (سیرلی) په اتنونو او نڅاګانو د دیونیس لوړ حضور ته وړاندې کاوه. د دغو سندرو محتوا د دیونیس په ژوند کې هغه پېښې انځورلې، چې نوموړی ورسره مخ شوی و. دغه سندري په دوه ډوله دي:

- ۱- هغه سندري چې د دیونیس تکلیفونه، ستونزې، سربښدنې او مړینه انځوروي، د همدغو سندرو پر اساس د تراژیدۍ بنسټ کېښودل شوی دی.
- ۲- دویم هغه سندري دي، چې په کې د رب النوع دیونیس بیا راژوندي

کېدل، پر مرگه غلبه او پر مصیبتونو او تکلیفونو بريا په کې انځور کړای شوې ده. همدغه سندري دکمیدۍ اساس منځته راوړي. (۱۰: ۷۹.۷۸ م)

تراژیدي د یوناني ژبې کلمه ده او د بزې سندري مفهوم افاده کوي. تراژیدي د ډراماتورجي یو ډول ژانر دی، چې د پرسوناژو د تراژیک ټکر پر بنسټ جوړه او پایله یې تراژیدیکه وي. په تراژیدي کې هغه پېښې راغونډیږي چې د داخلي تضادونو غوټه جوړوي او واقعیتونه په کې په ډېر لوړ شان او جدي بڼه انعکاس مومي. د وزیري صاحب دغه تعریف پر ځای او مننونکی دی، خو نړیوال څېړونکي او ادب پوهان بیا د تراژیدۍ په تعریف پېژندنه کې د ارستو تعریفاتو ته مراجعه کوي. ارستو د ګڼو نورو تعریفونو او اصولو تر څنګ په شعر پوهنه کې د تراژیدۍ تعریف هم وړاندې کړی دی. نوموړي تراژیدي د رېښتینو واقعاتو جدي، کامل او جامد تقلید ګڼي.

ارستو د عمل او مضمون یووالي ته ګوت څنډنه کوي او په دې اند دی چې په (تراژیدي کې هغه پېښې تمثیلېږي، چې په هغو کې د حق او رېښتیا فتح، د انساني عقل او احساس پر بریالیتوب، د اخلاقي شهکار یوه ښکلا او ښاغلتیا څرګندوي.) (۸: ۲۱۸ م)

پخوانۍ تراژیدي د درې ګونې (وخت، ځای او عمل) د یووالي قانون تر سیوري لاندې مخ ته تللې؛ د شعر په ژبه به لیکل کیدې او د لوړ سبک په وسیله به په کې توپیر څرګندیده. د لرغونو تراژیديو په هکله مهم ټکی د تراژیدۍ اتلان دي. د لرغونو تراژیديو اتلان د اشرافي طبقې خلک وو، چې د تراژیدۍ لیکوونکي لخوا به خدایان، امیران او پهلوانان معرفي کېدل. د معاصرې تراژیدۍ بنسټ په انگلستان کې ویلیام شکسپیر ایښودلی، ویلیام په رېښتیني او حقیقي بڼه خپل اتلان د واقعي مبارزې لپاره تیاروي او په کې د

ولسونو غوښتنې مطرح کوي. شکسپېر په تراژیدۍ کې لرغوني قوانین له پامه غورځولي، درې ګونې قانون او افسانوي اتلان یې هم له پامه غورځولي او په نوي بڼه یې تراژیدي وړاندې کړې ده.

په کلاسیکه مرحله کې فرانسوي پنځګرو کرنیل، وامپنه او نورو د کلاسیکې تراژیدۍ روښانه نمونې جوړې کړې وې، دوی له پخوانیو قوانینو ځان نشو خلاصولی، نو مجبور وو درې ګونې قانون مراعات کړي. له دوی وروسته شکسپېر او الکساندر پوشکین په دې بريالي شول، ترڅو دغه قوانین وننګوي. (۳: ۸۹، ۹۰م)

د تراژیدۍ اتل

د ارستو خبره ده، چې د تراژیدۍ اتل باید ګناهګار، ظالم او مجرم نه، بلکې پرهېزګار او سپېڅلی انسان وي. پر نورو زړه سوی او ترحم ولري، پاک زړه او د اخلاقو د لوړ معیار خاوند شخصیت وي. په تراژیدۍ کې د مرکزي کرکټر رول په ټولنه کې د مثبت تحول او انساني حقونو د دفاع یو بشپړ انځور دی. د تراژیدۍ قهرمان د ژوند په سترو ستونزو کې ډوب وي، خو ورته حل لاره نه لري او په پای کې له داسې برخلیک سره مخ کیږي چې زړه سوزونکی وي. دا اتل د لرغوني یونان په پرتله د رنسانس نه وروسته بله بڼه خپلوي او له فیوډالېزم سره په مستقیم ډول د مبارزې میدان ته وردننه کیږي. دلته د هیرو ژوند عامل د ارباب النوع په شان خیالي نړۍ نه، بلکې خپله د ټولنې د وګړي او د ژونه دیو قشرونو د ژوند او شرایطو لپاره مبارزه ده.

کوميډي

کوميډي د نورو ډراماتيکو ادبي ژانرونو په څېر په لرغوني يونان کې منځته راغلې ده. په لرغوني يوناني ژبه کې ورته (komoidia) او په لاتيني ژبې ورته د (comoedia) کلمه کارول شوې ده. په اوسني مفهوم دکوميډي اصطلاح له (komos)، د خوښۍ او (ode) چې د سندرې مانا لري، اخېستل شوې ده. دا ژانر د تراژيدي په شان د قبل الميلا د په پنځمه ميلادي پېړۍ کې د ادبي فورم په چوکاټ کې پر مخ ولاړ دی.

کوميډي په ظاهري بڼه خندا لرونکي کرکټرونه لري، ترشا هغه مسائل په برکې نيسي، چې د خدا په جامه کې نغښتي وي. په کوميډي کې د اتل شخصيت او ماتې د خوښيو باعث گرځي، نو له دې طريقه ليدونکي ورته خاصه توجه نه کوي. دلته ننداره کوونکي په دې پوهيږي، چې کومه لويه واقعه نه پېښيږي، بلکې داسې څه به پېښ شي، چې د اتلانو د خوښۍ سبب به وگرځي. مرکزي کرکټرونه يې د منځنۍ طبقې له افرادو جوړيږي او د فعل د اجراء پر مهال له داسې تېروتنو سره مخامخېږي چې د ليدونکو د خدا وړ گرځي. د اتل په لاس د پېښ کړای شوو مسائلو په اړه د ليدونکو کمزوری ليد لوری خدا راپاروي او ليدونکو ته خوښي وروبښي. ارستو ليکي: ((کوميډي د انسان د ناوړه خويونو توصيف نه، بلکې د بدو اخلاقو او ناسمو رفتارونو پېښې دي. نوموړی کوميډي د شرمناکو اعمالو توصيف او تقليد گڼي، کوم چې د مسخرې او ريشخند سبب گرځي.)) (۳: ۹۰م)

د ارستو له خبرې معلوميږي، چې په حقيقت کې مسخره د هغو عيوبونو ترجماني ده چې دکوميډي په وسيله تمثيل او چا ته يې تکليف او درد نه رسېږي. کوميډي په ظاهري شکل د فرد د خدا او خوښۍ سبب گرځي؛ تر شا يې ترخه حقايق پرته وي او ولسونه په ټولنه کې له شته ناخوالو او ټولنيزو

ننگونو خبروي. دغه خبرېدنه دکوميډي له لارې د خدا په څېره کې خپل هدف ته ځان رسوي.

د تراژيدي او کوميډي تاريخي مبدا تر ډېره بريده له يوې زمانې خړوبېږي. د شراب خدای (ديونيس) په وياړ جوړ شوو مذهبي مراسمو کې دوه ډوله سندري ويل کېدلې: (اوله برخه يې د ديونيس د مړينې، کړاوونو او زحمتونو په ياد ويل کېدلې، دا د تراژيدۍ خوا وه. بل ډول سندري او مراسم هغه وو چې د ديونيس بيا ژوندي کېدل، پر مرگ غلبه او د ده د کړاوونو پای ته رسيدل په کې ستايل کېدل، چې دغه برخه دکوميډۍ بله خوا جوړوله.) (۱۰: ۱۵۸م)

د لرغوني يوناني کوميډيو جوړښت

تقريظ (Prologue): د يوناني کوميډيو په دې برخه کې لوبغاړو هونسيارانو طرحې مطرح کولې، تر څو خپلو عجيبو هيلو ته ورسېږي. دغه په زړه پورې طرحې د خدا لرونکو پېښو د بنيادي يا اساسي شکل د نيولو لپاره لومړنۍ هڅې وې، تر څو خلکو ته خوشالي راوړي. په دغه برخه کې د لوبغاړو اساسي انديښنې تخيلي او غير عملي بڼه درلوده.

پاراډوس (Parados): د پاراډوس کلمه په اصل کې د لرغوني يونان د نندارتون د جوړښت پر هغې برخې اطلاق کېده چې د اساسي صحنو دواړو طرفونو ته به موسيقي غبرونکي قرار درلود او له منځه به يې ننداره وړاندې کوونکي له سندريزو زمزمو سره يوځای راوتل او له همدغو زمزمو سره يو ځای به يې په پاراډوس کې خلکو ته ځانونه ورپېژندل.

اګون (Agon): دغه کلمه د مناظرې، خبرو اترو او بحث څخه عبارت ده. په

دې برخه کې هغه بحثونه شامل دي، چې د مرکزي کرکټر او د مخلافانو تر منځ جاري وي. ځينې وخت د عمل د اجراء يوه برخه ننداره وړاندې کوونکي د لومړني کرکټر په وړاندې ودرېږي او مجادله کوي. د نندارې مباحثوي بنياد د همدغو کرکټرونو په وسيله مخ ته ځي.

پاراباسيس (Pasabasis): پاراباسيس د نندارې وړاندې کولو ټولنيزې شاعرانه زمزمې دي، په دغه برخه کې نندارچيان مخ پر وړاندې گام اخلي او مخامخ له دوی سره خبرې اترې کوي. نوموړي په دغه خبرو کې مخامخ د ليکونکي نظريات بيانوي او ځينې وخت بيا د نندارې ليکلو سيالۍ په تياتري جشنوارو کې بيانوي او ځينې وخت په شوخۍ سره دوی ته اخطار ورکول کيږي چې لومړنۍ جايزه بايد دوی ته ورکړل شي.

ايگزودوس (Exodos): دا هغه برخه ده، چې لوبغاړي به خپلې اخرنۍ سندريزې برخې ته را رسيدل او بالاخره صحنه به يې خوشې کوله. په کوميدې کې د اتلانو اخري سندريزې شېبې په لوی جشن پای مونده. له دې طريقه د يوناني کوميدۍ اخرنۍ برخې دکوموس (Comos) په نامه ياديدې. دغه صحنه به ډېری وخت د موسيقۍ سره يوځای پای ته رسېده او په اخره کې به ټول کارکوونکي د جشن لپاره له صحنې دباندې وتل.

کوميدې د يو ادبي ژانر په توگه د نړۍ ډېرو ژبو او ادبياتو ته لار موندلې ده. ارستو د همدې ادبي ژانر په هکله کوم ځانگړي نظريات نه دي ليکلي او د کلاسيک ادب سرلارو کوميدې هغه په زړه پورې ژانر گڼلې، چې کسان يې د منځنۍ يا ټيټې طبقې اشخاص وي او د دوی ورځني پرابلمونه په کې مطرح شوي وي. دوی په کوميدۍ کې د حقيقت څرگندونه لازمي

گڼي او پايښت يې له خوشيو سره روغېږښتي او نوي نوښتونه را ټوکېدل يې په زړه پورې اصل گڼي. (۲۲:م)

د لرغونو کوميډيو پرمختگ په ارستوفان (Aristofan) پورې اړه لري او انگلس يې دکوميډي پلار بولي، چې پوهان يې لامل دکوميډي بې ساری پرمختگ په گوته کوي. پخوا کوميډي د دريو تنو اکټرانو له لوري تمثيلېده، سندرې او نڅاوې به هم ورسره مل وې، دوی به له ځانگړو ماسکونو سره د نندارې ميدان ته دننه کېدل او په دې ډول به خلکو له دې صحنې زيات خوند اخيست. د ارستوفان په کوميډيو کې د ټولنيزو او سياسي پرابلمونو انځورونه او انعکاس تر ټولو لويه ځانگړتيا ښودل کېږي او تر څنگ يې د زياتوکوميډيو موضوعگانې د سولې اړوند مسائلو ته هم ځانگړې شوې دي. ارستوفان په سيمه کې جگړه ييز سنگرونه له نيردې څارل، په دې پوهيده چې جنگ يوازې د وسلو جوړونکو موسسو خاوندان بډای کوي او بس! ارستوفان د(پلوپوني) روانه جگړه په خپلوکوميډيو کې غندله او ورسره يې نورو ډېرو اجتماعي او اقتصادي مسائلو ته په خپلوکوميډيو کې ځای ورکړی و. د فقر اړوند موضوعات يې په (پلوتوس)، د بشري ټولنې د جوړښت مسائل يې په (الوتونکي)، د ملي طبقې پر وړاندې د صنعتکارانو او تاجرانو افکار يې په (سپاره) او د شعر او ټولنيز ارزښت افکار يې په (چونگښه) نومي کوميډيو کې راسپړلي دي.

دکوميډي اساسي پرمختگ په اتلسمه پېړۍ پورې اړوندېږي. فرانسوی ډرامه ليکونکی مولېر (Molier) په مستقيم ډول په دغه پراختيا کې لوی لاس لري. د نوموړي کوميډۍ د فرانسوي کلاسېزم په مجرا کې لويدلې دي، چې هم قوي او هم کمزورې برخې لري. قوی اړخونه يې د ټيپونو او ټيپيکو

کرکټرونو په تصویر کې وي. همدغه انځور د ده د پلان لومړۍ برخه تشکیلوي. ((ده هم د ارستوفان غوندې ټولنیز عبرت او نصیحت ته پوره ترجیح ورکوله او ورسره د فرانسوي ټولنې د ارستو کراتې طبقې عیاشۍ، بد اخلاقي، د روحانیونو ریا کاري، تېر ایستل او د ټولنې د نورو بورژوازي عناصرو منفي ځانگړنو ته په کومیلوېوکې ځای ورکړی دی. (۱۰: ۱۶۱، ۱۶۳م)

په اتلسمه پېړۍ کې پیرو بیو مارچیس (P. Beau Marchias) د مولېر غوندې ورته موضوعاتو ته اشاره او د زاړه نظام پر وړاندې د مبارزې اند خپل کړ. لنډه دا چې کومیلوې پر منفي حوادثو ملنډې وهي او د ټولنې د روزنې لپاره یې د صحنې مخته وړاندې کوي. په کومیلوې کې د تراژیدي خلاف، اتل د پېښو جنجال او له کشمکش څخه بریالی راوځي. دکومیلوې تر څنګ په کلاسیک ادب کې نور واړه ادبي فورمونه هم ځای لري، چې عبارت دي له شپونیز او غنایي اشعارو څخه. دلته په لنډو ټکو دا دواړه فورمونه درېژنو:

شپونیز شعر (Bucolique)

په دې شعر کې هغه شپونیزې کېسې انځور شوي دي، چې د طبیعت خوږې نغمې او د سپیڅلې مینې ایډیال غږوي. د دغو اشعارو ارزښت په روان والي، ساده گۍ او طبیعي رنګ کې نغښتی دی. دا ډول شعرونه زیاتره د بزگرې او شپونیزې طبقې لخوا لیکل او ویل کېږي.

غنایي اشعار (Lyrique)

دا ډول اشعار مختلف ډولونه لري، قصیده یې تر ټولو لوی شعري فورم دی چې په کې د خدایانو، لویو جگړو او سوبو ستاینه راځي. دا اشعار دا توانایي لري چې یوه په زړه پورې موضوع بیان کړي. (۱۳: ۱۸۸م)

کلاسیزم او فرانسه

په فرانسه کې د کلاسیزم د پیدایښت او پایښت په هکله مو ډېر څه ولوستل، دومره لیکم، چې په کال (۱۶۶۰م) کې په فرانسوي ادبیاتو کې یو نوی طرز تفکر ایجاد او ترویج شو. هېر مو نشي چې نامتو فرانسوي کلاسیستان نیکولا بوالو (۱۶۳۶-۱۷۱۱م)، ژان راسین (۱۶۳۹-۱۶۹۹م)، ژان ډولا فنتین (۱۶۲۱-۱۶۵۹م)، مولېر (۱۶۲۲-۱۶۷۳م) او نور... لیکوال دي، چې د همدې ښوونځي په چوکاټ کې یې لیکنې کړې دي.

نیکولاس، نیکولا بوالو (۱۷۳۶-۱۷۱۱م)

د کلاسیک ښوونځي پلار بوالو نومېږي، چې د څوارلسم لويي د سلطنت پر مهال یې په فرانسه کې ژوند کاوه. پاچا نه یوازې پر ولس بلکې پر لیکوالو هم ډېر نفوذ درلود. بوالو په (۱۶۳۶م) کال په پاریس کې نړۍ ته سترگې پرانیستې او پلار یې تندونویس یو سیاسي سړی او د پارلمان لوړ رتبه غړی و. نیکولا د حقوقو په برخه کې لوړې زده کړې

پای ته ورسولې او له قضاء سره یې کار پیل کړ. بوالو له ادب، سیاست او هنر سره د لیونۍ مینې له بابت له شعر ویلو او سیاست سره غاړه غاړۍ رالوی شو او ادبیاتو ته یې مخه کړه. نوموړي لومړی خپله ادبي تنده په شعر لیکلو ماتوله، وروسته ترې د ادبیاتو په برخه کې ستر نقاد جوړ شو. نوموړي په شعر کې ځانگړی مهارت درلود او په محفلونو کې به یې ملگرو ته خپل شعرونه وربښودل. د شاعرۍ ارزښت یې په دې کې و، چې د نقد او طنزي اشعارو په

وسيله يې پر نامتو شاعرانو حملې کولې او هغوی يې په دې ډول خلکو ته بې ارزښته کول. د نوموړي دغه دښمني ډېره اوږده شوه او ملگرو يې د پاچا دربار ته ور وپېژاند. په کال (۱۶۶۹م) کې نیکولا عامه افکار د ځان په ګټه راوخرخول او په دې ډول يې ځان د بریا پولو ته ورساوه. کله چې نوموړي د هجويي اشعارو ترڅنګ قافیه وال شعرونه وپنځول، نو يې له شعري فورمونو سره زیاته اشنایي پیدا کړه. په (۱۶۷۴م) کې بوالو د (شعر پوهنې) تر سرلیک لاندې کتاب ولیکه، چې د ګرامر، شعري فورمونو، قواعدو او د ادب سره د بلدتیا د اصولو په برخه کې ډېر څه په کې لیکل شوي دي. بوالو دا کتاب څورالسم لوني (د فرانسې پاچا) ته ډالۍ او په دې ډول يې ځان دربار ته لا نږدې کړ. څلور کاله وروسته د پاچا او د ده اړیکې لا پخې شوې او د (۴۲) کلنۍ په عمر د پاچا مورخ او واقعه نگار وټاکل شو.

بوالو د درباري دندې په ترلاسه کولو له ولسه لرې او تر څنګ يې زیات کورني دښمنان پیداکړل. د مورخ په توګه يې دنده د دې باعث شوه چې د زیاتې مودې لپاره له ادبي پنځونو شاته پاتې شي، خو له یوې اوږدې خاموشۍ وروسته بېرته ادبیاتو ته راستون او د (سترې بریا) تر عنوان لاندې يې یو قصیده ولیکله. ده د طنز له لارې په لوی امپراطور سکندر مقدوني باندې هم حملې کړې چې هغه وخت دا ډول کار په رېښتیا اسانه خبره نه وه. په (۱۶۸۴م) کې بوالو له سرسختو داخلي مخالفتونو سره سره پر دې واتویند، چې د فرانسې د اکاډمۍ غړی شي، د غړیتوب په ترلاسه کولو کې د پاچا پوځ ملاتړ له ده سره و، همدلته يې د ګټورو او ښکلو اثارو په لیکلو سره د فرانسې په ادب کې دکلاسیک ادبي ښوونځي د ستر شاعر، ادیب او سر

لاري مقام خپل کړ او په اوولسمه پېړۍ کې يې د بخت او شهرت ستوری وځلېد. بوالو د ژوند اخري کلونه په هغوکورونوکې تېرول، چې پاچا ورته اخيستي وو، خپل ادیبان ملگري به يې هلته وربلل، خو زړه يې خوښ او روح يې ارام نه و. د هېواد ناسمو شرايطو چې ولس ته د منلو وړ نه و، ډېر ځوراوه. په زړښت کې له ډېر غم او درد سره لاس اوگرېوان و او د وخت په تېرېدو لومړی کون او وروسته فلج شو. بالاخره دغه ستر شاعر او ليکوال تر سخت کړاو وروسته په (۱۷۱۱م) کال د (۷۵) کلونو په عمر له دې فاني نړۍ سترگې پټې کړې او په فرانسه کې خاوروته وسپارل شو. (۲۴: م)

د بوالو (شعر پوهنه)

شعر پوهنه د بوالو هغه اثر دی، چې کلاسېستانو ترې اصول اقتباس کړي دي. دغه اثر په څلورو برخو وېشلی شو، د دې کتاب په لومړۍ برخه کې الهام، له عقل سره د قافيې مطابقت او د فرانسوي شعر تاريخي پس منظر ته په کې اشاره شوې ده، دويمه برخه يې د شعري فورمونو (غنايي شعر، قصيدې) لپاره د قواعدو ټاکنه کوي، درېيمه برخه يې هم د سترو ډراماتيکو ژانرونو (حماسه، تراژيډي او کوميډي) لپاره د اصولو ټاکنه ترسره کوي او وروستۍ څلورمه برخه بيا اخلاقي روشنو ته ځانگړي شوې، چې انسان ته پرکار او پرهېزگاري ټينگار کوي. په اوسني مفهوم بوالو يو پوخ شاعر نه دی، د دې خبرې دليل په اثارو کې يې د احساساتو او تخيلاتو نه شتون ښودل کېږي، خو د ده دا خبره پر ځای ده چې وايي: ((زما شعر ښه دی يا بد، خو مانا او مفهوم لري.)) (۲۳: ۸۳م)

د بوالو شاعري که څه هم له استعارو او تشبیهاتو سره کوم ځانگړی اړخ نه لگوي، خو د ولسي افکارو مثبت او صحیح انعکاس یې د ستایلو او پالللو وړ دی. نوموړي په نظم او نثر دواړو کې اخلاقي مسائلو ته ډېره توجه کړې ده. نوموړی لیکي: ((پوهیږئ!! ولې زما اشعار د توجه وړ گرځي؟ د دې راز په ښکلا کې نه، بلکې پر دروغو د حقیقت غلبه ده.)) د ادب د قواعد د ټاکلو لپاره بحث ته اړتیا نشته. هماغه اصول چې په پاسبانو پانیو کې د کلاسیک ادب د اصولو تر عنوان لاندې یاد شوي، اکثریت بوالو وضع کړي دي. دا اصول د جوړښت له مخې اکثر وکلاسیکستانو منلي، په خپلو اثارو کې یې ترې استفاده او د یوې اوږدې مودې لپاره یې پر ادب حکمراني کړې ده. (۲۳:۸۵م)

ژان ډولافنتین (۱۶۲۱-۱۶۵۹م)

دغه نامتو فرانسوی لیکوال او شاعر په (۱۶۲۱م) کال د فرانسې په کلان

کې زیږیدلی دی. پلار یې د ځنگل ساتنې او اوبو رسونې د ادارې مشر و. ډولافنتین د کوچنوالي ورځې له خپلې کورنۍ سره یوځای تېرې او وروسته د ژبې او گرامر په برخه کې خپلې زده کړې پیل کړې. نوموړي له هر اړخیزې مطالعې سره بې کچې مینه درلوده، په حقوقو او الهیاتو کې یې خپلې رسمي زده کړې پیل خو په

بیره یې د عدم علاقې له وجهې دواړه پرېښودې او پاریس ته ولاړ. په ادبي محفلونو او غونډو کې په گډون سربېره د لیکوالۍ هنر ته مخه کړه او په دې بریالی شو، چې ډرامې او منظوم اثار ولیکي. د نوموړي لومړنی اثر (کېسې

او

افسانې) نومېږي، د دغه اثر محتوا لنډې اخلاقي کېسې جوړوي، له کیسه ییز ادب په دې توپیر پرې، چې اتلان یې حیوانات او یا ځناوران دي او د انسانانو په څېر رفتار کوي. که څه هم دا ډول کېسې د ماشومانو ذوق راپاروي، خو ژان توانېږي د عمومي قشرونو اذهان له دې موضوع سره جوړ راولي. دغه افسانې په شپږو جلدونو کې ترتیب شوې، چې منځپانګه یې داستان، نصیحت او ښې خبرې جوړوي. نوموړی ښکلا او بدرنگي د حیواناتو په ژبه (مجاز) بیانوي. دلته ژان د انسانانو له ژوندانه سره جوخت د حیواناتو ژوند ته هم ګوتخنډه کوي او حقوقو ته یې پانډي ښيي. نوموړي ډېر اثار لیکلي، چې ډېر یې طبیعي، فلسفي او ټولنیز اړخونه په ګوته کوي او د موضوع او محتوا په لحاظ ډیر لوی مسائل بیانوي. پاتې دې نه وي، چې د ادب دا ځلانده ستوری په کیسه ییز ادب کې ځانګړی مقام او پخه تجربه لري. نوموړي بلاخره په (۱۶۹۵م) کې د درې اویا کالو په عمر له دې فاني نړۍ سترګې پټې کړې. (۲۳: ۹۶م)

ژان راسین (۱۶۹۹-۱۶۳۹م)

ژان راسین د اوولسمې پېړۍ د نورو نامتو لیکوالو (مولېر او ګورني) په څېر ادیب، شاعر، تراژیدي او ډرامه لیکونکی دی، ډېری وخت به یې د تراژیدۍ په لیکلو تېراوه. تر څنګ یې یو ښه کومیدي لیکونکی هم شمېرل کېږي، چې ترې ډېرې کومیدۍ په میراث پاتې دي.

راسین په (۱۶۳۹م) کې د فرانسې د پیکارډي په یوه متوسطه کورنۍ کې نړۍ ته سترګې غړولې دي، په دوه کلنۍ کې یې مور او په څلورکلنۍ کې یې

پلار له لاسه ورکړ. د والدينو له مرگ وروسته يې له خپلې انا او نيکه سره ژوند پيل او د کلاسيکو پوهنو زده کړې ته يې ملا وتړله. په (۱۶۴۹م) کې يې د نيکه مړينې د لا زياتو ستونزو سره مخ کړ او انا يې د (پورټرويل) نومي صومعې ته کډه شوه او لمسی يې هم له خان سره دې مقدس ځای ته راوست. ژان د پورټرويل په يو کوچني ښوونځي کې زده کړې پيل کړې او د يوناني او لاتيني ژبو سربېره له ادب سره هم اشنا شو.

راسين په تنکۍ ځوانۍ کې ليکلو ته مخه کړه او ورو ورو يې له ډرامې ليکلو سره لېوالتيا پيدا شوه. نوموړی د بوالو په څېر په (۱۶۶۴م) کال د ښکلو شعرونو په ليکلو د څوارلسم لويي دربار ته لاره ومونده. لومړۍ ډرامه يې (لوی سکندر) نومېږي، چې په (۱۶۶۵م) کال د مولېر او ځينو نورو لوبغاړو په مټ نندارې ته وړاندې شوه. په دې ډول د هغه دغه ډرامه د پاچا او عامو ولسونو ډېره خوښه شوه، خو د دويمې ډرامې د اجرا لپاره راسين دا ځلې مولېر له پامه وغورځاوه او په دې ډول مولېر د نوموړي دغه خيانت تر پايه ونه باښه.

راسين خپلې ډرامې د نورو تکړه لوبغاړو په زيار تر سره کولې، له لږ څنډ وروسته راسين دوه اثره د (پورټ رويل) او (پخواني ښوونکي) تر سرليک لاندې وليکل او تر څنګ يې په تراژيدي ليکلو کې هم لوی لاس درلود. د ژان راسين نامتو تراژيدۍ (اندروماک - ۱۶۶۷م)، (بريتانيکوس - ۱۶۶۹م) او (فدير - ۱۶۷۷م) نومېږي. راسين د ژوند اخري شيبې په پورټ رويل کې تېرې کړې او د (۱۶۹۹) ميلادي کال په پاريس کې ومړ او د وصيت له مخې د يو پخواني ښوونکي تر څنګ خاورو ته وسپارل شو.

د راسين اثار

راسين په تراژيدي ليكلو كې ځانگړى مهارت درلود او تر څنگ يې د ټولنيز ژوند په نورو برخو كې هم كړنې تورې كړې دي. د نوموړي اثار په لنډ ډول در پېژنو:

Bajazet -۷ (بايزيد) (۱۶۷۲م)	۱- La Thébaidé (دنبمن وروڼه) (۱۶۶۴م)
Mithridate -۸ (ميهداد) (۱۶۷۳م)	۲- Alexandre le Grand (لوى سكندر) (۱۶۶۵م)
Iphigénie -۹ (ايفي ژني) (۱۶۷۴م)	۳- Andromaque (اندروماک) (۱۶۶۷م)
Phèdre -۱۰ (فيډر) (۱۶۷۷م)	۴- Les Plaideurs (دفاع کوونكى) (۱۶۶۸م)
Esther -۱۱ (استر) (۱۶۸۹م)	۵- Britannicus (بريتانيكوس) (۱۶۶۹م)
Athalie -۱۲ (اتالي) (۱۶۹۱م)	۶- Bérénice (برنيس) (۱۶۷۰م)

مولېر (۱۶۲۲-۱۶۷۳م)

مولېر د اوولسمې پېړۍ مشهور فرانسوى هنرمند او اديب دى، چې دكومېډيو او ډرامو ليكلو په برخه كې ځانگړى شهرت لري او اصلي نوم يې (ژان باتيست پوكلن) دى. په (۱۶۲۲ م) كې په پاريس كې زيږيدلى او پلار يې د وخت د پاچا په قصر كې دنده درلوده. مولېر تر لومړنيو زده كړو وروسته د حقوقو په پوهنځي كې شامل شو، د ليكوالۍ او هنر سره

د ځانگړې مينې له كبله يې خپل دغه ځانگړى مسلك پربښود او د پزارت په نوم له يوې كورنۍ سره يې اشنايي پيل كړه. د دوى همكاري وه، چې مولېر په پاريس كې دننه تياتر ورغاوه. په (۱۶۵۸م) يې ډرامې ليكلو ته مخه كړه او هم يې د اجراء لپاره ځان غوره وگانه. د لومړنيو پايلو وروسته مولېر ماته

وخوړه او چا ورسره چندان علاقه ونه ښوده. نوموړي بالاخره يوه گرځيدونکې ډله ايجاد او د فرانسې په مختلفو ښارونوکې يې خپلې ډرامې د خلکو په وړاندې نندارې ته وړاندې کړې او له مودو وروسته بېرته پاريس ته راستون شو.

مولېر په (۱۶۵۹م) کال يوه اخلاقي کوميډي وليکله، چې د متکلفينو افراطيت ته په کې ګوتخنډنه شوې وه. يوه بله ډرامه يې چې (ښځينه ښوونځی) نومېږي، هم ټولنې ته وړاندې کړه. پاتې دې نه وي، چې مولېر په خپلو ډراموکې د فيوډالېزم سخته غندنه او د هغه دور اخلاق يې په مسخرانه ډول وړاندې کړي دي. په ادبي فعاليتونوکې د مولېر بله هڅه سياسي کوميډي وه، چې په کې ټولنيزې ننگونې انځور شوې وې. د مولېر دغه سياسي اصلاح غوښتونکې هڅې نه واکمنو او نه هم د مولېر دښمنانانو زغملې شوې، نو پر دې اساس مولېر د همدغو افرادو له دسيسو سره مخ شو. مولېر د ژوند په دغه حساس پړاو کې ناهيلي شو او ناروغي يې لا زياته شوه، خو حوصله يې ونه بايلله او حتی د مرګ پر کال (۱۶۷۳م) يې هم د (خيالي ناروغۍ) تر عنوان لاندې ډرامه اجراء کوله، چې ناروغ او بې هوشه شو. کور ته پر لار و چې د (۵۱) کالو په عمر يې ساه ورکړه. کليسا او پاپانو د ښار په رسمي هديره کې د ښخولو اجازه ور نه کړه، چې لامل يې معلوم او څرګند و. نوموړی هغه مهال په سينټ جوزيف هديره کې چې په هنرمندانو پورې يې تړاو درلود، خاورو ته وسپارل شو او په (۱۸۱۷م) کال يې هډوکي بېرته د پاريس پر لاشز هديرې ته راوړل شول او دلته يې خاورو ته د دويم ځل لپاره وسپاره. مولېر د ژوند تر پايه د قلم عفت وساته او اجازه يې ور نه کړه، چې د ځمکه والو په چوپړ کې ځان سترې کړي. د ده قلمي مبارزې د ولسونو په زړونوکې ځوان فکرونه را ژوندي کړل او د ټولنې مړ روح يې راوينځ کړ. (۲۴م)

بلز پاسکال (۱۶۲۳-۱۶۶۲م)

پاسکال نامتو لیکوال، فیلسوف، مخترع او ریاضي پوه دی چې په (۱۶۲۳م) کال یې د فرانسې په کلمون کې نړۍ ته سترگې غړولې دي. مور یې په درې کلنۍ کې له لاسه ورکړه او پالنه یې پلار ته ور په غاړه شوه. په کوچنیوالي کې ناروغ خو ذهین ماشوم و. پلار یې د ښه استعداد او نیوغت

په لیدو پاریس ته کډه شو، خو زوی یې سترې بریاوې تر لاسه کړي. پاسکال په طبعي پوهنو او ځانګړې ډول د حساب ماشین الاتو په اختراع کې پوره مهارت درلود. نوموړي ډېره مطالعه کوله او زیاتره وخت به یې د لاتیني او یوناني ژبو ادبیات له نظره تېرول. د علمي روشنو په هکله یې لیکنې لوړ مفهوم افاده کوي او په دې برخه کې یې هڅې د ستایلو وړ دي. نوموړي د ژوند ډېره برخه تحقیق او څېړنې ته وقف کړې وه، چې محصول یې د نویو کشفیاتو منځته راوړنه ښودلې شو. پاسکل په شپاړس کلنۍ کې د انځوریزې هندسې په هکله لیکنې وکړې، چې د معاصر اقتصاد او ټولنیزو علومو په پیدایښت کې یې بارز رول افاده کړ. دغه فرانسوی عالم د اروپا او نړۍ یوه ښه انجینر، مخترع او ریاضي پوه و.

پاسکال پر ادبیاتو کومې ځانګړې څېړنې نه دي کړې، خو د نورو علومو په برخه کې یې څېړنې او پلټنې د ستایلو وړ دي. پاسکال په کلاسیکې دورې کې ژوند کاوه او په لیکنو کې یې هغه اصول مراعات کړي، چې یو لیکوال یې باید په پام کې ونیسي. شپاړس کلن و، چې لیکوالۍ ته یې مخه کړه؛ د مختلفو موضوعاتو په اړه یې لیکنې وکړې او د علومو او اختراع ګانو

په اړه يې زيات شمېر اثار چاپ شول. کلاسيک پوهانو پاسکال له ادب ډېر لرې نه دی گڼلی او ليکنې يې دکلاسيکې دورې له روشونه سره جوړې شمېرلي دي. پاسکال مخکې له دې چې فيلسوف شي، دکاتوليک مذهب لومړی درجه مدافع و. دی په دې اند و، چې د وحی په وسيله به ډېر څه حل کړای شي، خو وروسته خبره برعکس شوه. د نوموړي دغه نظريه د دې لامل شوه، چې پوهان پاسکال ته د فيلسوف خطاب، له فلسفې سره خیانت وگڼي. نوموړي په (۱۶۵۴م) کال د عرفان له مخې علمي کارونو ته شا وگرځوله او پاتې عمر يې هغه څه ته وقف کړ، چې د خدای پېژندلو فلسفې ته منسوب وو. په دې هکله نوموړي دوه کتابونه هم ليکلي، چې دلته يې يادونه اړينه نه ده. پاسکال کلونه ناروغيو وخوراوه او بالاخره يې د (۳۹) کالو په عمر له ژوند سره مخه ښه وکړه او انسانانو ته يې ډېر څه په ميراث پرېښودل. (۲۵: ۲۷۸م)

کلاسیزم او المان

کلاسیزم یوازې په فرانسه کې محدود نه دی پاتې شوی، بلکې د لويديځې او شرقي اروپا هېوادونو ته يې لاره موندلې ده. دا پوښتنه چې الماني کلاسيک ليکوال شتون لري؟ بې ځوابه پاتې ده. زياتره جرمنيان د خپلې ژبې لرغوني ادبيات د رنسانس محصول نه گڼي. د دوی په نظر الماني ادبياتو د رنسانس له اغېزمنتيا څه نه دي ترلاسه کړي، خو په اوولسم قرن کې له کلاسيکو ادبياتو سره د خپل ادب تړاو هم نه ردوي. حقيقت دا دی چې په دې دورکې د الماني ادبياتو د تقليد خوځون ډېر سست روان و، يوازينی شاعر او متفکر چې زموږ د فکر پام ځان ته اړوي، اوپيتيز (۱۶۳۹-۱۶۹۴ م) نومېږي چې د الماني ژبې په اصلاح او بدلون کې لوی لاس لري. اوپيتيز د يو ځانگړي ښوونځي چې سيلزين نومېږي، بنسټگر دی. اديبان په

ځانگړي ډول شاعران چې د دې ښوونځي پيروان دي، د خيالاتو او احساساتو پر ځای پر فکر ډېر تاکيد کوي او دا هغه اصول دي، چې اوپيتيز ايجاد کړي دي. جرمنيان په باروک ټينگار او له فرانسويانو او کلاسیزم سره بڅيلي کوي. د دې دورې نور شاعران (گوتشد او ويلاند) د اروپايي ادبياتو منل شوې څېرې دي.

د اوولسمې پېړۍ پر مهال الماني ادبياتو د غنايي اشعارو په برخه کې ځانته شور او ځواک درلود، چې سرچينه يې له باروک څخه ترلاسه کوله. الماني ادبياتو په تياتر، رومان او ليکوالۍ کې د کلاسیزم تاثيرات نه وو خپل کړي، خو لېسینگ (Lessing)، هرډر (Herder) او شلېگل (Schlegel) په ترتيب سره دگويته او ځوان شېلر په گډون د فرانسوي کلاسیزم پر څيړنو بوخت شول او د ستر شاعر ويليام شکسپير اثارو ته يې ترجيح ورکوله. همدا مهال وينکل مېن (۱۷۱۷-۱۷۶۸م) په ادبياتو او هنر کې د يوناني ادبياتو له تقليد څخه وغرېد، په دې ډول يې د فرانسوي کلاسیزم مخه ونيوه او د تقليد لړۍ يې په مستقيم ډول له يوناني ادبياتو پيل کړه. ځينو ليکوالو بيا د عرفان، خيالي نړۍ او التهاب سره د مينې له کبله ځان ته شور ماشور جوړ کړ او دا په اصل کې د نوي رومانتيکي دور پيل و. گويته او شيلر دغه نوښتونه ونه منل او دوی خپلې منگولې پر کلاسیزم ښخې وساتلې.

يوهان گويته او فريدریش شېلر د الماني ادبياتو، په ځانگړي ډول د کلاسیکې دورې نامتو اديبان دي. دغه دوره په (۱۷۸۶م) کال ايټالې ته د گويته په لومړني سفر پيلېږي او د (۱۸۰۵م) کال په وروستيو کې د شېلر په مرگ پایښت مومي. (۱۸: ۱۲۳م)

يوهان ولفگانگ فون (گوټه) (۱۷۷۹-۱۸۳۲م)

يوهان گوټه د المان د فرانکپورټ ښار په يوه اشرافي کورنۍ کې

زېږيدلى دى، يو لوى خو ملي شخصيت دى.

پلار يې د المان د شاهي دربار خادم و. غالباً

شپاړس کلن و، چې د حقوقو د زده کړې لپاره

لاييزک پوهنتون ته واستول شو. گوټه د خپل

ذوق له مخې ډېره توجه فلسفې او ادبياتو ته

درلوده او تر څنگ يې په طب، انځورگرۍ،

معماري او کالبد پېژندنې کې هم زده کړې تر

لاسه کړې. له دغو پوهنو او هنرونو يوازې په ادبياتو او انځورگرۍ کې تم

پاتې شو او خپلو افکارو ته يې له دې درکه انعکاس ورکړ. گوټه په لاتيني،

فرانسوي، انگريزي، يوناني او الماني ژبو غږېدونکى شخص و او تر څنگ

يې پراخه هر اړخيزه مطالعه د دې باعث شوه، چې ډېرى کسان پر ځان

راتول کړي. په شرقي ژبو يې هم څېړنې کړې دي او د مسلمانانو د ستر

لارښود حضرت محمد (ص) په اړه يې هم ښه فکر درلود. گوټه په

(۱۷۷۵م) کال د لوى ادبي شخص په توگه وپېژندل شو. (۲۵: ۲۳۱م)

گوټه د (۱۷۸۶م) کال په سپټمبر کې دکارلسياد ښار پرېښود او په ترتيب

سره يې د ايټاليې روم، ناپل او سيسيل ښارونو ته سفرونه پيل او بيا په

(۱۷۸۸م) کال د وایمار جمهوريت ته ولاړ. نوموړي ټول هغه ورځني

يادښتونه چې د سفر پر مهال يې ليکلي و، راجمع او د (د ايټاليې سفر) تر

سرليک لاندې په (۱۸۲۹م) کال کې چاپ ته وسپارل. په دغه سفر کې گوټه

درې ډرامې چې په وایمار جمهوريت کې پيل کړې وې، پای ته ورسولې. کله

چې بېرته هېواد ته راستون شو، نو د (ایفي ژني په تاوړیس کې) (۱۷۸۷م) (Iphigenie auf Tauris)، (اگمونت) (۱۷۸۸م) (Egmont) او (نورکو اتو تاسو) (۱۷۹۰م) (Torquato Tasso) نومي اثار چاپ کړل.

د اگمونت ډرامه د نظم او نثر په قالب کې جوړه شوې ده، اگمونټ هغه تاریخي شخص دی، چې د ۱۶م قرن پر مهال یې د هالنډ د ازادۍ په جگړه کې د هسپانیې خلاف مېړانه ښودلې وه. ګوټه په دغه ډرامه کې تاریخي حقیقتونه راسپړلي او د اتل اگمونت له قوي ارادې او ځانګړي استعدادونو غږیږلی دی.

د (ا.ژ. په تاوړیس کې) ډرامه د ګوټه لومړنۍ منثور اثر دی، چې په (۱۷۷۹م) کې د وایمار په تیاتر کې نندارې ته وړاندې شوی و. دا ډرامه د موضوع په لحاظ د یوناني ډرامه لیکونکي اپریډیس ډرامو ته ورته ده او ډېر پوهان په دې عقیده دي چې ګواکې نوموړي دا اثر روم ته د سفر پر مهال د کلاسیک ادب په چوکاټ کې لیکلی دی.

د ګوټه درېیم اثر (ن.ا. تاسو) نومېږي، چې په (۱۷۸۹م) کې په وایمار کې بشپړ شوی دی. په دغه اثر کې د شپاړسم قرن پر مهال دفراره (Ferrara) د شهزادګانو د تاریخي وضعیت په اړه معلومات ورکړل شوي دي. په دغه منظوم اثر کې د شاعر تاسو او انتونیو چې یو دولتي شخص دی، تر منځ د سوال ځواب غوندې له حاکم وضعیت څخه د ناراضیتوب له امله له یو بل سره شاعرانه خبرې اترې تبادله شوې دي.

ګوټه د سفر پر مهال د جنوبي اروپا د ولسونو له نوښتونو سره اشنا کېږي، چې همدغه ابتکارات د هغه ذهن ته لاره مومي. د نوموړي یو بل کتاب خیالي نغمې (Romische Elegien) نومېږي، محتوا یې شل شعرونه جوړوي. دا شعرونه هغه وخت ولیکل شول، چې ګوټه له ایټالېي څخه تازه راستون

شوی و. دغه اثار له ځان سره نوي رنگونه او تازه موضوعات لري او د کلاسیک ادب له رنگ او بوی سره نږدېوالی ښیي. همدغه شعرونه په (۱۷۹۵م) کال د ډ.هورن (Die Horan) په مجله کې چې شپږ خپاروله چاپ شوي دي. (۲۶: ۱۸۰۱۹م)

دگویته بله منظومه چې لسگونه اشعار په کې خوندي دي، په (۱۷۹۶م) کې چاپ شوې ده. دگویته اشعار په ډېریو برخو کې د رومي شاعر مارتیال شعرونو ته ورته دي. دگویته اثار ډېر داسې مسائل په برکې نیسي، چې د کلاسیزم له ادبي ښوونځي سره ورته والی لري، نو د یوهان له اثارو یې تقلید ترسره او د همدې کلاسیکي سبک پر اساس ډېر څه ولیکل شول. مورکولی شو په الماني ژبه دکلاسیکو ادبیاتو بېلگې له گویته او شپږ وروسته په څرگند ډول ووینو، دوی دواړه په دې هېواد کې د کلاسیکو ادبیاتو سرلاري ښودل شوي او په دې برخه کې د دوې هڅې د ستایلو وړ دي. د گویته تر څنګه په المان کې د کلاسیک ادب بل نامتو استازی فریدریک شپږ نومېږي. ده دگویته سره اوږه په اوږه دکلاسیک مفهوم د انعکاس لپاره ډېرې ستړیاوې کالې دي. د دغه علمي شخصیت اندونه او فردي ځانګړتیاوې په لاندې ډول درېژنو:

یوهان کریستوف فریدریک (شېلر) (۱۷۵۹-۱۸۰۵م)

شېلر لوی شاعر، فیلسوف، تاریخ او ډرامه لیکونکی دی. په (۱۷۵۹م) کې د جرمني هېواد د ورتمبرگ ایالت په مار باخ ښار کې زیږیدلی دی. شېلر په ډرامه لیکلو کې لوی لاس لري او د گویته سره یوځای یې د کلاسیک ادب په غوړیدا کې ګډې هڅې کړي دي.

د یوهان پلار نظامي ډاکټر و، چې په مرسته او پېژندګلوی دشتوتګاټ اکاډمۍ ته شامل او د طب په برخه کې زده کړې پای ته ورسولې. شېلر د طب په پرتله له ادبیاتو، تاریخ او فلسفې سره ځانګړې مینه درلوده، د شکسپیر او روسو اثار یې ډېر لوستل او د همدغې ادبي ذوق او تجربې له بابت په دې وتوانیدو، چې د اتلس کلنې پر مهال لومړی کتاب ولیکي. شېلر د خپل مسلک تر څنګ په ادبیاتو او تاریخ ډېرې څېړنې کړې دي او په دې برخه کې یو څه اثار هم لري. د المان ولس شېلر د خپل هېواد یو وتلی او منلی تاریخي، ادبي او فرهنګي شخصیت ګڼي. (۲۵: ۲۱۹ م)

ډون کارلوس (Don Karlos) د شېلر هغه اثر دی، چې په (۱۷۸۷م) کې چاپ او یو تعداد نامتو ډرامې په کې خوندي او د ځانګړنو په لحاظ کلاسیک ادب ته ورته دي. دا ډرامې تاریخي بڼه لري؛ د لوړ تفکر او علمي اندېښنو څخه پیلې دي؛ ولسي ارمانونه، ازادي او حقیقت ښکاره کولو ته په کې پوره توجه شوې ده. شېلر په (۱۷۹۵م) کې د کلاسیکو اثارو په لیکلو پیل وکړ او له هغې مخکې یې د اثارو موضوع نظري او هنري مسائلو جوړوله.

يوهان د نثر په پرتله شعر ډېر لیکه، په (۱۷۸۸م) کال کې د يوناني خدايانو (Die Gotter Griechenland) تر سرليک لاندې فلسفي شعر چې د خدايانو او انسانانو نږدې والی ستايي، چاپ کړ. د روښانتيا پېر له خدايانو او ارباب النوع خالي و، خو د يوناني ادبياتو د تقليد پر مهال شېر له هغوکيسو سره مخامخېږي، چې په کې د يونان او روم پخواني خدايان ستايل شوي وو. دا ټکر د خدايانو سره په روښانتيا عصر کې د ټپلي علاقې سبب گرځي، د زياتره نورو اثارو نومونه يې په لاندې ډول دي.

ډرامې

لار وهونکي (Die Räuber)

د فيسکو دسيسه

نيرنگ عشق

ډون کارلوس (Don Karlos)

ماريا سنوارت (Maria Stuart)

پيغله اورلئان (Die Jungfrau von Orléans) (ژان ډارک ته منسوب اثر)

د مېرمن مسينې واده (Die Braut von Messina)

تاريخي اثار

د هالنډ انقلابي تاريخ

د دېرش کلنې جگړې تاريخ

فلسفي ليکنې :

د اګوستنبرګ ليکونه (Augustenburger Briefe)

ساده او حساس اشعار (Ber naive und sentimentalische Dichtung)

د فرزانيکي ازادي او دولت (۲۶: ۲۲م)

دکانت اثارو پر کلاسیکي دورې ژور تاثیر غورځولی وو او شېلر له هغې ډېره ګټه اخیستنه کړې ده. شېلر غوښتل دکانت په فلسفه کې له څېړنې وروسته ښکلا پېژندنې ته تعریف وټاکي، خو خبره برعکس را ووته. د شېلر له مرګ وروسته په (۱۸۰۵م) کې الماني کلاسیک ادبیات وتړل شول او یوهان ګوټه همدا مهال ټول کلاسیک اثار په یوه مجموعه کې راټول کړل. د الماني کلاسېزم د زوال پر مهال ګوټه کلاسېزم د سلامتیا او رومانټېزم د ناروغیو عصرګڼه. (فاوست) دګوټه او الماني کلاسېزم وروستنی تراژیدي ده چې دویم ټوک یې په (۱۸۳۲م) کال کې له چاپه راووت. په دې تراژیديوکې د منځني قرن او پخواني یونان مجراوې انځور شوې دي.

کلاسېزم او انگلستان

په انگلستان کې کلاسېزم د اوولسمې میلادي پېړۍ له دریمې او څلورمې لسیزې د اتلسمې پېړۍ تر لومړۍ او دویمې لسیزې پورې جریان پیدا کوي. په دې دوره کې د جان ډرایډن John Dryden (۱۶۳۱-۱۷۰۰م)، الکساندر پوپ A.Pope (۱۶۸۸-۱۷۴۴م)، جوزیف ایډسن J.Addison (۱۶۷۲-۱۷۱۹م)، جانانان سویفت J.Swift (۱۶۶۷-۱۷۴۵م)، سامویل جانسن S.Johnson (۱۷۰۹-۱۷۸۴م) او ګولډ سمیت Goldsmith (۱۷۳۰-۱۷۷۴م) نومونه د یادونې وړ دي. دلته که چېرې د هر یو پر سبک او ځانګړنو بحث وکړو، دا نو ډېر وخت ته اړتیا پېښوي، موږ یوازې د دوی عمومي سبک او طرز تفکر ته اشاره کوو. د انگلستان د کلاسیک ادب په هکله مشهوره خبره دا ده، چې ډېری کلاسیک پوهان د انگلسي ادبیاتوکلاسیکه دوره د عقل او تعادل پېرګڼي او لامل یې د اوولسمې پېړۍ په لومړیو لسيزو کې پر فکرونو د جان لاک John Locke اغېزمنتیا ښيي. جان لاک عقل په انساني ژوند

کې ضروري او اړين ګاڼه او مسيحي دين يې هم د عقل پر اساس واقع يا حقيقي دين ګاڼه. له بل لوري په غربي نړۍ کې د اسحاق نيوتن ۱. Newton (۱۶۴۸-۱۷۲۱م) نوې اختراعاتګانې په (۱۷م) پېړۍ کې طبيعي قوانينو ته اشاره کوي او له دې طريقه ولسونو ته دا مفکوره لېږدوي چې ټوله نړۍ د يو منظم سيستم او عقل پر بنياد پر مخ ځي. الکندر پوپ دنيوتن د ستاينې لپاره د انگلستان په يوه نامتو صومعه دا لاندې بيت ليکي:

Nature and Nature's laws hid in night

God Said "Let Newton Be"! And all was light

د اتلسمې پېړۍ په پيل کې انگليس ليکوالو د کلاسيکو اصولو سره سم ډراماتيک او غنايي اشعار وپنځول. دوی په انساني طبيعت پورې تړلي موضوعات شرح او بيان کړل او د ادبياتو او فنونو په ذريعه يې پرابلمونه او نوښتونه ولسونو ته وښودل. (۱۸: ۱۲۰م)

پاتې دې نه وي، چې کلاسېزم د يو ادبي ښوونځي په توګه ريالېزم ته الهام ښونکی رول افاده کوي. له کلاسېزم وروسته د اروپا په ادبياتو کې يوه بله نوې دوره چې رومانټېزم نومېږي، منځته راځي. دغه ادبي ښوونځی د خپلو اصولو له مخې له کلاسېزم سره جوت توپير لري، اصول يې بېل دي، د اثارو محتوا د عقل پر ځای احساساتو او تخيلاتو ته ځانګړې کيږي او په ډېرو برخو کې دکلاسېزم اصول ماتوي.

رومانتېزم

رومانتېزم د غربي نړۍ له صنعتي او اقتصادي تمدن سره سم راوېښ او د زاړه فيوډال او کلاسیزم پر خلاف د منځنۍ طبقې پر اوږو ځان د بریا پولو ته ورساوه. دا حقیقت دی چې فيوډالېزم پر ټولې اروپا واکمن او د بورژوازي طبقې په هڅو له پښو ولوېد. هغه مهال د مختلفو قشرونو د فکر زړی نوو مدنیتونو، ازاد فکرونو، اقتصادي تحولاتو او جغرافیوي اکتشافاتو جوړاوه. د دغو تحولاتو په راتوکېدو د اروپا ټولنیز او وټه ییز وضعیت پوره بدلون وموند. رومانټېزم د ادبي مېتود په څېره کې د اروپا په لويديځې څنډې، د اتلسمې پېړۍ په پای او د نولسمې پېړۍ په پیل کې وزرې وغځولې او د اروپا او امریکا په فنونو او ادبیاتو کې په پراخه پیمانه مطرح شو. د پیدایښت او پراختیا لامل یې په (۱۷۸۹) میلادي کې د فرانسې د بورژوازي خوځون رامنځته کېدل وو. په هغه دور کې فيوډالان، روحانیون او د قدرت واکمن د لویو پانگوالو او تاجرانو له قدرت سره مخ شول او په پای کې ورو ورو له واک او فکره ولوېدل. پانگوال له صنعتي انقلاب وروسته د وټه ییزې فردی ازادۍ په لټه کې و، دوی غوښتل خپل ماشیني تولیدات څنگه یې چې زړه وغواړي وپلوري. د همدې ایډیالوژۍ محصول انډیویډوالېزم او لیبرالېزم هم گڼل شوي دي. دغو نظریاتو نه یوازې په سیاسي او اقتصادي تحولاتو بلکې پر ادبیاتو او هنرونو هم اغېز غورځولی و. بافکره انسانانو په لیکنو او رسمونو کې هم د خپلواکۍ نارې راپورته کړې، ترڅو ادب او هنر د کلاسیزم او فيوډالېزم له انحصاره راوباسي. (۹: ۲۸۳م)

په رومانټېکو اثارو کې د واقعیتونو انعکاس ډېر تر سترگو کېږي، داسې لکه څنگه یې چې دوی غواړي، نه لکه څنگه چې دی. د رومانټېکو افکارو غټه نښه قوي ذهنګیري ده، انسان د هغې داخلي نړۍ او احساسات یې

مرکزي ځای لري او پر فردي ازادۍ ډېر ټينگار کوي. په دې ښوونځي کې تصور، خيال او د هنر طبيعت ته هم زيات پام اړول شوی دی. (۳: ۱۱۸م)

حقيقت دا دی، چې شاعر او پنځگر له يوې خوا ادب د فيوډالېزم او کلاسيک له انحصار څخه ژغوري او هم د پانگوالو بې رحمۍ او غير انساني کړنې له نږدې نشي ليدلی. د فرانسې له انقلاب سره سم په ټوله اروپا کې مادې د انسان پام خپل کړ، د انسان ارزښت او اهميت له پامه وغورځول شو، د ټيټې طبقې حقونه تر پښو لاندې شول او پانگوالو د صنعت او تجارت له ودې سره سم ماشيني پرزه جاتو ته د انسان پر وړاندې ډېر ارزښت ورکاوه. اديبانو له دغه رنځور حالت څخه د ژغورنې لپاره کومه خاصه دوا نه لرله، يوازې يې دومره کولی شول چې د خپلې خيالي نړۍ پر اسمانونو چکرې ووهي. الماني ليکوال ګويته (۱۷۴۹-۱۸۳۲م) لا دمخه دې ته اشاره کړې وه، چې: ((رومانټيزم ناروغي او کلاسيک سلامتې ده.)) (۱۸: ۱۹۰م) يوازينی واقعيت دا دی چې اروپايانو د اتلسمې پېړۍ په اوائلو کې دا حقيقت موندلی و چې نړۍ له هغه چې تصور يې کيږي، ډېره پيچده او کړکېچنه ده، نو د همدې اصل پر اساس اړينه نه ده، چې د ګونګو اصولو رعايت ته دې غاړه کېښودل شي.

د پښتو ژبې ستر ژبپوه رښتين صاحب د رومانټيزم ښيګڼې په لاندې ډول راپېژني: ((په ادب کې رومانټيزم د يو خاص ادبي مسلک او ښوونځي نوم دی، د خيال او فکر ازادۍ، بې پروايي، اوچت الوت، له ادبي قيد و بند نه ځان ساتل دي. د ښکلا او جمال د خيالي جهان مشغولا، د لغاتو او تعبيرونو پراختيا، د احساس او تخيل لوړتيا او د ژبې او ادب سمسورتيا يې له ښيګڼو شمېرل کيږي. د دې سبک غرض د کلاسيک سره ښکاره مخالفت کول دي، په رومانټيزم کې د پخوانيو اصولو پابندي نشته او زاړه چوکاټونه په

کې ماتيري. يعنې رومانټيزم يو نوی هنري مېتود او نوې لار ده، چې د ژوندانه د نندارتون په انځور کې له تخيل احساس او ذوق نه زيات کار اخلي او پخواني قيدونه او شرطونه نه مني.)) (۱۵:۳م)

د رومانټيزم پيدايښت

د رومانټيزم پيدايښت
د ژان ژاک روسو
(۱۷۷۸-۱۷۲۱م) او ولټر
(۱۷۷۸-۱۶۹۴م) له
افکارو او اندېښنو
سرچينه اخلي. نړيوال
اديبان فرانسوی ليکوال
او فيلسوف ولټر د دې
عصر يو مخکښ نوم

بولي. د اتلسمې پېړۍ په درېيمې لسيزې کې دا جنجالي پوښتنه (کولی شو ټولو پوښتنو ته يوازې د عقل له لارې ځواب ورکړو؟)، راپورته شوه او د حل لپاره يې يوازینی لار عقل نه بلکه نورې لارې چارې هم وسنجول شوې. اروپايي ټولنه له پراخو ستونزو او وينې زبېښوونکو پانگوالو سره لاس اوگړېوان وه، نو له دې امله ځانگړو اصلاحاتو ته اړتيا پکار وه. له همدې طريقه ټولنيزو متفکرانو او ليکوالو وپتيله، چې د دغه اشرافي طبقې سنتي او غير بشري اعمالو ته دې پای ټکی کېښودل شي. دوی د ليکنو او پنځونو له لارې پراخو تحولاتو ته لاره هواره کړه او د اتلسمې پېړۍ په اوخرو کې يې همفکرې ډلې رامنځته کړې. په المان کې غنايي اشعار او په انگلستان کې د

کالریج (۱۷۷۳-۱۸۳۴م) او ویلیام ورډ زورث اثار ټولنې ته وړاندې شول او په زنځیري شکل یې په ټولنه کې واقعي رومانټیزم ولسونو ته ور وپېژاند. رومانټیزم مخکې له دې چې یو ادبي او هنري جریان واوسي، اروپایانو ورسره یو ډول حساسیت څرګند او. دا ښوونځی لومړی د اتلسمې پېړۍ په لومړۍ نیمه لسیزه کې په انگلستان کې د ویلیام بلیک W.Blake، ورډ زورث W. Sworth، کالریج Colreidge، په جرمني کې د نامتو هولډرلین Holderlin، په فرانسه کې د ویکتور هوګو، شاتو بریین او لامارټین، په ایټالیا کې د منزوني Manzoni، لئو پارډي Leopardi او په هسپانیه کې د زور یلا Zorrilla په هڅو راڅرګندېږي. (۱۹۳:۱۳م)

ویي او رېښه

رومانټیزم یو انقلابي خوځون دی؛ شعارونه یې فلسفي او سیاسي خبرې دي؛ د انسانانو حساسیتونه ښکاره کوي او شخص ته فردي حقونه غواړي. لومړی رومانټیک یو ستاینوم و، چې په اروپایي ژبو کې یې د بېلا بېلو کلمو ذکر راغلی و. (Romantic, Romantisch, Romantico, Romantique) یې بېلې بڼې تشکېلوي چې کره محصول یې د رومانټیزم کلمه ده. رومانټیک ستاینوم په اصل کې د منځنۍ پېړۍ د لاتیني ژبې له رومانټیکوس (Romanticus) څخه مشتق او په تدریجي ډول یې په اوولسمه پېړۍ کې رواج وموند. (۲۴:م)

لوی استاد روحي صاحب په (ادبي څېړنې) کې د رومانټیزم نوم د (Romantic) له صفت څخه مشتق شوی بولي او رومانټیک کلمه د زړې فرانسوۍ ژبې له رومانز (Romanz) څخه اخېستل شوې ګڼي، چې مفهوم یې رومان (Romanc) یا ناول (Novel) دی. دغه کلمه د لومړي ځل لپاره په (۱۶۵۴م) کې په انګلیسي ادبیاتو کې کارول شوې ده.

ليکوال لیترنر د ویلیام شکسپیر پر ترجمه شوي اثر یوه مقدمه لیکلې او وایي: د رومانسک (Romanesque) کلمه او د (Pitroresque) لفظ د دې

کلمې هغه لطیف تاثیرات او ملانکولي افکار نشي افاده کولی، چې په انګلیسي مفهوم کې ورسره شتون ولري، دلته دا ښاغلی په انګلیسي ادب کې د رومانیک کلمې ښکلې بڼه ښيي. دا کلمه نه یوازې په انګلستان، بلکې په فرانسه کې هم د فکر وړ وګرځېده او زیاتو لیکوالو او شاعرانو وموندله. په (۱۷۷۷م) کې روسو په (ګرځندویه منزوي اندیښنو) کې د دغې کلمې استعمال وکړ. لنډه دا چې په (۱۷۹۸م) کال د اکاډمۍ له خوا رسماً ومنل شوه. (۹: ۳۸۶م)

د پانګوالۍ پیل او د فیوډالېزم زوال

د اتلسمې پېړۍ په لومړۍ لسیزه کې اشرافیان او فیوډالېستان ورو ورو د زوال خوا ته نږدې کېدل، دوی په غیر اخلاقي فساد ککړ او تر منځ یې داسې څوک نه وو، چې خپلې مېرمنې ته وفادار پاتې شوی وي. دغې طبقې د ټولنې داسې ککړۍ خوښولې، چې عیاشۍ او ځان مننې ته یې میلان ډېر و. دوی د پرمختللو اقتصادي او سیاسي طرحو په نه درلودلو له وټه ییزو او ټولنیزو ستونزو سره لاس او ګرېوان وو، ولس نور دې ته تیار نه وو، چې د یوې فاسدې طبقې امرونو ته غاړه کېږدي. اروپایانو د کلاسیکو لیکوالو له جوړو شوو اصولو څخه لرې والی اختیارکړ، نور یې دا فکر نه کاوه، چې هر راز نوې عقیده او فکر دې له کلاسیزم سره مخالف واوسي.

د لویدیځې اروپا ولسونه له حاکم وضعیت څخه د خلاصون او د ځان او مکان د تکامل په اړه په فکرونو کې ولوېدل، د فرانسې له ورځپاڼو یې لوستل پیل کړل او د نورو وچو د افرادو د ژوند او اند په هکله یې معلوماتو

ترلاسه کولو ته علاقه پيدا شوه. دوی غوښتل چې د اوولسمې پېړۍ له جهل او تورو تيارو ځانونه راوباسي او يوازې د طبيعت او د نه تغيرمونکي عقل تر څنگ په نور واقعيتونو هم پوه شي. دغه نه تغيرمونکو اصولو د دوی فکرونه او ولس په تياره کې ساتلي وو او د موضوعاتو دننه هېڅ ډول تفکر، تجزيې او تحليل شتون نه درلود. د اتلسم ميلادي پېړۍ په اوایلو کې اروپايان د دې معقولې پر اساس چې (نړۍ له هغه چې تصور يې کيږي، ډېره پيچده او کرکېچنه ده، نو ضروري نه ده، چې دگونکو اصولو رعايت ته دې غاړه کېښودل شي). (۱۸: ۱۶۶م) نور ځانونه پر نه بلل، چې دغه پخواني کلاسيک اصول مراعات کړي. دوی غوښتل په ادبياتو، هنر او شخصي ژوندانه کې پر نويو لارو چارو غور وکړي. په اتلسمه پېړۍ کې نامتو فيلسوفان ولتر او مونتسکيو راولاړ شول او د روح قوانين، فلسفي ليکنې او د څوارلسم لويي د عصر تر سرليک لاندې اثار يې منځته راوړل. حاکمې طبقې لا دمخه د علومو په برخه کې داسې قوانين وضع کړي وو، چې د زغملو وړ نه وو، خو په (۱۷۵۷م) کې د قانون له مخې کوم اثر چې محتوا به يې د اخلاقي مسائلو خلاف سکالو غږوله، ليکونکي به يې په مرگ محکومېده. زياتره ليکوالو د همدغو اصولو په ماتولو سره ډېرکلونه د تورو تمبو شاته تېرل کړل، خو په اتلسمه پېړۍ کې دغه قوانين له پامه ولوېدل او کله به چې ليکوال ونيول شو، د څو محدود ورځو وروسته به د ټولنې د عمومي فشار په پايله کې بېرته راخلاص شو. په (۱۷۶۲م) کې د ژاک روسو اثر محکوم کړای شو او روسو مجبور شو، سويس ته وتبتي. نظام لا وړاندې په (۱۷۵۲م) کې د دائرة المعارف چاپ ممنوع اعلان کړ، خو چاپ يې ونه درول شو.

د اتلسمې پېړۍ په لومړيو کې ولسونه له اشرافو په تنگ راغلل او د هر اړخيزو اصلاحاتو لپاره متفکرانو او ليکوالو د اشرافو پر ضد له پانگوالو (بورژوازي) سره لاس يو کړ. د دوی مبارزې رنگ راوړ، د قلم او بيان

ازادي، د ديني تعصب ختميدل او پر جرم د تورنو کسانو نه رېږونه او وهل هغه لاسته راوړنې دي چې نومونه يې اخېستلی شو. د دغو لاسته راوړنو اصلي سرچېنه د دائرة المعارف چاپ و، چې د دوو ټولیکوالو ډيډرو او ډ. الېمېرېه زيار ليکل شوی و. د دايرة المعارف چاپ فکري انقلاب ته لاره پرانيسته او د خلکو په اذهانو کې يې نوي فکرونه را وتوکول. په (۱۷۶۰م) کې فرانسويانو د ادبياتو نوی والی احساس کړ او د ښکلا، هيجان او خيال پر لوري يې تمايلات زيات شول. د رومانټيزم تيوريکي بحث په المان کې شلگل شلېنگ او نوواليس د ستر ليکوال موريتس د خبرو او بحثونو په پام کې نېولو سره مطرح کړ. له بلې خوا ماډام دواستال (۱۸۱۷-۱۷۶۶م) د المان په اړه يو اثر وليکه، دې اثر د رومانتيک ښوونځي په پيدايښت کې ډېر ژور تاثيرات خپل کړل. البته ناپليون د دغه اثر زياتې نسخې نابود کړې او په (۱۸۱۳م) کې په لندن او (۱۸۱۴م) کال په پاريس کې بيا ځلې چاپ شو. دغه کتاب په حقيقت کې د الماني ټولنې اندېښنو ته ځانگړی شوی و او په دې ډول دوی فرانسويانو ته ور زده کول، چې نور د دې وخت رارسيدلی، چې نوي پړاو ته وردننه شو. دا کتاب د فرانسويانو لپاره الهام بښونکی و.

شمالي اروپايي هېوادونه که څه هم دکلاسيزم سرسخت ملاتړي وو، خو د روسو عقايدو د دوی پر اذهانو مثبت تاثير غورځولی و، ډنمارکي شاعر ايوالډ (Ewald) هم د لويديځې اروپا د بدلونونو هرکلی وکړ او دغو نوښتونو ته يې په خپلو اثارو کې ځای ورکړ. همداسې په سويډن، هسپانيې، ايټاليې او نورو هېوادونو کې دغه پراخ ادبي جريان وده ومونده او په دې ډول رومانتيکو افکارو په انگلستان، المان او شمالي اروپا پوره نفوذ وموند. البته په فرانسه کې د رومانټيزم يوازينی استازی چې د يادونې وړ بلل کېږي، ژان ژاک روسو نومېږي. ژاک د خپلو اثارو له درکه په ټوله اروپا د رومانټيزم اغېز

خپور کړ او روسي ادب هم له فرانسوي ادبياتو څخه په دې برخه کې تاثيرات خپل کړي دي.

د رومانتيک کلمه د اوولسمې پېړۍ پر مهال په انگلستان کې په شاعرانه ډول تته راښکاره شوه، مخکې فرانسې ته وردننه شوې وه، د ډېر وخت لپاره په مترادف شکل د خيال او افسانې تر سرليک لاندې وکارول شوه او تر (۱۷۷۵م) پورې په اوسني مفهوم رومانټيزم ونه کارېدله. هغه مهال دا کلمه هغو کلاسيکونو چې ماته يې خوړلې وه، د رومانټيزم د ملاتړو د مسخرې لپاره کاروله. کله چې د اتلسمې پېړۍ په اخرو کې رومانټيزم په انگلستان کې منځته راغی، له هغې ځايه يې المان ته لاره ومونده او په (۱۸۳۰م) کال فرانسوي ادبياتو ته وردننه شو او بيا يې هسپانوي او روسي ادبيات تر اغېز لاندې راوستل. دا ښوونځی تر (۱۸۵۰م) کال پورې په اروپايي ادبياتو حاکم و.

فرانسوی رومانټيزم د انگلستان او المان له رومانتيک ادب څرېبيري. د لومړي ځل لپاره بريان انگليسي او ماډام دواستال الماني منظوم اثار فرانسوي ژبې ته را وژباړل. په فرانسه کې د ريچارډ سون، ولټر، گوټته او شېلر اثارو د رومانټيزم په پراختيا کې مهم رول افاده کړ. په لومړيو کې رومانټيزم په فرانسه کې د پرديو ادبياتو تر تاثير لاندې و، خو وروسته دومره غښتلی شو چې متفاوت او نه پخلا کيدونکي اديبان يې هم سره پخلا کړل. لامارټين، الفر، الکساندر دوما، ويکتور هوگو، سنت، او ژرژ ساند چې د طرز تفکر پر اساس له يو بل ډېر لرې وو، د همدې ښوونځي په برکت تر ډېره بريده د يوې واحدې فکري دستگاه خاوندان شول. تر ټولو مهمه يې دا چې په اواخرو کې رومانټيزم په فرانسه کې دکمال درجې ته ورسېد چې د المان او انگلستان لپاره الهام ښونکی شو. (۱۶۴:۱۸م)

د رومانټيزم اصول

رومانټيزم د يو ادبي ښوونځي په توگه ځانته اصول او قواعد لري چې له نور مکتبونو په دې ډول خپله لاره بدلوي. د رومانټيک مکتب اصول پيچلي، بېل او مغلق دي، چې په لاندې ډول يې درېژنم:

- ۱- په دې ښوونځي کې هنرمند فرد او احساس ته اهميت ورکوي.
- ۲- عاطفه د عاطفې لپاره او احساس د احساس لپاره د اهميت وړ دی.
- ۳- د ذهني خواهشاتو پيروي او له ثابتو اصولو څخه سرغړونه د رومانټيزم له مهمو اصولو شمېرل کېږي.
- ۴- د انساني عواطفو او معنوي مسائلو لوړوالي ته ترجيح ورکول د دې مکتب مهمه ځانگړنه ده.
- ۵- رومانټيکان د احساساتو په راپارولو کې هنر د يوې وسيلې په توگه کاروي.
- ۶- دوی د داسې ازادۍ غوښتنه کوي چې هنرمند په کې د ژوند هره برخه انځور کړای شي.
- ۷- طوفانونو او سرغړونکي طبيعت ښودلو ته ليوالتيا ښيي.
- ۸- پر داسې خوځون فکرکول چې د مانا له پلوه له رنگ او حرکت څخه ډک وي.
- ۹- پنځگر د ژوندانه د پېژندنې حالاتو ته په اندېښنه کې وي يعنې کشف او ناڅاپي پيدا کول يې ذاتي حيثيت دی.
- ۱۰- د رومانټکانو زياتوالی يا افراط د دې باعث کېږي، چې واقعيت ته ورننږدې شي. (م.:۲۴)

د رومانټيزم ډولونه

رومانټيک ادب په خيالي نړۍ ټينگارکوي او د ژوند مبارزې او هيلې انځوروي. په دې ترسيم کې غير عادي هېرو غير عادي قرباني ورکوي، چې

دا ډول رومانټيزم ته د اکتيف رومانټيزم مفهوم کارول کېږي. ځينې بيا ورته د مترقي رومانټيزم نوم هم ورکوي. مترقي رومانټيزم او ريبالېزم د ادب هغه دوه مهم مېتودونه دي، چې د خپلو ذاتي ځانگړتياوو په لحاظ د پېښو په انځور او د ژوندانه په باب د ستونزو د حل لارو په پيدا کولو کې له يو بل سره نه بېلېدونکي اړيکې خپلوي. دا ډول په ټولنه کې د نيمگړتياوو په مقابل کې له مبارزو سره د بشر دوستۍ د پرنسيونو ايډيال نه يو ځای کوي.

د رومانتيک ادب بل ډول ارتجاعی رومانټيزم دی. استاد دوست شينواری صاحب په دې اړه داسې ليکي: ((... ليکوال واقعيت ډېر ښکلی کوي او بيا د هغه سره د هېرو د پخلا کولو کوښښ کوي، که له واقعيت نه د هغه پاملرنه د ژوند ژورو ته د تفکر، فلسفې او نورو په باب هېرو يو غير عادي انسان ښودل کېږي. د رومانټيزم دغه ډول ته ماکسيم گورکي بسيف رومانټيزم وايي.)) (۸: ۱۳۳م) دا ډول رومانټيزم انساني تفکر له ژوند او د هغه په باب له حياتي پوښتنو لرې کوي او په غير حياتي موضوعاتو يې مصروفوي او د انساني ژوند لپاره ځانگړی ارزښت نه لري. دا ډول صفات په څرگند ډول په ناتورالېزم او سېمبولېزم کې شتون لري، چې وروسته به پرې بحث وشي.

د رومانټيزم برنامه

ازادي

(۱۸۳۰) ميلادي کال د ادبياتو انقلابي نېټه ده، په همدې کال ويکتور هوگو له ملگرو سره يو ځای رومانټيزم د تاودو بحثونو او مجادلو په ترڅ کې د ازادۍ، هنر او شخصيت تر عنوان لاندې ټولنې ته وړاندې کړ. رومانتيک هنرمند روحي غوښتنو او احتياجاتو ته ډېر ارزښت ورکوي او د دوی په فکر هغه څه چې هنرمند ته الهام وربښي، مينه او علاقه ده. علاقه بايد ازاده

واوسي، که هنرمند د اخلاقي قوانينو او ټولنيز فشار لاندې راوستل شي، نو دا حق لري چې له ټولنې او اصولو څخه لرې والی اختيار کړي او د ځان لپاره داسې وړ چاپېريال برابر کړي، چې مخکښتوب يې په کې خوندي وي. ادبيات بايد داسې قاعده ونه وسي، چې مينه او علاقه تر پوښتنې لاندې راوړي. ادبيات کولی شي د ژوند هره برخه د موضوع په توګه ومني. دلته ښکلا، بدرنگي، ښه او بد ټول کولی شي ادبياتو ته دننه شي او د انځورولو لپاره يې هرې تاريخي دورې او يا د نړۍ له هرې ښکلې منظري ګټه واخلي.

شخصيت

رومانتيک هنرمند له کلاسيکو قواعدو د خلاصون په لټه کې و، په هنر کې له فردي ازادۍ غږېدنه ځانګړی هدف بولي. دوی د هنر په وسيله غواړي د زړه غوښتنې او د روح دردونه وقايه کړي. د رومانتيک هنرمند دغه روش ته بايد د ځان مننې او له بشر څخه د تېښتې بڼه ور نه کړل شي. کلاسيک پېژندونو د کرکټرونو د تمثيل لپاره خپل هېرو له ارباب النوعو، خدايانو او پهلوانانو ټاکه، خو رومانتيکان بيا د دغه تمثيل اجرا د رښتيني، غښتلي او احساس پال مبارز پر مټ ترسره او د کلاسيک دا اصل هم تر پښو لاندې کوي. شخصيت ټاکنه د هر ادبي ښوونځي د اصولو ښکارندوی کوي، نو له دې کبله له يو بل توپير لري.

احساس او هيجان

عقل او طبيعت، زړه او احساس هم بېل وضعيت ته اړتيا لري. د انسان په روح کې داسې احساس غزونې کوي، چې له تفکر څخه خړوبیږي. هيله يې له اغېزمن حقيقت پرته بل څه نه دي، نو له دې طريقه د روح احساسات او ميل د امکان تر حده د اخلاقو په چوکاټ کې تر بحث لاندې نيول کېږي.

الفره دوموسه وايي: ((بايد چې (هډيان) ساندې ووايو. مور بايد هغه څه بيان کړو، چې د شاعر له هيځان سره اړيکه لري او هغه څه چې بايد لاسته ته يې راوړو، د خلکو هيځان دی.))

تېښته

د چاپېريال ناروغي او د ټولنې له مريض روح نه فضا، اسمانونو او پخوانيو تاريخي دورو ته تېښته د روماتيکو اثارو يوه خاصه ځانگړنه ده. روحي صاحب هم دې موضوع ته داسې اشاره کوي: ((کله چې شاعر د ټولنې د مريض روح لپاره د علاج وسيله نه شي موندلی او د اجتماعي اصلاحاتو لپاره څه چاره نشي سنجولی، د خيال پر وزرو سپريري، په شنو چمنونو، سمسورو باغونو، وچو دښتو، گڼو ځنگلونو، د اسمان په لمن، د شفق په سره گرېوان او د تيارې په ناپايانه بحر کې د نسيم په شان سرگردانه گرځي. ... له مړو سره خبرې کوي، شپې له تيارې سره راز او نیاز کوي، خپل سرکش او طغياني احساسات او ماليخوليایي افکار اظهاروي او له عقل څخه انتقام اخلي.)) (۹: ۳۸۳م)

تاريخي، جغرافيوې سفرونه

ليکوال او پنځگر د ټولنې له رنځور حالت څخه د تېښتې لپاره تاريخ او جغرافيه ته پناه وړي، په خيالي نړۍ کې بلې ځمکې او هېوادو ته پرواز کوي. موسه په خوب کې طلايي دوره او د رنسانس جلال او عظمت ويني. هنرمندان، ليکوال او شاعران په خپلو اثارو کې د هغه وخت احساس، فکر، مهرباني او د انسانانو کړه وړه ستايي.

تياتر

د کلاسيزم او رومانتيزم ترمنځ د مبارزې اصلي ميدان د تياتر صحنه ده. ويکتور هوگو په (۱۸۷۲م) کال د (کرامول) د ډرامې په مقدمه کې دغه

مبارزه پیل کړه او د ډرامې له لارې یې د حقیقتونو انعکاس د بېل طرز له لارې ښه وبله. کلاسیکونو حقیقت په تنگ چوکاټ کې ساتلی و، اجازه یې نه ورکوله، چې د ژوندانه هره برخه دې صحنې ته لار بیامومي. دوی حقیقت له ښکلا لرې ساتلی و او د فردي صفاتو پر ځای یې عمومي ستاینو ته ترجیح ورکوله. دلته د فرد خیال، هوښیارتیا، اند او ... د زغملو وړ نه و، خو رومانټیزم بیا د واقعي طبیعت غوندې سلوک غوره کړ. دوی اجازه ورکړه، چې د انساني ژوندانه هره پېښه وکولی شي تیاتر ته لاره بیامومي. په اوولسم قرن کې تیاتر له حرص او تنگ نظری سره لاس اوگرېوان و، په نولسم قرن کې دغه حرص او تنگ نظري له ټولو ځانګړتیاوو سره یو ځای صحنې ته وړاندې کېده. کلاسیک قهرمان په ایډیالي نړۍ کې ژوند کاوه، چې په هېڅ هېواد او دوره پورې اړه نه لري. کلاسیک هنرمند هم خپلو قهرمانانو ته یو بېل رنگ او یا بېل چاپیریال نه و ښلي. ښه پوهیږو که چېرې صحنه رنگونه او نوښتونه ونه لري، بې ګټې ده. رومانټیزم دکلاسیک ادب پر خلاف انساني طبقه ازاده پرېږدي، له دې طریقه ازاد ژوند کوي او د محیط اغېزمنتیا مني. ویکتور هوګو وايي: ((تیاتر د واقعیتونو ښکاره کوونکی دی. هر هغه څه چې په نړۍ تاریخ او ژوند کې وجود لري باید په تیاتر کې وړاندې شي.)) (۱۳: ۱۸۷م)

رومان

د رومان د پیدایښت پړاوونه لرغونې ښه لري او تر میلاده رسیدلی شي. کلاسیک لیکوال رومان لیکلو ته زړه نه ښه کاوه او نه یې هم په خپله دوره کې د ارزښت وړ بللی. په رومانټیک پېر کې رومان د نورو ژانرونو په پرتله لا مخکښتوب او اهمیت تر لاسه کوي، رومانټیکان د رومان په موضوع کې

رواني او شخصي موضوعات انځوروي او دا ډول موضوعات شخصي رومان رازپړوي. په دې عصر کې د جالبو او زړه بوږنونکو حوادثو شتون تاريخي رومان او له مينې سره اړيکې او له ژوند سره علاقې دې ته لاره هواره کړه، چې عشقي رومان رامنځته شي.

رومان ليکنه په اساسي ډول په رومانتيک عصر کې په داسې ډول منځته راځي، چې هره موضوع په کې بيانيدلې شي او د ليکوال روح انعکاسوي. په دې دوره کې تحليلي او رواني رومانونو ډېر ژور تاثيرات شيندلي وو. د نثر په برخه کې ويکتور هوگو يو غښتلی نوم لري، نوموړی په خپل اثر (سړی، چې خاندي) کې باندیني نارضايتوب له داخلي ښکلا سره ګډوي او په (بينوايان) کې بيا د انسان ژوند له شومو قوانينو سره دکشمکش په لومړۍ مرحله کې انځوروي او د هغه ناخوالو او بدمرغيو يادونه کوي، چې روح مايوسه کوي. سره له دې چې رومانتيک رومان له ريالستي رومان سره جوت توپير لري، خو رومانتيک رومان د ريالستک رومان لپاره الهام ښونکی رول افاده کوي. د وخت او ځای له هماهنگۍ سره علاقه، ټولنيز مسائل او د فرد او ټولنې تر منځ اړيکې هغه ټکي دي، چې د دغو دواړو رومانونو ترمنځ اړيکه پيدا کوي. لکه څنګه چې په رومانتيکو ټولنيزو رومانونو کې د ريالېزم نښې راڅرګندېږي، همدا شان د ريالېزم دورې ستر ليکوال بالزاګ، استاندال، جنبه داسې رومانونه ليکي، چې رومانتيک خوند او رنگ لري، يعنې دلته يو ډول همرنګي رامنځته کېږي. (۱۹۳: ۱۸م)

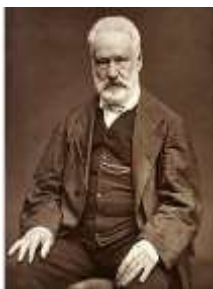
رومانتېزم په اروپا کې

فرانسه

په (۱۸۳۰م) کې رومانېزم په فرانسه کې دکمال درجې ته رسيدلی و. په همدغه کال په فرانسه کې سياسي ستونزو د ليکوالو کله فکري بنسټونه له

منځه یو وړل، دوی په یوه او بله بڼه له یو بل جدا شول. ځینې لیکوالو ان تر دې چې په مستقیمه توګه سیاست ته وردننه شول. د سیاست او قدرت سره علاقه د دې باعث شوه، چې ځینې لیکوال له رومانتيک ښوونځي ځانونه لرې وګڼي. الفره دوموسه په (۱۸۳۶م) کال یو کتاب چاپ کړ، چې محتوا یې د رومانتيکو اصولو هېڅ راز پیروي نه کوله. نوموړی همدا شان له هوګو سره د عقیدې او نظر په اساس اختلاف پیدا کوي او په دې ډول ورو ورو رومانټیزم مخ پر ځوړ روانیږي. یوازې ویکتور هوګو و، چې تر ډېرې مودې پورې یې اشعارو لیکلو ته د همدغې مکتب د سبک په پیروي ادامه ورکړه. هوګو ته د رومانټیزم د پلار لقب هم ورکړ شوی دی. رومانټیزم په فرانسه کې د اتلسم قرن له نیمایي وروسته د منځه تلنې په حال کې و. په فرانسه کې رومانتيک لیکوال عبارت دي له: ویکتور هوګو (بنسټ اېښودونکی)، ژان ژاک روسو، شاتو بریان، لامارتین، استاندال، الکسند دوما او ... (۲۷: ۱۳م)

ویکتور هوګو (۱۸۰۲ - ۱۸۸۵م)

هوګو د (۱۹) مې میلادي پېړۍ نړيوال نامتو فرانسوی شاعر، لیکوال او سیاستوال دی، چې په (۱۸۰۲م) کال یې د فرانسې په بزانشون کې نړۍ ته سترګې غړولې دي. له وړکتوبه یې له هنر، لیکوالۍ او ادب سره مینه درلوده، په ۱۳ کلنۍ کې یې د ښه شعر لیکلو له امله جایزه واخېسته او د شاتو بریان لخوا ورته د عالي ماشوم لقب ورکړل شو.

د هوګو کوچنیوالی د ناپیلون امپراطورۍ پر وخت په اروپا کې د جګړه ییز شور مشورکوربه و. پلار یې د ناپیلون وتلی جنرال و، چې د هسپانیې او ایټالې په جګړو کې ویکتور له ده سره هلته څه وخت تېر کړی و. له ټولنیز او

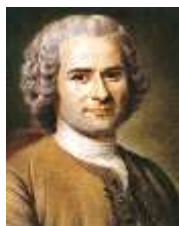
سیاسي چاپیریال زده کړه او له لویو لیکوالو سره ناستې نوموړی د لا سترو بریاوو پر لور وهڅاوه. هوگو د ښوونځي تاند او هڅاند زده کړیال و، چې په شعر او ادب کې یې پوره نوم ایستلی و. هوگو لومړۍ شعري مجموعه په اوولس کلنۍ کې له چاپه راووېسته، په (۱۸۴۱م) کې یې د فرانسې د فرهنګستان غړی شو او لس کاله وروسته یې ډېر ښکلي اثار (د مجازاتو پال، لیدنې، افسانوي پېړۍ) وپنځول. (۹:۳۷م)

هوگو په (۱۸۴۸م) کال په فرانسې کې د واک پر سر راپورته شوو نندریو کې د سلطنت غوښتونکو له ډلې سره یوځای شو. ناپیلین د ده په شمول لښکرمنه سیاستوال د تاوتریخوالي په تور له فرانسې تبعید اعلان کړل، هوگو بلجیم او ورپسې انگلستان ته ولاړ، خو د تبعید ډېره موده یې د کرنسي په جزیره کې تېره کړه. په (۱۸۷۰م) کال هوگو بېرته فرانسې ته راستون شو، چې د فکر زړی یې هنر او ادب جوړاوه. پاتې دې نه وي، چې هوگو همدا مهال د ستر شهکار (بینوایان) په لیکلو پیل وکړ. د دې اثر ارزښت دومره زیات دی، چې د هر وگړي لپاره د لوستلو ذوق راپاروي.

زیاتره لیکوال هوگو د رومانټېزم پلار بولي او پراخ پرمختګ یې د ده پر غاړه ور اچوي. هوگو په (۱۸۲۷م) کال د کرامول تر عنوان لاندې ډرامه ولیکله. په دې اثر باندې پراخه، له ارزښته ډکه او نوې مقدمه ولیکل شوه، چې د ادب خواخوږو د رومانټېزم د مرامنامې نوم ورکړ. رومانټېزم له دغه مقدمې سره جوخت رسمي بڼه پیدا کړه او ولسونو د یو خپلواک ښوونځي په توګه ومانه. هوگو بلاخره د (۸۳) کالو په عمر د زړه ناروغۍ له امله له دې نړۍ سترګې پټې کړې، وصیت یې له خپلې پانګې بې وزلو ته د پنځوس زرو پړانګو وېشنه او له ولس دعا غوښتنه وه. نوموړی له کلیسا بې زاره او پر خدای (ج) د ټینګ ایمان خاوند و. د رومانټېزم د پیل او پای سره د هوگو نوم تړلی دی، په فرانسوي ادب کې د هوگو نوم او ادبي کارنامې، لکه

ځلانده ستوري ځلېږي. دا یوازې فرانسه نه ده، چې په خپل تاریخ کې یې هوښو ته ځای ورکړ، بلکې د اروپا ډیری هېوادونه د ده ادبي زیږونې ستایي او د ده لوړ خیالونه او ادبي ځواک یې ساری کاني. (۲۵: ۲۵۳م)

ژان ژاک روسو (۱۷۱۲ - ۱۷۷۸م)

ژاک روسو په (۱۷۱۲م) کال په ژنیوکې نړۍ ته سترگې غړولې دي، مور یې له زیږیدو نهه ورځې وروسته ژوند له لاسه ورکړ، چې پالنه او روزنه یې پلار ته ور په غاړه شوه. پلار یې هم د ځینو جرمي کړنو له مخې د زوی پالنه خپل ورور ته چې یو کشیش و، وسپارله. د روسو اسلاف له اصله فرانسویان وو، خو په (۱۵۴۹م) کې دکاتولیکانو له وېرې ژنیو ته را کوچیدلي وو.

ژان تقریباً د دولسو کالو و، چې د پلار له اجازې پرته یې ژنیو پرېښود او فرانسې ته ولاړ. په دې هېواد کې نوموړي له یوې فرانسوۍ کاتولیکې مېرمنې لوییز دو وارانس سره اشنایي پیدا کړه او د هغې په ملګرتیا کاتولیک ته واوښت. روسو په خپل اثر (اعترافات) کې دا مني، چې دا مېرمن چې له ده دیارلس کاله مشره وه، ورسره د مینې تارونه غځولي وو. روسو بېل انسان خو رېښتینی دی، د ځان په اړه یې ټولې سمې او ناسمې کړنې بیان کړې دي او همدا علت دی، چې ناسمو کړنو یې شخصیت ته ډېر زښت زیان رسولی دی. دکاتولیک مذهب د منلو په برخه کې یې دومره لیکلي، چې نوموړی له فقره د خلاصون له مخې دا کار کړی و، نه د ایمان او عقیدې له مخې. (۲۴: م)

روسو ډېر اثار او مقالې لري، له مطالعې سره یې زیاته مینه لرله او د فرانسې له وتلو لیکوالو شمېرل کېږي. ژان له څه وخت وروسته ساوو ایالت ته سفرکوي، خو ډېر ژر په (۱۷۴۲م) کې بېرته د یو نوی سبک د ایجاد په

لټون پاريس ته راستنيري او له مهمو کسانو سره ملگرتيا پيلوي. د همدغو پېژندنو پر اساس نوموړي د يو څه وخت لپاره په ويتزکې د فرانسې د سفير د منشي په حيث خپله دنده پرمخ وړله. روسو د مذهب سره کومه خاصه دلچسپي نه درلوده، تل يې له کليسا او پاپانو څخه د ولسونو د خلاصون فکر درلود. دې ليکوال د نورو مشهورو ليکوالو (ولټر، بوفون، منتسکيو) سره يوځای د دايرة المعارف په ليکلو پيل وکړ او د فرانسې حکومت او مذهبي روحانيونو يې د نېولو امر صادر کړ. په دې دايرة المعارف کې داسې فلسفي او وېشنوکې ليکنې ځای پر ځای شوي وې، چې د عامه شعور د وېښتيا لپاره يې زمينه برابره. د نوموړي نور اثار (نوی هلوئيز، اميل، اجتماعي ترونونه، د موسيقۍ فرهنگ، له غرونو ليکونه) نومېږي. (۲۵:۳۷م)

د ژان روسو اخري ژوند له سختو او کړاوونو سره مل و، چې وروسته ورته عصبي ناجوړي هم پيدا شوه. نوموړي بلاخره په (۱۷۷۸م) کې له دې نړۍ سترگې پټې کړې، خو ځينې نور بيا ادعا کوي، چې گواکې روسو په خپله ځان وژلی دی. (؟)

انگلستان

ويليام بليک (۱۷۵۷-۱۸۲۷م) رومانتيک شاعر او انځورگر وايي: ((په هغه ځای کې چې خوښي نه وي، مانا چې انسان شتون نه لري!!)) رومانټيزم په انگلستان کې ډېر اوږد تاريخي پس منظر لري، د اوولسم ميلادي قرن په پای کې د فرانسې له انقلاب وروسته انگلستان د نړۍ په سطحه د شهرت له پلوه د پرمختگ لوړ پړاوونه وهل. د رومانټيزم دورې د ليکوالو او هنرمندانو (کالريج، زورث، بليک) ترمنځ واحد او منلی شوی نظر نه و موجود، چا د فرانسې له انقلابه ملاتړ نه کاوه، ځينې يې بيا په مخالفت کې ولاړ وو. دا مخالفتونه د انساني طبيعت نورو برخو ته هم

وغزېدل، خو ځينې يې په دې وتوانېدل، چې د ريالستي رومان لپاره لار او زمينه برابره کړي. انگليس نامتو رومانتيک ليکوال ويليام ورډ زورث، لارډ بايرون، ويليام بليک، سامويل ټېلر کالريج نومېږي.

سامويل ټېلر کالريج (۱۷۷۲-۱۸۳۴م): شاعر، ليکوال، فيلسوف او د رومانتيک سبک ستر نقاد کالريج په (۱۷۷۲م) کال د اکتوبر مياشتې پر (۲۱) نېټه نړۍ ته سترگې پرانيستې دي. نوموړی د ويليام زورث سره يوځای په انگلستان کې د رومانتيک ښوونځي له بنسټ والو شمېرل کېږي. د کالريج دوه منظوم اثار (زور جاله وان، ...) نومېږي او منثور اثر يې (ادبي بيوگرافي) دی، چې د شهرت په برخه کې يې سامويل نړيوالو ته ورپېژندلی دی. ټېلر د شکسپر په اثارو هم څېړنه کړې ده او په فلسفه کې له امرسون زيات متاثر شوی دی. پاتې دې نه وي چې دا ليکوال تر ډېره بريده له رواني ستونزو سره لاس او گربوان و او د ژوند ډېره برخه يې تشوېش او اضطراب خوړلې وه. کالريج بلاخره د (۶۱) کلونو په عمر ومړ او په انگلستان کې خاورو ته وسپارل شو. (۲۲م)

ويليام ورډ زورث (۱۷۷۰-۱۸۵۰م):

ليکوال او شاعر زورث په (۱۷۷۰م) کال د اپريل پر (۷مه) د انگلستان په کامبرلېنډ کې نړۍ ته سترگې پرانيستې دي. پوره نهه کلن و، چې مور يې له لاسه ورکړه او په روحي فشار اخته شو. په (۱۷۸۷م) کال له خپل پلار سره يوځای کېمبرېج، چې د خونې وړ يې نه و، راوکوچيد. زورث هغه مهال بدلون وموند، کله چې په (۱۷۹۰م) کال د تحصيل پر مهال داسې فرانسې ته ستون شو، چې د انقلاب او مثبت خوځون لپاره حالت

جوړ شوی و. د فرانسې انقلاب د ویلیام شعوري وېښتیا راوېښه کړه او په چټکتیا یې په انگلستان کې د بې عدالتۍ او فقر پر وړاندې مبارزې ته را ودانگل. زورث په دې مبارزې کې له بل هڅاند سړي کالریج سره په برېښتول کې اشنا او له ده سره یې د رومانټیک شپیلۍ غږولو ته ملا وتړله. په (۱۷۹۸م) کال دوی دواړو (د غنایي اشعارو ترانې) تر عنوان لاندې د اشعارو مجموعه له چاپه را وويسته او په دې ډول یې په انګلیسي ادبیاتو کې یوه نوې دوره پیل کړه. (۲۴:م)

دغه طبیعت پالونکي شاعر په (۱۷۹۹م) کې له خپلې خور سره د انگلستان په شمال غربي سیمه لېک ډېسرت کې استوګنه پیل کړه او له ګلانو، چمنونو، ښکلو زړه راښکونکو منظرو او دریابونو سره یې ورځنۍ ناسته پاسته درلوده، له همدې کبله یې په شعرونو کې طبیعت ډېر غږېدلی دی او همدا لامل دی، چې ورته طبیعت پال شاعر هم وایي. په (۱۸۰۲م) کې زورث له م. هاجینس سره واده وکړ او د عمر تر پایه یې شعر لیکلو ته ادامه ورکړه، چې بالاخره یې د اتیا کلونو په عمر خپل ژوند له لاسه ورکړ او ځان یې د مرګ غېږې ته وسپاره. د (۱۸۴۳-۱۸۵۰م) ترمنځ نوموړی د انگلستان ملک الشعراء یاد شوی، چې دا عنوان ورته د هغه وخت د سترو هستیو له لوري ټاکل شوی وو. پاتې دې نه وي، چې په انگلستان کې رومانټېزم تر (۱۸۳۴م) او له هغې وروسته یې هم په انګلیسي ادبیاتو راج وچلاوه.

المان

په المان کې د رومانټېزم پیدایښت له (۱۷۹۷م) کاله راپیلېږي. په همدې کلونو کې الماني لیکوالو د رومانټیک ادب په پیړۍ رومان او مقالې ولیکلې. د دغو لیکنو په محتوا کې خیال، درد او عاطفې ته ځای ورکړ شوی و. الفر دوموسه لیکي رومانټېزم الماني شعر دی. الماني رومانټیکان هم

په اواخرو کې د نورو په څېر د ناراضيتوب له امله د الماني کلاسېستانو گويته او شېلر افکارو ته ستنېږي او د رومانټېزم له مفهوم څخه ځانونه لرې کوي.

روسيه

په روسيې کې د لومړي ځل لپاره شاعر ژوکووسکي (۱۷۸۶-۱۸۵۲م) د تقليد له مخې ډېر اثار وليکل، خو په روسيې کې يې ځلانده ستوری الکساندر پوشکين (۱۸۳۷-۱۷۹۹م) نومېږي. پوشکين د فوق العاده استعداد او هيچاني روح په درلودلو داسې احساساتي اشعار وليکل، چې قفقاز او کرېميې ته يې تبعید کړ. نوموړي د ولتر غوندې حماسي اثار وليکل، دی له شکسپير او بايرون الهام اخېستوونکی بلل شوی. د ده يو بل اثر چې غنايي اشعار په کې خوندي دي (قفقاز زنداني) نومېږي. پوشکين نه يوازې په روسيې کې د نوي شعر باني دی، بلکې د نړۍ په سطحه د سترو رومانتيکو شاعرانو په کتار کې راځي. په شعرونو کې يې تخيل، ښکلا، عاطفه او احساس له ورايه ښکاري. په روسيه کې بل رومانتيک شاعر لرمانتف (۱۸۱۴-۱۸۴۱ م) نومېږي، چې رومانتيک اثار او اشعار يې پنځولي او له بايرون او الفره څخه يې په مستقيم ډول تقليد کړی دی. (۲۴: م).

الکساندر سرگيوېچ پوشکين (۱۷۹۹-۱۸۳۷م)

ليکوال او شاعر پوشکين د رومانتيک سبک يو نابغه ليکوال دی، په (۱۷۹۹م) کال د جولای مياشتې په (۶) مه نېټه په مسکو کې نړۍ ته راغلی، چې د روسي ژبې ستر شاعر او د معاصرو روسي ادبياتو بنسټ اېښودونکی بلل کېږي. اسلاف يې اصیل روسان او با فرهنگ خلک ښودل شوي، چې اوږده تاريخي سابقه لري. دا شاعر په خپل لومړي شعر چې د عمر په پنځلس کلنۍ کې يې ليکلی، د ټولنيزو اصلاحاتو په ملاتړ انتقادي خبرې

غږوي. د ده زیاتره اشعار سیاسي، ټولنیز او اصلاحي مسائل بیانوي او ډېری شعرونه یې فصیح او روان دي. نوموړی له فرانسوي ژبې سره د ځانگړې علاقې له مخې فرانسوي ادب ته ورننوي او د دغې ژبې په چوکاټ کې لیکل شوي ادبي کتابونه او رسالې مطالعه کوي. الکساندر په شعر کې د دولت خلاف د ټولنیز عدالت او د ولسي سمون ایډیال غږاوه، نو له دې وجهې د حکومت لخوا د انقلابي اشعارو د ویلو په تور په ونیول شو. د ژوند له دې ترخو خورو وروسته یې مالداویا ته سفر وکړ او د فیلیکي اتریا د سیاسي خوځوون د هغې برنامې ملاتړی شو، چې له عثماني امپراطورۍ یې د یونان ازادي او استقلال غوښت. دا ښاغلی بلاخره په (۱۸۲۳م) کې اودېسا ته راستون او د مامور په حیث یې دنده پیل کړه، تر څنګ یې د غربي ادبیاتو پر مطالعې بوخت شو او هم یې د دې ښار له فرهنگ پالو سره نږدې اړیکې پیدا کړې، خو د حکومت لخوا ډېر ژر تبعید کړای شو. پوشکین د ستونزو د هوارې په موخه له تزار (لومړي الکساندر) سره خبرو ته کېناست او ډېرې ستونزې یې راکمې کړې. د ده منظوم اثار خورا زیات خو ښکلي او زړه وړونکي دي، بېل ټولنیز، عشقي او سیاسي مسائل یې په دغو اثارو کې بیان کړي دي. د ځېنو اثارو نومونه یې په لاندې ډول دي:

- روسلرن او لیودمیلا (۱۸۲۰م)
- د قفقاز زنداني (۱۸۲۲م)
- دواړه وروڼه (۱۸۲۲م)
- گاوریلیادا (۱۸۶۱م)
- کولیا (۱۸۲۴م)
- بوریس گودونوف (۱۸۲۵م)
- پولتاوا (۱۸۲۹م)

- کولومانه سراجي (?)
- طلايي مارغه (۱۸۳۴م)
- د بوکاجف د شخړې تاريخچه (۱۸۳۴م)
- دوپروفسکي (۱۸۴۱م)
- تابوت جوړونکی (?)
- تور دام (?)
- مسخره او ژوند (?)
- تورې نجونې (?) (۲۲: ۲۰)

په (۱۸۳۱م) کې پوشکين له کوميدېک ليکوال نیکولی گوگول سره لیده کاته وکړل، د هغه له کوميدېکو داستانونو ډېر متاثر او په همدې کال يې له اغلې ناتاليا گونچارووا سره واده وکړ. له واده وروسته نوموړی دربار ته لا نږدې شو، خو تزار ورسره کومه ځانگړې دلچسپي ونه ښوده او په دې ډول د پوشکين زړه مات شو. په (۱۸۳۶م) کې يې مور د سختې ناوړغۍ له امله خپل ژوند له لاسه ورکړ او مړينې يې پر نوموړي بده اغېزه وکړه. له بله پلوه يې مېرمنې له يو فرانسوي ځوان جورج دانتېس سره د مينې تارونه غځولي وو چې پوشکين يې دغه کړنه ونشوه زغملی او له دې ځوان سره د فزيکي شخړې وروسته د چاکو د سختو ټپونو له امله په (۱۸۳۷م) کې ساه ورکړه او په روسيه کې خاورو ته وسپارل شو.

ريالېزم (رېښتيا پالنه)

د ريالېزم بنيادي زړی د يوې تاريخي پديدې په ډول د بشر له رېښتيني فکري تکامل سره سم راشين کيږي. کله چې انسان د ټولنې د پېژنگلوۍ او د تکامل بهير تر غور لاندې ونيو، نو پوه شو، چې د انسانيت مفهوم د مادې پر سيوري پټ دی. ريالېزم خپله موضوع له معاصرې نړۍ او په هغې کې د شتو مسائلو له جملې ټاکي او پر ځان د حقيقت پېريان کېږي، تر څو د رومانټېزم پر خلاف پر تخیل او هيجان حاکميت پيدا کړي. دا يو عيني او غير شخصي ښوونځی دی، چې د رومان اتل يې عادي وگړی او د ټولنې د غريبې طبقې برخه جوړوي. د ريالېزم کلمه په اصل کې د لاتيني ژبې له (Realis) څخه چې مانا يې واقعيت ده، اخېستل شوې او د (۱۸۳۰-۱۸۸۰م) کلونو ترمنځ اوږده دوره په برکې نيسي.

د اتلسمې پېړۍ له اولې لسيزې تر پنځمې لسيزې پورې د رومانتيکو هنرمندانو ترڅنګ فيلسوفانو، ټولنپوهانو او مورخينو ناسته ولاړه درلوده، چې ځينې وخت به يې رومانتيک تمايلات تائيدول او ځينې وخت به يې بيا داسې مسائل بيانول، چې په کلي توگه له رومانتيکانو مختلف وو. رومان ليکونکي يې زيات سرکش او ځانونه به يې د دې ښوونځي له قوانينو ناپامه اچول. د رومانټېزم سقوط هم له دغې ځايه پيلېږي، چې په پايله کې يې احساساتي رومانتيکانو ماتي وخوړه او ټولنيز رومانټېزم رواج وموند. د ناپليون د امپراطورۍ له سقوط وروسته ځېنو ليکوالو هڅه کوله، چې ټولنيز نظام تغير کړي، خو له احساساتي رومانتيکانو سره يې توپير په دې کې و، چې شخص يې پر ټولنې لوړ نه گڼه. دوی په يو نه يو ډول د سوسيالېزم پر لورې ځانگړی تمايل درلود او په دې اند وو، چې په ټولنه کې ټولې بې نظمۍ له دې لارې پيدا کيږي، چې يوه کوچنۍ طبقه د هېواد سرمايه په لاس

کې اخلي او بيا په خلکو ستم کوي. دغه نظريات د دې باعث شول، چې ریاليستي افکار ورو ورو راوتوکيري او د بدلون لپاره لار پرانېزي. د دغه نظر خاوندان ریالېستان نه وو، خو د دوی نظرياتو او څېړنو دې ته لار هواره کړه، چې په راتلونکي کې کوم لیکوال او هنرمند په خیالاتو کې ډوب نشي، بلکه واقعیت بیا مومي او هغه ته د عمل جامې ور واغوندي. (۱۳: ۲۶۹م)

دا حقیقت دی، چې نولسمه پېړۍ د بشر په تاریخ کې له خاص اهمیت او ارزښت نه برخمنه وه، په دې پېړۍ کې د انساني ژوندانه په هره خوا کې نوښتونه رامنځته شول او پر ډېرو مغلقو او پیچلو مسائلو یې څېړنې پیل کړې. اختراعاتګانې رامنځته شوې، نوو موندنو ته لاره هواره شوه او دغه ټولې لاسته راوړنې د انسان د فکر او څېړنو محصول شمېرل کېدې. ماشین الات، د اورګاډي د بخار بدلونونه، برېښنايي الات، الوتکې، فضايي بېړۍ او په صنعت کې وده د (۱۹مې پېړۍ د انسانانو په زیار رامنځته شوي دي. د فرانسې له انقلاب وروسته سرمایدارو د ماشین الاتو په ذریعه وکولی شول ټولنه تر خپل واک او اغېز لاندې راولي. تاجرانو او لویو پانګوالو د فردي سرمایې د ډېرښت لپاره د انسان په پرتله ماشین الاتو ته ډېره ترجیح ورکوله، د الاتو په ډېروالي سره پرېمانه بې کاري رامنځته شوه او په دې ډول د بزګرې او کارګرې طبقې حقوق تر پښو لاندې شول. د پانګوالو کړنو د انسانانو تر منځ په اجتماعي اړیکو او د خلکو په ذهنیتونو کې هم پراخ تغیر راوتوکاوه. په دې دور کې طلا د شرافت او حیثیت معیار وګڼل شوه، د طلا څښتنو له خپلو شتمنیو څخه د ازادۍ ناره پورته کړه او په دې ډول د سیاست، اقتصاد، تجارت، هنر او ادب له اړخه هم د ازادۍ غږونه پورته شول، روحي صاحب په دې اړه لیکي:

((دغه تاريخي نهضت چې د لبرالېزم په نامه يادېږي، د خپل وخت شعار گرځي، د اقتصاد لبرالېزم تقليد په هنر او ادب کې د ازادۍ عنصر غلبه مومي او د ريالېزم ادبي مکتب منځته راځي.)) (۳۹۳:۹م)

((ريالېزم د رومانېزم پر خلاف واقعيت ښکاره کوي او هنرمند د ريالېزم پر بنا د ټولنې ښکلاوې، ناخوالې او حقيقتونه راسپړي. بنيادي غوښتنې يې د ملت، تاريخ، لوړ هنريتوب او د اروا ترسيم دی. د ريالېزم اساسي حقيقت ته د ورته والي تناسب او په واقعيت کې د انساني ژوند روح جوړوي، ريالېزم د ژوند د نويو بڼو جوړونه د نويو روحي او ټولنيزو ټيپونو په انځورونو کې د ښکاره کولو وړتيا لري.)) (۱۲۰:۳م)

رومانېزم او ريالېزم داسې ادبي مېتودونه دي، چې له حقيقت سره د هنرمند دوه ډوله اړيکې ښيي. ارستو په بوتیکا کې دغه حقيقت ته لا وړاندې ګوتڅنډنه کړې ده، نوموړي د لرغوني يونان له دوو انځورګرو (سفوکل، ايفريډ) يادونه کوي، چې لومړی يو يې انسان داسې انځوروي لکه څنګه چې بايد وي او دويم يې داسې ترسيموي لکه څنګه چې دی.

د اتلسمې پېړۍ تر نيمايي وروسته رومانېزم مخ پر ورکېدو و، يوازې ويکتور هوګو او نورو پنځګرو رومانتيکو اشعارو ليکلو ته دوام ورکاوه. ريالېزم له (۱۸۳۰) ميلادي کال وروسته په تدريجي ډول راڅرګند شو، دا ښوونځی ((د ژوند د هغو رېښتېنو واقعيتونو انعکاس دی، چې هنرمند او ليکوال يې د خپل چاپيريال د اړيکو په هينداره کې ګوري. ريالېزم په ادب او هنر کې يوه داسې مېتوديکه لاره ده، چې له ليکوال او هنرمند څخه د پېښو د بشپړېدو رېښتینی ترسيم او تصوير غواړي. د همدې اصل پر اساس کوم اثار چې ژوند يې په حقيقي ډول راسپړلی وي، ريالستيک اثار بلل کېږي.)) ريالېستان د پانګوالو پر ضد راپاڅېږي او د نوي تفکر په کشف سره نوې لاره پيدا کوي. (۱۱۰:۲۸م)

د بالزاک تياتر (د ريبالېزم تاريخي شاليد)

فرانسې د ريبالېزم د پيدايښت لومړنۍ زيربنځۍ دى، ريبالېزم په هنر او ادب کې يو داسې مېتود دى، چې پنځگر يې د واقعياتو ترسيم او انځورونه په حقيقي بڼه غواړي. ريبالېزم له انساني ژوند او واقعيت سره نه شليدونکې اړيکې ساتي او د تخليق اصلي کرکټرونه داسې جوړوي، چې د يوې ځانگړې ټولنې د انسانانو مشخص صفات د پېښو په تفصيل کې منعکسوي. د ريبالېزم رېښې اوسنۍ نه، بلکې د هومر تر دورې پورې رسېږي او ريبالېستان بيا هومر د ريبالېزم او ايډيالېزم پلار گڼي. په اتلسمه پېړۍ کې د اجتماعي او اقتصادي حالت د بدلولو لپاره يو نوی ادبي جريان رامنځته کېږي، چې د منځنۍ طبقې غوښتنې او ارزوگانې انعکاسوي. دوى د اشرافيت پر وړاندې ودرېږي، حال دا چې د نولسمې پېړۍ ريبالېزم بيا د موجوده وضعې د اړولو فکر لري. (۹: ۳۹۶م)

بالزاک (۱۷۹۹-۱۸۵۰م) د ريبالېزم ستر سرلاری او بنسټ اېښودونکى گڼل کېږي، د اتلسمې پېړۍ په منځنيو لسيزو کې يې دوه اثار (انساني کوميدۍ او (؟)) وليکل او په دې ډول د علم او ادب بحر ته دننه شو. نوموړى تيوريست نه و، خو د دغه اثارو په چاپ سره د ريبالېزم ستر لارښود وگڼل شو. بالزاک د رومانتيکانو په دور کې ژوند کاوه، خو ځان يې تخيل او حسرت ته تسليم نه کړ، بلکې د قرن د ناروغۍ پر وړاندې يې مبارزه پيل کړه، د محيط له افکارو څخه د ژغورنې لپاره بېرته د عقل او منطق دور ته ستون شو او اثارو ته يې د هغه پخواني دور موضوعات وردننه کړل. نوموړي د پيسو او پانگوالۍ نفوذ په ټولنه کې انځور او په يو داستان (د طلايې سترگو نجلۍ) کې يې د پاریس د مختلفو طبقو افرادو ته ورپېژانده او په دې ډول يې وليکل: ((دغه خلک يا سره غواړي يا خوشي !!)) (۱۳: ۲۷۰م)

بالزاک په دې پوه و چې هغه مسائل چې رومانتيک ليکوال او شاعر يې وايي، نور بازار نه لري. په (۱۸۴۰م) کې نوموړی د يوې ليکنې له مخې دې پايلې ته ورسېد چې رومانتيک افکار نور زاړه شوي او هر اړخ يې کمزوری او له فکره لويدلی دی. بالزاک وښودله چې د رومان ليکونکي کار بل څه دی، ټولنه بايد په حقيقي ډول ولس ته ورپېژندل شي او ترمنځ يې موجود ټيپونه ور وښودل شي. دی د ليکوال او تاريخ ليکونکي کاري ورته والي ته اشاره کوي او وايي چې په حقيقت کې ليکوال د مورخ په شان د ټولنې د ملا تير جوړوي. رومان ليکنه په دې دور کې يو نوي پړاو ته وردننه کيږي او نوي موضوعات بيانوي. بالزاک د ريالېزم لومړی بنيادگر دی خو د ريالېزم د قوانينو او اصولو په برخه کې ترې څه نه دي لاسته راغلي. هغه څېړنې چې وروسته ترسره شوې، معلومه شوه چې د نوموړي عمل او طرز کار په خپله د ريالېزم اصول جوړوي. پاتې دې نه وي چې (استندال) هم د ريالېزم يو ستر معنوي لارښود بلل شوی. په انگلستان کې د چارلېز ديکنز د رومان د بالزاک لاره تعقيبوي او همداسې روسی ليکوال لئو تولستوی اجتماعي نيمگړتياوې په خپل شهکار (جنگ او سوله) کې خوندي کړې دي.

د ريالېزم مبارزه

د ريالېزم په هکله تر ټولو مهمه موضوع دا ده، چې ريالېزم د يو عکس العمل په توگه د (هنر د هنر لپاره) د ايډيا پر خلاف منځته راغی. د ريالستي افکارو انعکاس لومړی په ادبياتو کې نه، بلکې په انځورگرۍ کې مطرح کيږي. د ريالېزم لارښود گوستا کوربټ (۱۸۱۹-۱۸۷۷م) په دې هکله وايي: ((د هنر د هنر لپاره د نظريې هدف پوچ او بې مانا دی.)) (۱۸: ۲۷۳م) د کوربټ اثار او تابلوگانې په رومانتيکو نندارتونونو کې د تحقير سبب شوې، همدا دلايل و، چې نوموړی د خپلو اثارو د دفاع په برخه کې له دوی

سره ښکر په ښکر شو او ځانته يې بېل نندراتون جوړ کړ. کوربټ له دوه کلنې (۱۸۴۸-۱۸۵۰م) مبارزې وروسته په دې بريالی شو، چې عمومي افکار ځانته ته راجلب کړي. د نوموړي برياليتوب د ادبياتو په برخه د رياليستي ليکوالانو لپاره هم موثر گام بلل کيږي.

د ريالهزم ښوونځی لومړی په فرانسه کې منځته راغلی، د دې مکتب سرلاري د هنر او ادب لومړني هنرمندان او ليکوال وو، چې له هغې جملې شانفلوري، مورژه، دورانتي د يادونې وړ دي. د ريالهزم نوم او قواعد لومړی شانفلوري په (۱۸۴۳م) کال په خپله يوه ليکنه کې ولس ته ور وپېژندل. نوموړی په دې اند دی، چې د رياليست عنوان نسبت ما ته کېده، همغسې لکه څنگه چې د رومانيتک نسبت په (۱۸۳۰م) کال رومانتيکو ليکوالو او شاعرانو ته ورکول شوی و. شانفلوري او دورانتي دواړه د رومانتيزم مخالف وو، دوی د بورژويانو له منځه تللی ژوند او د عادي وگړو د اندېښنو صحنې رواخيستي او په خپلو اثارو کې يې هغوی ته ځای ورکړ. دورانتي ډېر ټولنيز او د خلکو په عاداتو مين شخص و، ښه هنري هغه گانې چې د ټولنې لپاره گټور واقع شي. دورانتي د (ريالهزم) تر عنوان لاندې مجله خپروله او په دې ډول يې د رومانتيکانو پر وړاندې درانه گوزارونه پيل کړل. هوگو، موسه او ځينې نورو ته يې سپکاوی او د نړۍ تر ټولو وروسته پاتې شاعران يې بلل. د ريالهزم مجله له پنځو مياشتو وروسته ودرول شوه، خو په دې سره د ريالهستانو فکرونه ساړه نه شول، بلکې د ريالهزم او د بالزاک د اثارو د اصولو په پېروۍ يې کتابونه او رومانونه منځته راوړل، چې د زياتې توجه وړ ونه گرځيدل، لامل يې دا و چې دوی دومره مهارت نه درلود او د منځنۍ درجې ليکوال وو. هر ادبي جريان او دوره ځانگړتياوې لري، له نورو

دورو جوت توپيرونه خپلوي، لکه اووم قرن چې د تراژيدۍ او اتم دنثر او شعر عصر بلل کېده. رومانتيک رومان هم د خيالي نړۍ او شاعرانه عالم سره تړاو درلود. توفيل ګوتييه په (۱۸۶۷م) کې د هماغه دور پر شعري ذوق غبريږي او د وخت ذوق نور له شعر څخه مخ اړولی بولي. د رومانټيزم په پای کې ليکوالو د شعر او خيال پردازۍ په پرتله ډېره توجه علمي، تاريخي او ټولنيزو مسائلو ته کوله. همدا مهال الکساندر پوشکين (هنر د خلکو لپاره) تر عنوان لاندې يو پېچلی بحث منځ ته راوړ او په دې ډول له يو لړ نيوکو سره هم مخ شو.

بايد له هر څه دمخه پر دې موضوع فکر وکړو، چې ريالېزم انتقادي بڼه لري او دا انتقاد په پوهنو او هنرونو کې پټ دی. په رومانتيک دور کې رومان ډېر پرمختګ کړی و، د (۱۸۵۰ - ۱۸۹۰م) کلونو دننه په غربي ادبياتو کې رومان مخکېن پړاو او د اولې درجې نوم او ارزښت له ځان سره درلود. رومان د رومانټيزم پر خلاف واقعيت راسپړي او له افسانو، خوبونو، خيالاتو او اشباحو څخه لرې والی اختياروي. کوم شی چې د دغو دواړو ادبي مکتبونو ګډ ټکي جوړوي، زماني او مکاني سفرونه دي، چې دا برخه په رومانټيزم کې ډېره قوي ده. په ريالېزم کې د خيالي نړۍ د جوړولو پر ځای لرې پرتو سيمو ته د واقعيت په وزرو سفرونه کيږي او ليکوال شانفلوري په (۱۸۷۲م) کال د ريالېزم په تعريف کې وايي: ((نننی انسان، په نوي تمدن کې)).

مور نشو کولی ريالېزم او رومانټيزم د دوو واقعي او غير واقعي ښوونځيو تر عنوان لاندې د يو او بل په وړاندې ودروو. رومانټيزم يوه محسوسه نړۍ کشف کړې وه، کوم چې د ريالېزم لپاره يو نوی پيل و او په دې ډول ريالېزم د رومانټيزم ځای ناستی ټاکل کيږي، خو بيا هم ځمکه او اسمان توپير لري.

ريالېزم د عادي او غير شخصي مکتب په توګه

رومانتېزم يو داسې ادبي ښوونځی دی، چې په کې ليکوال خپلو ليکنو ته خصوصي او شخصي بڼه ورکوي، په داسې ډول چې ريالېزم بيا خپل اثر په عمومي او خارجي چوکاټ کې رانغاړي. ريالېست ليکوال د اثر د پنځونې پر مهال په خپله تماشه کوونکی دی او خپل احساسات او افکار په داستان کې نه ښکاره کوي. ريالېزم غواړي ټول واقعيتونه کشف او د لوستلو پر مهال يو احساس وزيږوي، چې واقعيت ته نږې او ښکاره وي. رومان ليکونکی ځان په اثر کې دننه نه ښکاره کوي او له کونګو احساساتي رمزونو او فلسفي خيال پردازۍ نه لرې پاتې کېږي. ليکوال دا حق هم ځانته نه ورکوي، چې خپل غبر د اثر د اتلانو له غبر سره يوځای کړي، يا يې په اړه قضاوت وکړي او د هغه سرنوشت وټاکي. دوی د اتلانو په اړه دومره پوهاوی لري، چې يو عادي لوستونکی يې هم احساسولی شي. په رومان کې دننه د کرکټرونو تر منځ خبرې يوه نوې مجارا انځوروي، چې کلمات يې ولسي او عام فهمه دي. دلته يوه د تامل وړ خبره په رومان کې د ليکوال څرګندیدنه ده، د رومان قهرمان په خپله د ليکوال د فکر انعکاس څرګندوي.

دا حقيقت دی، چې ريالېزم د اشرافي ټولنې پر ضد راپاڅيږي او هدف يې د عامه او ټيټې طبقې د ولسونو ژغورل دي. ريالستان په واقعي نړۍ او هم د ليکوالۍ پر مهال دا ټکی په پام کې نيسي، چې ليکنې او کړنې مو د ولس او عادي ټولنې لپاره دي، نو د همدې اصل پر اساس ټول داخلي او خارجي کرکټرونه بايد اصلاح او د دوی لپاره وي. دوی دا ښوونځی يوازې په ريالستانو نه، بلکې په ټولنه پورې تړي او د شخص نوم له منځه وباسي.

د ريالېستي ادب موضوع

د ريالېستي ادب موضوع معاصره ټولنه او د هغې اړوند مسائل جوړوي. د يوې داسې نړۍ شتون چې بشر په کې ژوند لري، نو ادبي اثار مجبورېږي په خپل غېږه کې دغه مسائل بيان او تشرېح کړي. رومانتيکانو د داخلي تشوېشونو د رفع کولو لپاره طبيعت ته پناه وړې وه، د دريايونو غاړې، ژور والي، ځنگلونه او اېشارونه يې د زړونو د راز محرم يادول او د تخيل لپاره په نړۍ کې په نويو موضوعاتو پسې گرځېدل. زوال، غم او هيځانات يې نورې موضوعگانې يادولې شو.

د ريالېستي ادب د اثارو موضوعات تر ډېره بريده داستاني بڼه لري او اتلان يې عادي وگړي دي. د انساني ژوند د واقعيتونو بيان د دې هېروگانو اصلي ځانگړنې په گوته کوي، دغه فرد بايد ټول خصوصيات ولري، چې د اجتماعي او محيطي موقعيت په واسطه ټاکل شوي وي. اتل بايد ځانگړي اوصاف او د مشخصې طبقې نماينده اوسي، روحي صاحب يې په اړه داسې ليکي: ((د ريالېزم د کبېسې يا رومان جوړښت د طبيعي او اجتماعي قوانينو پر اساس بنا کوي. روحي مظاهر د (اجتماعي علت) په رڼا کې څېړي، د انسان د سرنوشت رېښه په فردي خصوصياتو او محيطي شرايطو کې لټوي، ټولنه د يوه ژوندي او متحرک موجود په شان گڼي. د دې پر ځای چې انسان د ژوند پوهنې له مخې تشرېح کړي، له يوه اجتماعي او تاريخي انسان سره اړه لري. تصادفي پېښو ته ارزښت نه ورکوي او انسان په تکاملي سیر کې مطالعه کوي.)) (۱۸: ۴۰۲م) دغه اتلان په واقعي ډول په ټولنه کې ژوند کوي. لوپړي، زېږي او تر مرگه پورې پر واقعيت ټينگار او له مبارزې لاس نه اخلي.

ريالېست ليکوال اړ نه دی، چې د داستان لپاره يو مشخص، غير عادي او

عجيب قهرمان وټاکي. دوی خپل اتل د ولس له منځه چې په هر محيط پورې اړه ولري، انتخابوي. دا سړی په اصل کې يو بريالی او وتلی شخص دی، چې په کوپړۍ کې يې درانه فکرونه پرته دي. کله چې رياليسټ ليکوال جگړه د خپل اثر موضوع ټاکي، نو د اتل رول د لښکر مشر (قوماندان) پر ځای يو افسر يا ساتونکي ته ورکوي، چې لامل يې په جگړه ييز ډگر کې د هغه نږدې شتون ښيي. دا د ريالېزم د ټيټې او بې اهميته طبقې د انځورولو يو ښه نمونه ده.

نړيوال ريالېزم

په کلي توګه ريالېزم په فرانسه کې پيل شو، د (۱۸۵۰ - ۱۸۹۰م) کلونو دننه په غربي ادب کې د رومانټېزم پر خلاف تمايلات اخري کچې ته ورسېدل او ريالېزم يې ومنه. په انگلستان، المان، روسيې امريکا او نورو هېوادونو کې يې رواج وموند، په دې هېوادونو کې ليکوال له يو واحدې فکري دستگاه د نړيوال ريالېزم هغه هڅې پالي چې دکمزورو طبقو حقونه په کې خوندي وي او ډېری يې د مارکسيستي ستر تيږۍ لپاره کار کوي.

انگلستان

په انگلستان کې ريالېزم د فرانسې په کچه هومره چې تمه کېده ونه ځلید. انگليسي ريالېزم د مالکې ویکتوريا د واکمنۍ پر مهال را څرګندېږي. دا دوره په انگلستان کې د غنايي ادبياتو يو روښانه انځور دی، خو په انگلستان کې يې د رومانټېزم په څېر ځانته شور او ګرانبست پيدا نه کړ. په انگلستان کې ريالېزم له خوریدو سره جوخت د پام وړ ونه ګرځيد او په پځ او بې خونده ډول راښکاره شو. د ژوندانه د واقعیتونو په بيان کې له طنز سره ګډ شو او له

خپل اصلي حالت ووت. په (۱۸۳۵م) کال ریا لېزم د رومان لیکنې له لارې په ازادنه ډول انګلیسي ادبیاتو ته لاره پیدا کوي، په دې هېواد کې د ریا لېزم تر ټولو ستر سرلاری چارلېز دیکنز (۱۸۱۲-۱۸۷۰م) نومېږي، چې څوارلس رومانونه یې لیکلي دي. دیکنز په طنز او احساساتي ډول د ټیټې طبقې غیر راپورته کړ او خپله یې هم له وړکتوبه د رزق د پیدا کولو لپاره سختې تجربې ازمايلې وې. د دیکنز ریا لېزم پر انسانیت او بشردوستۍ ولاړ دی، له بې چارو او ساده گانو سره یې ځانگړې مینه درلوده، له دې مخکې هېڅ لیکوال کوچنیان خپل اثر ته نه و دننه کړي، خو نوموړي دغه کار ترسره کړ. د نوموړي رومان بېله بڼه لري، په یوه پاڼه کې لوستونکی خندوي، خو په بله کې مجبورېږي، چې وژاړي. د دیکنز اثار په المان کې له گرم استقبال سره مخ او د هغې هېواد لیکوال ترې ډېر اغېزمن شول. کوم لیکوال چې له فقر او بې وزلۍ کړیدلي وو، په کلکه یې د هغه ملاتړ وکړ، خو د اثارو په لیکلو کې یې له شدت او بدبینۍ هم کار اخیستی او د نورو سببونو تر څنګ له ځان سره ځانگړي پاملرنه نه لري. (۲۲:م)

المان

الماني ادبیات د ګوټه له مړینې او د رومانټېزم له زوال سره سم ساړه شول. د الماني ادب په دې دوره کې داسې غښتلي اثار نه تر سترگو کیږي، چې د ریا لېزم تنده پرې ماته شي. ریا لېزم په دې هېواد کې په مستقل ډول نه راڅرګندېږي. دوی د فرانسوي ریا لېستانو پر خلاف په صداقت سره د رومانټېزم پر پلاوی مبارزه نه کوله او په دغه دوره کې راغلی اثر د کلاسیزم او رومانټېزم تر هماغه زاړه تاثر لاندې و او له وړو شاعرانو پرته د ریا لېزم غیر چا نه پورته کاوه. د بورژوا ریا لېزم پر هغه الماني ریا لیستي جریان اطلاق

کیري، چې د نولسم میلادي قرن په دویمه نیمایي کې منځ ته راغلی دی. د (۱۸۴۸م) کال د انقلاب له ماتې وروسته د المان بورژوازي طبقه له سیاسي او اجتماعي وضعیت څخه ناخوښې ښي او لامل یې د اقتصادي ازاديو وضع کول په ګوته کوي. دا ګام د ادبیاتو لپاره هم ګټور تمام شو، خو ریالېزم تر ډېره بریده د فکر وړ ونه ګرځید.

روسیه (روسی ریالېزم)

په (۱۸۵۲م) کال په روسیه کې د لیف تولستوی او تورګنیف په زړه پورې اثار چاپ شول او رومان د شعر ځای ناستی شو. پر دې خبرې ځان پوهول لازمي دي، چې رومانېزم په روسیې کې په یو ډول نه یو ډول لا وړاندې په خپله ریالېزم و. د پوشکین ادبي زیږونې او شعرونه زیاتره ریالیستي غنایي اشعار ګڼل شوي. نوموړی وايي: ((شعر چې څومره د اسمان پر لورې خیري، هغومره سپرېږي.)) (۱۸: ۲۹۸) نوموړی له هغو ارزښتونو دفاع کوي، چې کاملاً غیر رومانتيکي بڼه لري. ریالېزم په روسیې کې تر فرانسې ډېر متفاوت دی. روسی ریالېزم د ژوندانه د ژورو او خامو برخو تحلیلونه ته لومړیتوب ورکوي. د لیکوال چخوف په خبره په موضوع کې د داسې انسانانو ژوند انځوروي چې له خوړلو، څښلو، ویده کېدو او مرګ پرته بل کار نه لري. روسی ریالېزم په درې دورو وېشل کېږي.

الف: لومړنی ریالېزم ب: انتقادي ریالېزم ج: سوسیالیستي ریالېزم

لومړنی ریالېزم

دغه دوره د روسي ادب د عظمت او جلال پېر بلل کېږي، په دې دور کې د پخو لیکوالو شتون او د معنوي اثارو لیکل د روسي ادب په هېڅ کومه دوره کې نه تر سترگو کېږي. د (۱۸۴۰ - ۱۸۸۰م) کلونو ترمنځ په ادبیاتو کې

داسې شهکارونه رامنځ ته شوي چې د دغه هېواد ادبيات يې د شهرت اوج ته رسولي دي. د لومړي ځل لپاره ريبالېزم د داستان له لارې ادبياتو ته لاره ومونده، چې د دغه داستانونو لومړنی ليکوال ګوګول ښودل شوی. د دغه ليکوال سبک له طنز سره مخلوط دی او د واقعي اتلانو پر ځای يې د هغوی څېرې د خدا او فکر وړ انځور کړې دي. دا اثر د تزاري روسيې د ټولنيز وضعيت يوه ښه نمونه ده.

د ګوګول وروسته ګونچارف (۱۸۲۳-۱۸۹۱م) د (اوبلموف) تر سرليک لاندې رومان په لومړي ځل د بالزاک د سبک پر پېړۍ وليکه. بل ستر ليکوال تورګنيف (۱۸۱۸-۱۸۸۳م) دی، چې د ژوند زياته برخه يې په پاريس کې تېره کړې وه او دفرانسوي ليکوالو (فلوير، الونس دوده، زولا) سره نږدې دوستي درلوده او د الفره دوموسه د رومانتيک سبک پر پېړۍ يې کوچنۍ کوميدۍ ليکلې دي. له دې وروسته يې رومان ليکنې ته مخه کړې، اثار يې ښکلي خو ژوره بديني لري. پاتې دې نه وي، چې ډېريو انگليسي، ډنمارکي او ناروېژي ليکوالو د تورګنيف له سبک او افکارو متاثر او له ده يې تقليد کړی دی. ليو تولستوی (۱۸۲۸-۱۹۱۰م) په روسيې کې د ريبالېزم له لويو بنسټ اېښودونکو شمېرل کيږي. تولستوی د روس هېواد يو بزرګر ليکوال دی، له کارګرې طبقې سره يې ليونۍ مينه او په (۱۸۷۹م) کې يې د بزګرۍ ژوند اختيار کړ. د ولس د واقعي تيپونو په راڅرګندولو، د ټولنيز رنځ او د دردونو د راسپړلو په برخه کې يو رېښتيني ريباليست ليکوال شمېرل کيږي. د ده ريبالېزم ساده او روښانه بڼه نه لري، د ژوند په مسائلو کې له ژان ژاک روسو ډېر متاثر او د ټولنيزو ستونزو حل يې د انجيل په اخلاقي واعظ او نصيحت پورې تړي. نامتو رومان يې (جنگ او سوله) نومېږي، چې د روسيې د مختلفو طبقاتو تيپونه او د ولس د ژوندانه مختلفې بڼې را

څرگندوي. دغه رومان دوکتور لطيف بهاند پښتو ژبې ته ژباړلی دی. د تولستوی تر څنګ داستایوسکي (۱۸۲۱-۱۸۸۱م) هم له لوړ استعداد او علمي قدرت څخه برخمن دی، د ولسي درد انځور ته يې په خپلو اثارو کې ځای ورکړی، ډېری لیکوال د ده ترڅنګ راغلي او د هغه د سبک پیروي يې کړې ده. دا ادبيات د درد بدبینۍ له احساس سره تر هغې ادامه پیدا کوي، چې ماکسیم ګورکي (۱۸۶۸-۱۹۳۶م) له نوي طرز او روش سره راڅرګندېږي او د (انتقادي ریا لېزم) بنسټ ږدي. (۱۸: ۳۲۰م)

انتقادي ریا لېزم

که په ژوره پیمانه د ګورکي ژوند وڅېړو، پوه به شو چې د ژوند ډېری برخه يې غربت او ستونزو خوړلې ده. ګورکي په لومړیو کې خاص سبک نه درلوده او د لنډو رومانټیکو لیکنو له لارې د ادب بڼې ته ورننوت. نوموړی د بشري احساس او له ژوند سره د خوړې مینې پر بنسټ ټولنیزو ژورو مسائلو ته وردننه کېږي، په اثارو کې ولس ته ډېر ځای ورکوي او داسې داستانونه او رومانونه لیکي، چې د ژوند خواږه او ترخه رنګونه په کې مطرح شوي وي. (پاماګرديف) او (مور) رومانونه يې خورا مشهور دي، له عادي ریا لېزم تېرېږي او د انتقادي ریا لېزم بنیاد منځته راوړي.

په دې مرحله کې لیکوال خپل هېرو له چاپېریال څخه غږوي، نوي ټولنیز وضعیت ته د رسیدو لپاره هڅه کوي، له موجوده حالت سره په جګړې اخته او د بدلون لپاره شپه او ورځ پر ځان یوه او مخکې ځي. د ماکسیم ګورکي لیکوالي د روسیې له سوسیالیستي انقلاب نه کلونه وړاندې پیل کېږي او تر انقلاب شل کاله وروسته هم ادامه پیدا کوي. ګورکي د یو سوسیالست په توګه د انتقادي ریا لېزم تر څنګ سوسیالیستي ریا لېزم هم ترویجوي او مخکې

ځي. دوست شينواری انتقادي ریا لېزم په طبقاتي ټولنو کې د استثمار او هر ډول ظلمانه روابطو پرده لرې کول بولي او ډېریو څیزونو ته د انتقاد له زاویې ګوتخنډنه کوي. دوی ذات الیني اړیکې غندي او پر ځای یې داسې روابط چې د ټولنیز عدالت او بشر دوستۍ په احساس تړل شوي وي، ستایي او دې ډول اړیکو ته لومړیتوب ورکوي. په ریا لېزم کې دوه ډوله تیږه تر سترګو کېږي: ((لومړی د وري او ماړه، د بادار او مزدور ، داستمار شوی او استثمارګر تر منځ اړیکې او جنجالونه او دویم یې د واکمنې طبقې او زیښاکګرو تر منځ مبارزه ده، چې د یو بل دکمزوري کولو په عرض سره خوري.)) (۸: ۱۲۱م)

د انتقادي ریا لېزم وده او پراختیا په ټولو هېوادونو کې یو شی نه، بلکې له تاریخي، کلتوري او ذهني شرایطو سره سم په بېلا بېلو وختونو کې منځته راځي. دا ریا لېزم په انگلستان کې په اتلسمه پېړۍ، چین کې شلمه او په پښتو او ختیځ ادب کې د شلمې په اوایلو کې را زرغون شوی. په پښتو کې د قیام الدین خادم اثر (څو ورځې په شمال کې) نومېږي، په (۱۳۲۰هـ ش) کې یې ځینې برخې د (اصلاح) په ورځپاڼه کې چاپ شوې چې د انتقادي ریا لېزم نښې نښانې له ځان سره لري.

سوسیالیستي ریا لېزم

سوسیالیستي ریا لېزم د شوروي اتحاد د ټولو هېوادونو په ادبیاتو او هنرونو کې د یو رسمي ښوونځي حیثیت درلود. په (۱۹۳۴م) کال په مسکو کې د شوروي اتحاد د لیکوالو د کنګرې لخوا د یو واحد زده کړه ییز مکتب په توګه شهرت او بڼه خپله کړه. دا ښوونځی د شلمې پېړۍ په لومړیو کې د ماکسیم ګورکي د انقلابي پنځونو په پایله کې منځته راغلی دی. په (۱۹۳۲م) کې د کمونېست ګوند مرکزي کمیټې په شوری اتحاد کې ټول ادبي هنري

سازمانونه او ډلې منحل کړې او د هغوی پر ځای یې د موسیقۍ، ادبیاتو او فنونو یو واحد مرکزیت ایجاد او نظارت لاندې ونيو، پر دې اساس کمونېستانو د خپلې سوسیالیستي ایډیالوژۍ، مارکسیستي افکارو د خورونې لپاره لیکوال مجبور کړل، ترڅو د ترویج لپاره یې په هر اړخیزو اثارو کې ځای ورکړي.

په انتقادي ریالېزم کې مور ټولنه د داسې شخص د مقدراتو په انځورولو کې ګورو چې له ټولنیزو بې عدالتیو سره په مبارزه بوخت دی. په سوسیالیستي (اجتماعي) ریالېزم کې مور د یو خپلواک فرد مقدرات ګورو چې د یوې ناپېیلې ټولنې د جوړښت او پرمختګ لپاره مبارزه او جد و جهد کوي. د شوروي اتحاد کمونېست ګوند مرکزي کمېټه سوسیالیستي ریالېزم په هنر کې د ((ګوندي توب او ولسي توب پر اصولو ولاړ دی، د ژوند په بدیعي تمثیل کې شجاعانه نوښت د جهاني کلتور د ټولو مترقي تمایلاتو د ګټې اخیستلو او پراختیا سره یو ځای شي.)) (۸: ۱۲۶م)

دا ډول ریالېزم په ادب او فن کې یو روش دی، پنځګر په کې واقعیتونه راسپړي، کوم چې په سوسیالیستي روحیه د انسان پالنې او روزنې هدف ترې څرګندېږي. په لوستلو سره یې په فرد کې د بشر پالنې او هېواد پالنې احساس را ژوندي کوي او د فردي ښیګڼو پر ځای ټولنیزو ښیګڼو ته لومړیتوب ورکوي. سوسیالیستي ریالېزم د دیموکراتیکي خپلواکې ټولنې د ترقۍ او انکشاف هنداره ده، چې په اثر کې له یو عادي فرد څخه ستر هېوادپال او ولسي مبارز جوړوي. دا ډول ریالېزم د هغو ولسونو او ملتونو په ادبیاتو کې ننوتی، چې طبقات او طبقاتي مبارزې له منځه تللي او سوسیاليتي نوې ټولنیزې، سیاسي، اقتصادي او کلتوري اړیکې ټینګې یا یې په حال کې دي. د انتقادي ریالېزم هېرو غالباً لوړ کس دی، چې د ټولنې له شرایطو او ټولنیزو بې عدالتیو سره په مبارزه کې ماتې خوري، خو د سوسیالیستي ریالېزم هېرو

عادي وگړی دی، چې د ازادې ټولنې مثبتو شرایطو روزلی او له هغه یې ګټور شخص جوړ کړی دی. (۲۹:۵۴م)

ماکسیم ګورکي (۱۸۶۸-۱۹۳۶م)

دغه ځلاندۀ ستوری د نولسمې پېړۍ د روسي نوي ادب ستر لیکوال، ډرامه لیکونکی او مقاله نویس دی، چې په (۱۸۶۸م) کال د مارچ پر (۲۸مه) یې د روسیې په لرغوني او تاریخي ښار سیټني

نوګرد کې نړۍ ته سترګې پرانیستې دي. اصلي نوم یې الکسي ماکسیموېچ شکوف دی، چې د روسیې د مارکسیستي ادب په تاریخ کې ځانګړی مقام لري. الکسي د ژوند په اوږدو کې له بدمرغيو او سختو مبارزو سر مخ و، په کوچنیوالي کې یې پلار له لاسه ورکړ او پالنه یې انا او بیا نیکه ته پاتې شوه. دغه هڅاند تنګی ځوان د ځان ساتنې لپاره له موجي، ډوډۍ پخوونکي او ... سره کار ترسره او هم له کتاب سره د لیونۍ مینې له بابتۀ یې د لیکوالو خوږې خبرې او زړه راښکونکي اشعار له یاده تېرول.

ګورکي د ژوند او نړۍ په محتوا کې له پرتو واقعیتونو هغه مهال خبریږي چې له میخائل اوماس سره په ناوایی کې کار پیلوي، اوماس د الکسي پټ استعداد او زیرکتیا له نږدې څاري او خپل کتابتون د ده په واک کې ورکوي، تر څو فکر یې وده وکړي. دا وخت په روسیه کې تزاریان د لیکوالو او سیاسي مشرانو د ویښوونکو اندونو د ځپلو او د همدغو افکارو د خورونې د مخنیوي په موخه ښوونځي، پوهنیز او روزنیز مرکزونه تړي، خو ګورکي په پټه مطالعه کوي او ډېر نوې څه زده کوي. نوموړی له دې وروسته د روسیې سهيلي سیمو ته حرکت پیلوي؛ د حذر غاړو ته رسېږي؛ بیا په کازان

کې پاتې کېږي او هماغلته په کازان پوهنتون کې د مارکسیستي ادبیاتو سره روغبړ کوي او د همدغې ایډیالوژۍ د ترویج او تبلیغ لپاره قوي اراده خپلوي، خو زړه یې نه لگي او بېرته خپل ښار ته راستنېږي. له هغو سیاسي او ادبي ککړیو سره یو ځای کېږي چې د تزار لخوا تبعید ته مجبور کړای شوي دي، له مشهور لیکوال کرلینکو سره پېژني او د خپلو اشعارو ټولگه وړښي او نوموړی ورته د انقلابي اشعارو د پنځولو سپارښتنه کوي. (۲۴:م)

گورکي یو سیاسي او مبارز لیکوال و، د ده ډېری لیکنې د مارکسیستي ریالېزم په فورم کې لیکل شوې دي. رومانونه، ناولونه او نورې کبې یې له ولسي ستونزو غږېږي اوله ځان سره ځانگړی پیغام لېږدوي. الکسي د روسیې له نامتو شاعرانو او لیکوالانو سره له نیردې پېژندل او هم یې له چاپي رسنیو سره خپله قلمي همکاري جاري ساتله، د ژوند په اوږدو کې یې امریکا، اروپا او نورو هېوادونو ته سفرونه کړي دي او د سفرونو پر مهال یې ډېرې سفرنامې هم لیکلې دي. بلاخره د ادب دغه خوږ بلبل د (۱۹۳۶م) کال د جون میاشتې پر اتلسمه نېټه د (۶۸) کالو په عمر ومړ. د مړینې علت یې د ابهام ملگری دی او تر ډېره بریده ویل کېږي چې د مخالفینو له لوري په زهرو وژل شوی دی. (۲۵:۲۴۱م)

د گورکي اثار

دگورکي اثار په لاندې ډول درېېژنو:

رومانونه

۱- درې ملگري (۱۹۰۰م)

۲- مور (۱۹۰۶م)

۳- د ارتامانوف سوداگري (۱۹۲۷م)

110 // نړيوال ادبي مکتبونه

۴ - يو اعتراف (۱۹۰۸)

لنډې کيسې

۱- دکوچينوالي دوره (۱۹۱۴م)

۲ - مالوا (?)

۳ - (شپږوېشت سړي او يوه نجلۍ (۱۸۹۹م)

ناتورالېزم (طبیعت پالنه)

ناتورالېزم یو ادبي او هنري مکتب دی، چې نچرالېزم یې هم بولي. د لاتیني ژبې له (Natura) چې د طبیعت مانا لري، اخېستل شوی دی. د نچرالېزم لغوي مانا ((د طبیعت دقیق تقلید او ډېرې زیاتې ستاینې ته وایي او په ادبي اصطلاح په ادبیاتوکې د علمي تجربې له روش څخه کار اخېستلو باندې عقیده او باور څخه عبارت دی. هر لیکوال یا شاعر د خپل چاپېریال او طبیعي شرایطو لکه: نژاد، روزنې، تربیې او د خپل وراثت د عواملو تر اغېز لاندې وي، چې جسمي او روحي ځانگړنې یې هم پر اثارو اغېز کوي.)) (۵: ۱۸۸م)

ناتورالېزم د ژوند د واقعیتونو یو داسې انځور دی، چې لیکوال یې مهم او غیر مهم ته لومړیتوب نه ورکوي، بلکې د ژوند ټولې لورې ژورې او سړې تودې رانغاړي. د بشریت هر موضوع په دې برخه کې انځوریدای شي او ناتورالېزم په دقیق ډول هڅه کوي، چې د پېښې له هرځای ښه یا بد انځور واخلي، خو د انځور اخېستونکې کمرې په شان د مادې منځ نشي انځور ولی. دا مکتب د اشخاصو، پرابلمونو او کانفلیکټونو د ترسیم او تصویر سره کار نه لري. ((... یو ریالیست لیکوال چې څومره د انسان اخلاق او روحي نړۍ راسپړي، بالعکس یو ناتورالېست لیکوال خپل ټول کوشښن د جسم د ښې او د هغه د ظاهري چاپېریال انځورولو ته ښېي.)) (۸: ۱۳۵م)

د دې ښوونځي د نوم ټاکنې نېټه (۱۸۷۷م) کال ښودل شوې، کوم چې په (تراب) رستورانټ کې د فلورې، اډمون، دوگنکور، زولا او د (مدان) ډلې لخوا ورته انتخاب کړای شوی دی. له اووم میلادي قرن راهیسې په فرانسې کې د ښکلو هنرونو اکاډمۍ له طبیعت څخه تقلید لازمي او ضروري ګاڼه، چې دا کار په اصل کې د ناتورالېزم د پیدایښت سبب وګرځید. دغه اصطلاح

په ځانګړي ډول د انځورګرۍ لپاره کارول شوې وه، ناتورالېزم په فلسفه کې د هغو افرادو نظام دی، چې طبیعت یې د لومړني اساسي عنوان په توګه منلی وي. ویکتور هوګو په خبره چې دا کلمه په هغو لیکوالو د اطلاق وړ ده، کوم چې غواړي د ټولنیزو مسائلو سره داسې چلند وکړي، لکه څنګه یې چې له ژونديو حيواناتو سره پوهان کوي. بوډلر په (۱۸۴۸م) کې بالزاک یو لوی پوه او ناتورالېست شمېرلی. د ناتورالېستانو هنري ابتکارات زیاتره وخت ریاالېزم ته نږدې کېږي، ځینې یې بیا په معلومو او تاریخي شرایطو کې د ریاالېزم د ایجاد لپاره لومړی پړاو بولي. په ناتورالېزم کې د واقعیت کوچنی او بې مانا خواوې انځورېږي، چې په ظاهري لحاظ له انځور او تمثیل نه بل څه نه دي.

ریالیستي هنر د ناتورالېزم د مقدماتي په توګه

په نولسمه پېړۍ کې له ټولنیزو څېړنو او مسائلو سره مینه د بالزاک او اوژن سو په اثارو، د دومیه او هنري مونیو په انځورونو او تابلوګانو کې محسوسیدلی شي. له (۱۸۵۰م) کال وروسته دوو ریاالېستانو شانفلوري او دورانتې په رومان کې د ناتورالېزم د برنامې ځینې زړې کرلي وو. ریاالېزم په جدي ډول د رومانېزم پر وړاندې ودرېد، د خیال او ښکلا په کیسه کې نه و، بلکې پر ځای یې د انسان ټولنیزو اړخونو ته لومړیتوب ورکاوه. دورانتې په اصل کې له تاریخي پېښو تېښته کوي او د حاکم وضعیت مطالعې ته ترجیح ورکوي. دغه دواړه رومان لیکونکي د ناتورالېزم په شان عادي اشخاص او د دوی عادي کړنې انځوروي. شانفلوري غواړي مسائل او پېښې لکه څنګه چې دي شرح او بیان کړي. فلورېو احساساتي فردپال و، له مېرمنېزم او معاصرانو سره یې هم حساسیت درلود، د خلکو په اند د ریاالېزم ستر پیغام راوړونکی او د ناتورالېزم پلار بلل کېده. ادمون او ژول ګنګور چې دواړه

سره وروڼه وو، د شانفلوري او دورانتې له هنري سبک سره زيات توپير درلود، خو د واقعيت په پالنه کې بيا سره نږدې وو. دوی د ټيټې طبقې د حقيقتونو په راسپړلو کې هر اړخيز جريانات دننه کړل او په دې ډول يې ورو ورو د طبيعت انځورولو پر لور گامونه پورته کړل، چې د ريالېزم او ناتورالېزم ترمنځ يې يو پل رامنځته کړ.

د ناتورالېزم لنډه فلسفه

د ډايډرو (۱۷۱۳-۱۷۸۴م) په خبره په اوولسم قرن کې ناتورالېستانو د طبيعت له مشاهدې او ائين څخه هدف په خپله طبيعت و، سنت په (۱۸۳۹م) کې د اوولسم م. قرن فلسفه ماده پالنه، مذهب پالنه او طبيعت پالنه ناتورالېزم بولي. د پوهانو په اند ناتورالېزم له نولسمې پېړۍ دمخه ژورې رېښې لري، ريټان (۱۸۲۳-۱۸۹۲م) او برتو (۱۹۰۷-۱۸۲۸م) د بشر خيالات او احساسات بيا را ژوندي کوي او د اوولسمې پېړۍ وروسته د مختلفو هېوادنو په ادبياتو باندې څېړنه کوي او د طبيعت پالنې اړخونو ته اشاره کوي. (۱۸: ۳۹۷م)

په ناتورالېزم کې د شوپنهاور (۱۷۸۸-۱۸۶۰م) فلسفي نظريات ډېر د پام وړ او په پراگنده ډول يې زيات شمېر ليکوال تر اغېز لاندې راوستي وو. ناتورالېستي ليکوالو دغه تاثيرات منلي او د وخت له بدبينۍ يې د مخ اړونې په موخه عمومي اړخونو ته پناه وړې ده. په زړو فلسفو کې طبيعت پالنه داسې بيان شوې، چې ماده پرستي، خوند اخېستنه او له دين څخه ناراضيتوب په خپله غيږه کې رانغاړي. دا مفهوم تر پېړيو د انسانانو په ذهن کې تم پاتې کيږي، خو ناتورالېستي فلسفه ذهن د مادې له طبيعت سره تړلی بولي او په هنر او ادب کې، چې د ريالېزم له واقعيت پالنې سرچينه اخلي، توپير يې پر ځای او حقيقت بولي. زيات شمېر خلک د ناتورالېزم پر ځای د اميل زولا نوم مهم گڼي. شايد چې دليل يې د نوموړي د داستانونو خاص

سبک وي، چې طبيعي رنگ لري. له اميل سره اشنايي موږ صنعتي انقلاب ته بيايي. (۳۰: ۴۰۳م)

ناتورالېزم د سياست او اقتصاد له زاويې

لوی ليکوال اميل زولا ټولې هغه مقالې چې د (Salur Publique) ورځپاڼې لپاره ليکلې وې، د ناتورالېزم د زېږېدنې خبر ورکاوه. په دغو مقالاتو کې زولا د ښوونځي د نوم لپاره کومه ځانگړې کلمه نه وه کارولې، خو په هغو اصولوکې چې وروسته يې د هنر لپاره ټاکل، تقريبا په ډېره اندازه په کې د دې کلمې بيان شوی و. زولا چې يو ښاري ځوان و په (۱۸۵۸م) کال د فرانسې له اکس ښار پاريس ته راکډه شو او د دويم امپراطور (دريم ناپليون) د امپراطورۍ پر مهال يې سياسي او اقتصادي چاپېريال مطالعه او تجربې يې پخې شوې. زولا د ځوان نسل ارزوگانو ته ځانگړي تمايلات درلودل، چې دغه تمايلات يې په ډېر جدي ډول د تيوري په بڼه بيان کړل. دا په اصل کې دوگوني (سياسي، اقتصادي) انقلاب او ذهني تحول و، چې د (۱۸۶۰-۱۸۶۴م) کلونو تر منځ د احساس وړ و. د معاصرو مورخينو له نظره (۱۸۵۹-۱۸۶۰م) کلونه د فرانسويانو په سياسي ژوندانه کې ځانگړی ارزښت لري، فرانسويان له سستۍ او خوب را بيداروي او جمهوريت غوښتونکي نوی قيام کوي، دغه وېښتيا د رژيم په طرز عمل کې بارز تحول پېښوي. دغه تغير نه يوازې په سياسي بلکې په اقتصادي لحاظ هم بدلون رامنځته کوي، د اور گاډي ډېری لارې، د بانکونو ځانگړي شبکې او لوی ښارونه يې اقتصادي ميراثونه گڼل کېږي. د دغه مبارزو په لړ کې زولا د ورځپاڼو له لارې له نور همفکرو ملگرو سره د ناتورالېزم او معاصرو اختراعگانو په هکله ډېر څه وليکل.

ناتورالېزم او پوهنه

فيزيولوژي، ځمکپېژندنې او د پوهنو پرمختګ له وړاندې د زولا فکر محاصره او په وجود کې يې نوي فکرونه راتوکولي وو. زولا د (۱۸۶۶-۱۸۸۰م) کلونو تر منځ يو شمېر اثار وليکل، چې (تجربوي رومان) يې تيوريکي بڼه درلوده. پر دې اثار سربېره يې نورې تحليلي ليکنې هم وکړې، چې ليکنې او اثار يې د ورځپاڼو لخوا تر انتقاد لاندې ونيول شول. زولا يې هم دفاع ته ودرید او په خپلو تيوريکي متونونو کې يې دا خبره په ډاګه کړه چې: ((د ناتورالېزم ښوونځی په ادبياتو کې وجود نه لري، ناتورالېزم يوازې يو روش دی يا په ساده الفاظو يو تحول دی.)) (۱۸: ۴۰۱م) زولا ناتورالېزم د ډايېرو د عقايدو محصول ګڼي او له ډايېرو سره يوځای په ادبياتو کې د نوو روشونو او تطبيقي تجربو د زېروني خبره راپورته کوي. لکه څنګه چې روماننکانو د روسو، شاتو بريان، لامارټين، هوګو او ژرسان افکار پالل، همداسې دوی د ډايېرو، استاندال، بالزاک، فلوبر او ګنکور فکرونه او روشونه وپالل او د دوی په پيروي يې بې شمېره ليکنې وکړې. زولا د روماننېزم ماتې له نوې ټولنې او پوهنې سره د عمومي قشرونو د تمايلاتو د تطبيق نشتون ښيي او وايي: ((ناتورالېزم د يوې نوې ديموکراتيکې ټولنې محصول دی، زموږ روښانه او نوی تمدن د طبيعت په هکله ځانګړې او اړينه پوهېدنه له ځان سره لري. له شک پرته چې ننني ليکوال به د خپلو اسلافو په پرتله غني او بډايه اثار منځته راوړي او کار به يې له واقعيت سره نږدې وي.)) (۳۰: ۴۰۲م)

زولا په دې اند و، چې په ادبياتو کې د طبيعي علومو طريقې يا روشونه بايد دننه شي، د ده لارښوونې په دې برخه کې هغه علمي اثار دي، چې په ډېرو اړخونو کې ژوند او علمي روشونه تر تحليل لاندې نيسي.

ناتورالېستان او په خاص ډول زولا او ملګري يې هڅه کوي چې علمي جبر په ادب کې رواج کړي او ادبياتو او هنر ته علمي بڼه ورکړي.

د ناتورالېستي اثارو ځانګړې

ناتورالېستان د اثارو دننه د اخلاقو او مذهب پر وړاندې ودرېږي، داسې خبرې کوي، چې په ادب کې چا نه وي کړې. دوی غواړي، د هغو کسانو چې رسم، عادت او اخلاقو ته پابند دي، غوسه راوپاروي او د خپل ځان پر وړاندې يې تحریک کړي.

د ناخوښو، فقر او بې عدالتۍ انځورونه چې لومړی د ډيکنز په اثارو کې اوج ته رسېدلې وو، خو بورژوازي ټولنې کوم ځانګړی ارزښت نه ورکاوه او زولا بېرته دغه حقایق راوسپړل. ناتورالېستان د حقیقت او ژوند تر منځ ژورو اختلافاتو ته اشاره کوي او د مینې اړوند مسائل بیانوي. په ناتورالېزم کې زیاته پاملرنه جزیي مسائلو ته کېږي اولیکوال د قهرمانانو کوچني حرکتونه هم له پامه نه غورځوي. دلته د انسان جسم د روح په پرتله ډېر اهمیت پیدا کوي، د دوی په اند د انسان ټول احساسات او افکار هغه جریانات دي، چې د انسان د جسمي جوړښت له طریقه حاصلېږي، دا جسم له مور او پلار څخه انسان ته د وراثت له لارې رسېږي. د ناتورالېستي اثارو بله مهه ځانګړنه د اشخاصو مکالمې دي، چې په ساده او عامه ژبه راوړل شوې دي، دا ډول مکالمې په نورو ادبي مکتبونو کې ډېرې تې یا په نشت حساب دي.

د ناتورالېزم ماته

په (۱۸۹۰م) کې فیلسوف او د ادبي نظریاتو خاوند ه. ټین (۱۸۲۸-۱۸۹۳م) پر علومو او تحقیقي فلسفې باندې تاکید کوي، د بورژوه پر هغه

چاپ شوي رومان کې چې مريد نومېږي، داسې نظر ورکوي: ((زموږ د نسل عمر ختم شوی دی.)) نوموړی دلته هغه نسل يادوي، چې نړۍ او ادبياتو ته يې له علمي زاويې نه کتل.

په ادبياتوکې له دې وروسته شارل بودلر له نوي شعر سره روغبړکوي، د نولسمې پېړۍ په پای او د شلمې پېړۍ په اوایلوکې نوی شعر او نوی دور د سېمبولېزم سره يوځای پيلېږي او په دې ډول نوی جريان ادبياتو ته لاره پيدا کوي. دغه جريان د سترو شاعرانو (شارل بودلر، ارتر، سټيفن) شعرونه او افکار له ځان سره لري، چې د شلمې پېړۍ د شعري تحول لپاره اغېزمن واقع کېږي. شارل بودلر د خپلو ادبي تخليقونو په اساس د سېمبولېزم پلار بلل شوی، نوموړی د ايډگار الن (۱۸۰۹-۱۸۴۹م) له اثارو متاثر اوزيات اثار يې په فرانسه کې ترجمه کړي دي.

سېمبولېزم (ابهام)

سېمبول د يوناني کلمې له (Symbolo) چې مانا يې نښه او علامه ده، اخېستل شوې ده. د ادبي مکتبونو په لړکې سېمبولېزم هغه ښوونځی دی، چې د (۱۹مې ميلادي پېړۍ په پای او د شلمې پېړۍ په اوایلوکې د ريالېزم او ناتورالېزم پر خلاف منځ ته راغی. (۵: ۱۱۵م)

دا ادبي جريان د بورژوازي ټولنې د عمومي او ټولنيزکلتور له بحران نه را زيږدلی، د پيداېښت لومړی ځای يې فرانسه او بيا د لويديځې اروپا هېوادونو دي. استاد محمد صديق روهي د چوليس تيلر په خبره چې ((کلمه پرتمينه ده؛ خو په خپله شی ډېر ساده دی، سېمبولېزم په ساده کې سره دې ته ويل کېږي، چې څوک د يوه ذهني حالت د څرگندولو لپاره يو تصوير (ايمار) تر لاسه کړي او هغه په داسې ډول افاده کړي، چې د ذهني حالت د څرگندولو پرځای د هغه په باره کې ترلاسه شوی تصوير مجسم کړي.)) (۹: ۴۱۸م)

سېمبولېستان په عمومي ډول طبيعي ژوند د انساني طبقې د حاکم وضعیت پر وړاندې دروي او د بورژوازي واقعیت سره منفي برخورد کوي. سېمبولېزم په روسیه کې د (۱۹۰۵م) کال د انقلاب د پخېدو په پړاونو کې منځ ته راغلی او له پانګوالو او اشرافو کرکه او له هغوی څخه د وېرې په څرګندلو ادب او هنر ته لار پیدا کړې ده. هغه تصویر او تمثیل چې د سېمبولېزم په چوکاټ کې راڅرګندېږي، د فرد ځانګړي تمایلات ښيي او واقعیتونه په کې ژر نه محسوسېږي، بلکې سړی ابهام، پېچلتیا او تیارو ته بیایي. ډېر لیکوال سېمبولېزم د ابهام ناپیلي او مرموز جریان بولي، چې پرې پوهېدل ځانګړي مهارت ته اړتیا پېښوي. حتی تر دې چې ځینې یې له تعریف او پېژندنې څخه تېښته کوي او نشی کولی د سېمبولېزم ماهیت او محتوا تعریف کړي. د یونان ستر فیلسوف اپلاتون چې پخوا له دوو لارو سېمبولېزم ته ورننوتی، وایي: ((یوشی یا یوه پدیده د رمز او تمثیل له لارې ډېر ژر پېژندل کېدای شي، خو د دې پرځای چې دا څه شی دی، دا به اسانه وي، چې ووايو دا شی څه ته ورته دی؟)) (۵: ۱۳۸م)

دا حقیقت دی، چې سېمبولېزم د افراطي طبیعت پالنې او د هنر د هنر

لپاره د نظریې پر
ضد منځته راغلی،
خو د پام وړ خبره
دا ده چې د دې
نوي ښوونځي
بنسټ
اېښودونکی شارل
بوډلر په خپله د
هنر د هنر لپاره د

نظريې پلوی و، خو وروسته يې نوې لار وټاکله او نوی مکتب يې منځ ته راوړ.

سېمبولېستانو د دې پر ځای چې خپلې ليکنې او اشعار په روښانه او څرگند ډول وړاندې کړي، خپلې اندېښنې، عواطف او احساسات يې په ابهام او رمزي چوکاټ کې دننه بيان کړي دي. د بوډلر په فکر حقيقت د ساده خلکو له سترگو پټ دی، يوازې شاعر چې د درک قدرت لري، د دغو علامو او نښو په تعبير او تفسير سره کولی شي دغه حقيقت احساس کړي. بوډلر د خپل کار د اساس لپاره سېمبوليکه ژبه وټاکله، کوم چې د سېمبولېزم لوی ځانگړتيا فردي اصالت او د ژوند ستونزو ته عيني او نفسي ځواب دی. د فن په اړه د سېمبولېستانو ځانگړتيا دا ده، چې د حسي پوهاوي هغې خوا ته د پرتو ايډياوو له مخې انسان د سېمبوليکي ورته والي د ښکاره کولو له لارې د دنيا د يووالي پوهاوي ته رسيدلی شي. مخکې مو هم اشاره وکړه چې سېمبولېزم د تعريف په تنگ چوکاټ کې له ابهام سره مخ دی، يعنې د تعريف په ټاکلو کې ټول ليکوال او شاعران سره يوه خوله نه دي، خو دومره وايو چې ((سېمبولېزم د افکارو او عواطفو داسې بيان دی، چې په مستقيم ډول د څرگندې تشبيه او يا په عيني او لمسي ډول نه څرگندېږي، بلکې د دوی څرنگوالي ته اشاره په غير توضيحي سېمبولونو کيږي او هدف ترې د لوستونکو په ذهن کې د افکارو او عواطفو ايجاد وي.)) (۱۳: ۲۲۳م)

په (۱۸۸۰م) کال کې د نوي نسل په افکارو کې د هنر او ادب له درکه يو نوی حالت راوړېږيد، چې لامل يې د انساني ژوند نا ارامتيا او له زاړه تمدن څخه بې زاري په گوته کوي. سېمبولېستان د ريالېزم او ناتورالېزم پر وړاندې ودریدل، له ريالېستيکو واقعيتونو يې لوستونکي بې خبره ساتل او له سېمبولېزم د ځای او وخت په حساب په فکري او سياسي نظره سره يوشان

نه وو. په روسیه کې سېمبولېزم د انگلستان او په انگلستان کې سېمبولېزم د المان او په المان کې سېمبولېزم د فرانسې په نسبت ډېر بدلون لري.

سېمبول

د سېمبول (Symbole) کلمه له یوناني سوبولون (Sumbolon) څخه مشتق شوې ده، مانا یې د دوو شیانو چسپېدل، نښلېدل، سرېښېدل او نصبېدل دي، داسې څه چې دوی برخې ولري. د بېلګې په ډول دوه کسانو ته چې یو بل نه پېژني یو کاغذي نوټ چې په غیر منظم ډول خپرې شوی ورکول کېږي، تر څو ویې رغوي. د دغې نوټ د جوړولو پر مهال هغوی ته زمینه برابرېږي، چې یو بل وپېژني او پر یو بل اعتماد وکړي. د وخت په تېرېدو له دغې کلمې څخه د مانا برداشت مخ پر پېچلتیا روان شو. هغه تعریف چې په (فن او انتقادي فلسفي قاموس) کې ا.لالاند (۱۸۶۷-۱۹۶۳م) لیکلی، داسې دی: ((هره حس کیدونکې نښه چې له طبیعي رابطې سره د یو پټ او نا لیدلي شي ذکر وکړي، سېمبول دی.)) (۳۱: ۵۳۸م) یا د ژول لومټر (۱۸۵۳-۱۹۱۴م) تعریف: ((دا یو ډول تطبیق دی، چې یوازې دویم جز یې موږ ته راکول کېږي او دا د پرلپسې استعارو یوه اړینه دستگاه ده.)) (۵: ۵۳۹م)

هگل په (ښکلا پېژندنه) کې د سېمبولېزم اړوند بحث ته لومړیتوب ورکوي او په دې هکله وایي: ((سېمبولېزم د خپل طبیعي جوړښت پر اساس مبهم او څو اړخېز دی، انسان له سېمبول سره د لومړي تماس وروسته له ځان نه پوښتنه کوي، ایا دا په واقعي ډول یو سېمبول دی که نه؟ د سېمبول ټولې مختلفې ماناوې پوښتنې زیږوي، لکه: ((هغه کومه مانا ده، چې له دې سېمبول سره په حقیقي ډول متعلقه ده؟ نو د دې پر اساس د نښې او مدلول تر منځ واټن ممکن ډېر زیات واوسي.))

د سېمبول فعاليت په دوه ډوله دی، يو د رمز او بل د ايجاد دنده سرته رسوي. سېمبول د استعارې پر خلاف انسان د يوې پټې مانا د پېژندلو لپاره مېلمه کوي، دغه مخفي مانا کيدای شي يو ممنوع او له لاسه ورکړل شوی خيز وي، چې په اسانۍ سره د بيان وړ نه وي.

بيانيه

سېمبولېزم له نورو مکتبونو نوې او بېلې ځانگړنې لري، سېمبولېستانو مطالعه ډېره او هيلې کمې درلودې، دوی د انحطاط دورې د شاعرانو اهداف د ځان لپاره غوره او له نوي شعر چې د بودلر وروسته را پيدا شوی و، کلکه دفاع کوله. د دې ترڅنگ هغه مجلې او مقالې چې له (۱۸۸۴م) کال را په دې خوا د ځوان کهول لخوا چاپېدلې د فکر زړې وکړل، په (۱۸۸۶م) کال د سپتمبر مياشتې په اتلسمه نېټه شاعر ژان مورېس د نوي ادبي ښوونځي بيانيه په (فيگارو) نومي ورځپاڼه کې نشر کړه. دې بيانيې په ادبي محفلونو کې نوي توده بحثونه راوړول او همدا لومړی ځل و، چې مورېس د سېمبولېزم کلمه وکاروله. له دې وروسته دا نوی ښوونځی په همدې نوم ونومول شو. سېمبولېزم په (۱۸۹۰م) کې د عمل ډگر ته لاره پيدا کړه او د (۱۸۵۵-۱۹۰۱م) کلونو ترمنځ په اروپا کې وپالل شو. په اتریش کې (امېل واران، مورېس مترلینګ) ستر سېمبولېستان دي او همداسې په يونان، روسيې او امريکا کې د دې ښوونځي ډېر پيروان تر سترگو شوي او سېمبولېزم نړيواله بڼه غوره کړه.

د سېمبولېزم اصول

سېمبولېزم د محتوا په لحاظ د ايډيالېزم د فلسفې تر تاثير لاندې و، له (۱۸۸۰م) کال وروسته په فرانسه کې نوي فکرونه راوتوکېدل او د شوپنهاور د

بدبینۍ غړونو ډېر شاعران له درانه خوبه راوینس او په هوش راوستل. سېمبولېزم د نچرالېزم، ریا لېزم او رومانټېزم پر خلاف رامنځته شوی او له هر ادبي مکتب یې لار بېله ده. له ناتورالېزم په دې توپیر پرې، چې د خارجي طبیعت انځورونه د هنر دنده ګڼي او سېمبولېزم درون هر څه بولي، ریا لېزم یې په دې نه خوښېږي چې واقعیت په مستقیمه ژبه بیانوي، خو سېمبولېزم حقیقت د انسان داخلي څرنگوالی ګڼي، چې د فن سکالو جوړوي. له رومانټېزم سره یې وران والی په دې و، چې رومانټېزم ځانګړي فرد او سېمبولېزم ټولنې ته ارزښت ورکاوه. سېمبولېزم د کیفیتونو پر ځای احساساتو ته خوښ و، د شعر خوند او رنگ یې په احساساتو نه، بلکې په ژبه کې لټوي. (۲۰۱:۳۲)

سېمبولېزم د یو نړیوال ادبي مکتب په توګه ځانته بېل اصول لري، سېمبولېستان وايي: ((د طبیعت په اړه زموږ نظریات عبارت زموږ له روحي ژوند نه دي، موږ یو چې احساس لرو او زموږ د روح اغېزمنتیا ده، چې په څیزونو کې انعکاس مومي.)) (۳۳:۸)

د توجو وړ خبره دا ده، چې سېمبولیک شاعران په ځانګړي ډول بوډلر او رمبو لومړني کسان دي، چې د ازاد شعر پر لور ګامونه اخلي او فرانسوی شعر د وزن او قافیې له قیده ازادوي. همدا دوی د منثور شعر لپاره لار پرانېزي او دې ته ورته ادبي خدمتونه ترسره کوي، چې په خپل ځای د ستایلو وړ دي. د سېمبولېزم اصول په څو لنډو کرښو کې داسې درېژنو:

(۱) - په دې ښوونځي کې شکلونه، سېمبولونه، موسیقي او قوانین د عقل او منطق څخه لرې او نه منونکي ګڼي، یوازې احساسات ورسره همغږي دي او بس!

(۲) - هر لوستونکی یو ادبي اثر د خپل درک او احساس په اندازه پېژني،

نو داسې اثار بايد وليکل شي، چې ټول وگړي يې په عادي ډول ونه پېژني، بلکې هر لوستونکی د خپل روحي حالت او درک په اندازه ترې يوه بله مانا واخلي.

(۳) - د امکان تر ډولو له عيني واقعيت نه لرې او ذهني واقعيت ته نږدې وي. (۲۴:م.)

ازاد شعر

شاعرانو پتېلې وه، چې شعر بايد نور له زړو محدوديتونو راوباسو، دوی د الکساندر نظم چې په (۱۲) خپهيز فورم کې ليکل شوی او د فرانسې د اصلي شعر زړه بلل کېده، له پښو وغورځاوه. د شعر دغه زاړه قوانين يې وننگول، شعر ته يې نوي قالبونه جوړ کړل او لنډې، اوږدې، مساوي او غير مساوي مصرې يې ترويج کړې، چې دغه اصل تر ننه په خپل ځای پاتې دی. دوی د شعر پر مساوي مصرعو د وېش خبره ورکه کړه، قافیه يې ساده او پر ځای يې د ناقصې قافيې خبره ترويج کړه، چې په دې ډول ازاد شعر ته زمینه برابره شوه او نوی وجود يې پيدا کړ. په فرانسه کې دا قالبونه د جوړښت وړاندې په امريکا او نورو هېوادونو کې د اصولو سرغړونه شمېرل کېده. امريکايي شاعر ا.و. وایټ مېن (۱۸۱۹-۱۸۹۲م) خپل اشعار د ازاد شعر په فورم کې ليکلې وو، له دې طريقه په فرانسه کې د ازاد شعر د پيدايښت مرحله د وایټ مېن له اشعارو سرچينه اخلي. په فرانسه کې لومړی ازاد شعر ارتور رمبو په (۱۸۸۶م) کې ووايه او له ده دوه درې کاله وروسته نورو شاعرانو زيات ازاد شعرونه وليکل. د دغه شعري فورم د اصولو د ټاکلو په برخه کې دوی د (۱۸۸۶-۱۸۸۹م) کلونو ترمنځ يو شمېر مقالې وليکلې او په دې ډول يې د ازاد شعر لپاره د قوانينو ټاکنه وکړه. (۳۱: ۵۴۷م)

نامتو استازي

شارل پیر بودلر (۱۸۲۱-۱۸۶۷م): شاعر، نقاد او فرانسوی ژباړن دی، د پلار د مړینې وروسته یې تر یخ ژوند درلود او د ایډگار الن نامتو اثر یې فرانسوي ژبې ته ژباړلی دی. بودلر په ادبیاتو کې د نوښتونو له امله د معاصریت (مډرنېزم) مشهوره خبره بلل شوې او دا لقب ورته مشهورو نقادانو وپکړی دی.

ژان ارتور رمبو (۱۸۵۴-۱۸۹۱م): نامتو فرانسوی شاعر او د سېمبولېزم پیرو ګڼل کېږي، په شعر لیکلو کې لوی لاس لري او په دې برخه کې یې د پام وړ کتابونه هم لیکلي دي.

سټیفن مالارمه (۱۸۴۲-۱۸۹۸م): دا یو بل فرانسوی شاعر دی، چې په اشعارو کې یې ابهام دومره پټ او ننوتی دی، چې پوهېدل پرې اسان کار نه دی. نوموړي په نظم او نثر دواړه کې قلم چلولی دی.

ا. پاونډ (۱۸۸۵-۱۹۷۲م): دا سړی د نویو نړیوالو ادبیاتو په برخه کې نه هرېدونکی شخص دی. نوموړی له اصله یو انګریز ښاغلی دی، خو د جګړې او ناوړه حالت له مخې یې انګلستان د تل لپاره پرېښودلی، لومړی فرانسې او بیا ایټالیا یې ته کډه شوی دی. پاونډ د شلم قرن مشهور شاعر دی چې اشعار یې نوي رنگونه لري، د پخواني یونان له اشعارو ډېر متاثر او د سېمبولېزم کلک پلوی و. یوازې اشعار نه، بلکې په نور ادبي پنځونو کې هم لوی لاس درلود او ډیری مقالې یې په معاصره ادبي کره کتنه کې ځانګړی ارزښت لري.

ایډگار الن پو (۱۸۰۹-۱۸۴۹م): امریکایی رومانټیک، خیال زنگونکی شاعر او لوی نقاد دی، د اشعارو مجموعه یې (کوډ تيمور) نومېږي، چې په (۱۸۲۷م) کې چاپ شوې ده. لنډ پولیسي او وحشتناک داستانونه یې

ليکلي او د (کلاغ) په نوم شعري نړيوال شهرت لري، چې د ښکلې مېرمن پر وير ليکل شوی دی. په اشعارو کې يې نبوغ له دې څرگندېږي، چې لويو شاعرانو او ليکوالو ستر شاعر بللی. د دې تر څنگ ځينې نور مارشل پروست (۱۸۷۱-۱۹۲۲م)، ماريه ريلکه (۱۸۷۵-۱۹۲۶م)، استفین کيورگ (۱۸۶۸-۱۹۳۳م) د سېمبولېزم نامتو پيراون گڼل کېږي. په بلژيک کې د دې مکتب ستر پيرو مورېس مترلينگ نومېږي، چې د ادبياتو په برخه کې يوه مشهوره څېره ښودل شوې ده. (۱۳: ۲۷۷م)

له سېمبولېزم جلا شوي مکتبونه

ځينو شاعرانو او ليکوالو له سېمبولېزمه لاس واخيست او د درون د پرېښودلو پريکړه يې وکړه، دوی د داخل په پرتله د خارجي طبيعت د انځورونې په فکر کې ډوب شول، له سېمبولېزم سره يې مقابله پيل کړه او بېل واړه ادبي مکتبونه يې رامنځته کړل. د يادونې وړ ده، چې دا ادبي ښوونځي د پېژندنې پراخه ساحه نه لري، ملاتړ يې کمزوری او ډېری يې په نشت حساب دي.

رومن

په (۱۸۹۱م) کال د سپتمبر مياشتې په څوارلسمه نېټه د سېمبولېزم له بيانېې پنځه کاله وروسته ژان مورېس په (فيگارو) نومې ورځپاڼه کې د نوي ادبي ښوونځي (رومن) په هکله ليکنه خپره کړه. په دې ليکنه کې مورېس پخواني يوناني او رومي ادب ته د فرانسوي ادبياتو ستنېدل غوښتل او له دې کار يې کلکه دفاع کوله. دوی د فرانسې اصیل ادبيات چې له يونان او روم څخه تقليد شوي وي، غواړي او د پخوانيو فرانسوي ليکوالو (راسين، لافونتين، ... ستاينه او پالنه کوي. (۳۴: ۱م)

ناتورېزم

ناتورېزم د نورو ادبي مکتبونو تر څنګ د نړۍ په ادب کې ځانته مقام لري. دا په کامله توګه يو فرانسوي ادبي مکتب دی، چې د فرانسې له سرحداتو بیرون کوم اغېز او پلویان نه لري، که چېرې د فرانسوي لیکوالو لخوا نه وای پالل شوی، لرې نه وه، چې په ادب کې به یې یوازې نوم راپاتې وای. د دې ښوونځي بیانیه په کال (۱۸۹۷م) کې د سېمبولېزم او رومن په څېر په (فيګارو) ورځپاڼه کې د سینټ جورج دوبيله (۱۹۴۷-۱۸۷۶م) لخوا خپره شوه، چې په کې پر سېمبولېزم ډېرې نیوکې او حملې شوې وې. ناتورېستانو د فرانسې طبیعي منظرې ته پر بل هر طبیعت لومړیتوب ورکاوه، دوی په شکسپر، واګنر او نارویژي ډرامه لیکونکو سختې نیوکې کولې او پر دې نظر و، چې: ((لازمه ده له دغو خارجي افکارو څخه چې زموږ ذهن ته یې رېښې غځولې، ځانونه وساتو.)) (۳۱: ۱۹م) په دې بیانیه کې د ملي روح د بیدارۍ، د ځمکې او قهرمانانو ستاینه او د مدني قوتونو د سپېڅلتیا په هکله خبرې شوې دي، چې د دې ښوونځي دریځ ښیي او فرانسویانو په ځانګړې ډول ځوان نسل ته ډېر نوي څه لري.

ناتورېستان د پېچدګۍ، ابهام او رمز مخلاف وو او له شعر څخه یې د هغوی ایستل پیل کړل، د ژوند او نړۍ د ښکلاوو په انځورونو یې پیل وکړ، خو ونه توانیدل، چې د اثارو په لیکلو او د بیانو په خپرولو په نړيوال ادب کې ځانګړی مقام خپل کړي. البته ځینې مخکښ لیکوال او شاعران شته، چې طبیعت یې پاللی، خو دوی کوم ناتورېستان (طبیعت پالونکي) نه وو. د دې ښوونځي دوه مشهور سرلاري بویلیه او انا ډونوی نومېږي. (۳۴: ۴م)

کسموپلیتېزم (جهان پالنه)

دا اصطلاح د زړې يوناني ژبې (Kosmolpoits) کلمه ده، چې د نړۍ تبعه (اوسېدونکي) مانا لري. دا مفهوم د نړۍ پر ټولو انسانانو دلالت کوي، د دې مکتب استازي د نړۍ د ټولو اوسیدونکو ترمنځ د همکارۍ او باور فضا رامنځته کول غواړي، دوی دا نړۍ د ټولو انسانانو مشترک کور ګڼي او کوم مادي او معنوي اړیکې له خاص قوم او هېواد سره نه ساتي، هېڅ راز پوله او سرحد نه پېژني، بلکې نظر یې نړیواله بڼه لري. مارکوس سیرون هغه شخص دی، چې دغه نظریه په درې ډوله وېشي.

(۱)-طبیعي عدالت (۲)-نړیوال طبیعت (۳)-نړیوال دولت
د دوی په فکر نړۍ یو واقعي حکومت لري، چې دا حکومت په خپله خدای دي. دوی معتقد دي، چې د خدای او بنده ګانو ترمنځ رابطه د زوی او پلار په شان ده، نو په دې ډول غلام او وینه، سړی او ښځه ټول یو برابر دي.

د دې کلمې پیدایښت اوږد تاریخي پس منظر لري، له لرغوني یونان تر روښانتیا دور پورې یې رېښې غځولې دي. د رنسانس په دوره کې د جهاني تابعیت مفکوره د فیوډالي سیمه پالونکو د مفکورې پر ضد وه. دوی د فیوډالېزم تنګ او وړوکی چاپیریال انځوروي، چې هدف ترې ازادي ده. دا ښې د ګوټه، شېلر، کانت او فیخت په اثارو کې د پام وړ دي. ځینو پوهانو دا اصطلاح یوه ارتجاعی بورژوازي مفکوره بللې، چې د انسان له زړه نه د وطن او خلکو مینه وباسي او د فدارکارۍ احساس یې وژني، خو دا نظر د تامل وړ دی. دا ښوونځی د ناتورېزم په شان یوازې په فرانسه کې ځانګړو کسانو تعقیب کړی دی، دوه فرانسوي شاعران واییری لارېبو او پل موران د دې مکتب سارلاري ښودل شوي دي. (۸: ۱۶۵م)

نور واړه مکتبونه

ځينې نور واړه مکتبونه هم شته، چې د ادب په نړۍ کې ځلانده نوم او مقام نه لري، موږ دغه مکتبونه په څو لنډو کړنوکې تاسې ته درېژنو. دغه مکتبونه په اروپايي هېوادونو کې منځته راغلي، زيات نه دي پالل شوي، خو بيا هم د يادونې او تشرېح وړ کيدای شي.

اونانيميزم

اونانيميزم فرانسوي کلمه ده، له (Unanime) چې مانا يې متحد، صميمي، متفق او سره يو ده، مرکب شوې ده. رېښه يې د لاتيني ژبې له (Unanimus) څخه اخېستل شوې، چې په شپاړسمه پېړۍ کې له لاتيني ژبې فرانسوي ژبې ته راغلې ده. د شلمې پېړۍ په اوایلو (۱۹۱۰م) کې د اونانيميزم اصطلاح په هغه ادبي مکتب اطلاق کېده، چې نامتو فرانسوي شاعر او ليکوال ژول رومين (۱۸۸۵-۱۹۷۲م) د جورج شنویر په ملگرتيا په پاريس کې يې بنسټ ايښودلی و. اونانيميزم د نولسمې پېړۍ د متفاوتو فکري جرياناتو محصول دی، د همدې پېړۍ د دوه نيمې لسيزې را په دې خوا فرد پالنې، ديموکراتيکو غبرگونونو، سوسيالستي او په کلي توگه ټولنپېژندنې د اونانيميزم په پيدايښت کې مهم رول لوبولی دی. د دې مکتب اصول له ساده استدلال پيلېږي، د دوی په اند د هر انسان د وجود دننه ځينې احساسات او افکار شته چې له ځان نه توليد شوي، خو ځينې نور هم شتون لري، چې د بلې ډلې، ټولنې او خلکو لخوا پر موږ تحميل شوي وي. هنري او فلسفي مکتبونه په دې نظر وو، چې: ((فرد د تکامل اخري درجې ته د رسيدلو لپاره لازمه ده انفرادي شخصيت وروزي او د بيروني نړۍ له تاثيراتو او مداخلو پرهبز وکړي.)) (۸: ۱۳۷م) اونانيميزم ځان د ټولنې د فرد نبوعت او تکامل يوازينۍ

منشاء گڼي. د اوانانيميزم ستر سرلاری ژول رومن له هومر، هوگو او زولا متاثر و. که د دې مکتب تاريخي پس منظر وڅېړل شي معلومېږي، چې د (۱۹۰۶م) کال په اواخرو کې ځينو ځوانو هنرمندانو او شاعرانو د فرانسې په يوه لرې پرته سيمه کې (د هنرمندو وروڼو خانقا) تر عنوان لاندې يوه ډله رامنځته کړه. شارک ويلدرک (۱۸۷۱-۱۸۸۲م) او ر.ارکوس د ژوند له ستونزو د خلاصون لپاره د ځانگړي ژوند په لټه کې وو، چې په همدغې خانقا ور برابر شول. دوی د اقتصادي ستونزو له کبله په همدې کور کې استوگنه غوره کړه او د يوې سترې چاپ خونې د جوړولو په لټه کې شول. په دې ډله کې ډېر موسيقي غږوونکي، انځورگر او شاعران موجود وو، چې رومن هم ورسره يوځای شو، خو ملگرتيا يې تل پاتې نه، بلکې د ځانگړو مالي او فکري ستونزو له امله بېله شوه. دا ډله وتړل شوه، خو د فرانسې د شعر په تاريخ کې يې اغېزمن رول په ميراث پرېښود. همدې شاعرانو د سېمبول، رمز او کنایو سره اړيکې په بشپړ ډول وشلولې او د هغې پر ځای يې په لنډو تصويرونو تکیه پيل کړه. دواميل او ويلدرک له (۱۹۰۰م) کال د شعر په اړه يادښتونه چاپ او په شعر کې يې د وزن په اړه خبرې پيل کړې او په (۱۹۲۳م) کې ژول رومين او شنویر د نظم کوچنۍ رساله چاپ کړه. ر.ارکوس هم ځينې رومانونه وليکل، همدې ليکوالو د ځينو مجلو په تاسيس لاس پورې کړ او د نولسمې پېړۍ په لومړۍ او دويمه لسيزه کې نورې پنځونې هم وکړې. ژول رومن وپتېيله، چې دغه ټولې ليکنې او اندېښنې د اوانانيميزم تر اصولو لاندې بيان کړي، رومين وايي دغه صومعه د اوو انسانانو يو ډول قوت او موجوديت و، چې دغه انسانان په اصل کې اووه ملگري وو، که څه هم په صومعه کې د اوانانيميزم روحیه تیت شوې وه، خو د اوانانيمېست نوم يوازې ژول رومين او شنویر خپل ځان ته منسوب کوه. دغه تاثيرات او طرز

تفکر په نورو شاعرانو کې هم رېښې وځلولې او نور جريانات يې پيدا کړل. رومين مختلفې انساني ټولنې مطالعه او بېل افکار تحليل کړي وو، ليکوال د انسانانو د ټولنيز ژوند نظم او يووالی د فرد په ازادۍ او انتخاب پورې تړي او له هر ډول زور او فشار يې خوندي بولي. رومن په نثر او شعر کې د ژوند او مرګ واقعيت انځوروي او په مختلفو ټولنو کې د مشترک روح له ترسيم غبرګوري. د دې ښوونځي تر ټولو اوږد رومان (هوسيار ولس) نومېږي چې په فرانسه او اروپا کې يې ستر تحولات پېښ کړي دي. (م.:۲۴) د دې مکتب د پيدايښت ځای فرانسه ده، نامتو څېرې يې ژول رومين، شارک ويلدرک، جورج دواميل او شنویر دي، چې د مجردې بشريالې تبليغ يې کاوه.

فوتورېزم (راتلونکی)

په لويديځ ادب او هنر کې فوتورېزم له نورو ادبي مکتبونو په متفاوت او بېل ډول منځته راغلی، دا ښوونځی د شلمې پېړۍ په ادبي مکتبونو کې يو ځوان، خو د کم عمر لرونکي مکتب حيثيت لري. فوتورېزم د (Futur) له کلمې چې د راتلونکي مانا لري، اخېستل شوی دی. د ښکلا پېژندنې دا جريان پر روسيې او ايټاليې سربېره ټوله اروپا کې له لومړۍ نړيوالې جګړې مخکې خپور شو. دا ښوونځی په ايټاليا کې منځته راغلی، خو معرفت او تاريخ يې په پاریس کې د فوتورېزم بيانې په چاپ سره پيلېږي او دا بيانیه په (۱۹۰۹م) کال په (فيگار) نومي ورځپاڼه کې چاپ شوې ده. د دې مکتب بنسټ اېښودونکی توماس مارينتي (۱۸۷۶-۱۹۴۷م) نومېږي چې پېراون يې د بشر راتلونکی هنر او ادب د همدې مکتب پر اصولو ولاړ ويني. دوی واقعي هنر او ادب يوازې او يوازې فوتورېزم ګاڼه، د دې مکتب لومړی ټاټوبی ايټاليا او موسس يې مارينتي د فاشېزم يو وفادار سمندربول او په

دويمه نړيواله جگړه کې د ايټاليې د هغو فاشستي قواوو لوی منصبدار و چې د شوروي اتحاد د ځواکونو له خوا ماته ورکړل شوه. مارينتي د فوتورېستانو ايډيالوژي د فاشېزم په خدمت کې منحرفه کړه چې رېښې يې له وړاندې په ناتورالېزم، سېمبولېزم او اوانايمېزم کې په څرگند او نا څرگند ډول موجودې وې.

د فوتورېزم پيدايښت

فوتورېزم په لومړيو کې د ايټالوي شاعر او رومان ليکونکي ډانيل اننازيو (۱۸۶۳-۱۹۳۸م) او د هغه دور د شاعرانو د سېک، عقايدو او پېچلتياوو پر ضد رامنځته شو. فوتورېزم د شاعر د داخلي احساساتو او هيځانانو څرگندتيا او بيان نه مني، د ژبې د قوانينو رعايت او د مانا له بيان سره مخالفت ښکاره کوي اود غير شاعرانه کلماتو غوښتونکي دي. دا ښوونځی د بيانيې له چاپ سره سم په اروپا او ځانگړي ډول روسيه کې له تود هرکلي سر مخ شو، مارينتي په بيانيه کې ليکلي: ((فوتورېزم له زړو هنرونو بې زاره دی، د دې خوځون اصلي هدف معاصریت، سرعت او ټکنولوجي ده)). (۳۱: ۶۴۵)

فوتورېستانو ته ماشين الات، الوتکې او صنعتي ښارونو ډېر ارزښت درلود، ځکه چې هغوی غوښتل د انسان بريا پر طبيعت لوړه وښيي. روسيې ته فوتورېزم په (۱۹۱۳م) کې لاره پيدا کړه. روسي فوتورېستان له جامدو قوانينو په تنگ راغلی وو، نوی ژوند يې خوښېده او همدا لامل و چې له فوتورېزم سره يې روغېر وکړ. فوتورېزم په روسيه کې د ادب په پرتله په انځورگرۍ کې ښه وځلېد، خو د جوزف استالين او کمونيست گوند له لوري ډېر ژر وځپل شو. په ايټاليا کې فوتورېستانو له فاشېزم سره علاقه درلوده او له مختلفو فاشيستانو يې ملاتړ کاوه، دوی فکر کاوه، چې د فاشېزم په واسطه کولی شي ايټاليا لوړ پړاو ته ورسوي. مارينتي په دې بريالی شو، تر څو د فوتورېستانو

يوه سياسي ډله منځته راوړي، چې وروسته همدا ډله د ايټاليې ملي فاشيست گوند کې مدغم اعلان شوه. موسېليني دغه فوتورېستان په رسميت وپېژندل او هغوی ته يې کار ورکړ. فوتورېزم د بل هر هېواد په پرتله په ايټاليا کې په انځورگرۍ کې د پام وړ پرمختگ کړی دی.

د فوتورېزم اصول

فوتورېستانو د پخوانيو قوانينو او ستونو له منځه وړل يو اړين کار باله، دوی د کلاسيک دور طرز، طريقې، ښکلا، رومانتيک خيالات او د سمبولېستانو رمز پالنه او تصويرونه ټول له پامه وغورځول، گرامر ته يې کومه ځانگړې توجه نه کوله او په ليکلو کې يې ليک ښې او نور گرامري قواعد له پامه وغورځول.

فوتورېستانو په خپلو ادبي او هنري اثارو کې د تېرو ياد نه کاوه، ډېر ټينگار يې د نن په پرتله راتلونکي ته و. په دې ښوونځي کې فوتورېستانو ولس خپل اصلي مخاطب گانې او په دې باور وو، چې هنرمند بايد د خلکو په منځ کې واوسي او د دوی په خبره چې (له ولس څخه ولس ته) نوي هنرونه وړاندې کړي. فوتوريستي هنر غوښتل انسان په موږن ژوند کې له غرق کېدو وژغوري او حل لاره يې هم هنر گانې چې په وسيله يې کولی شي انسانان له دغو ستونزو راوژغوري. فوتورېزم خبرو او کلمو ته پوچ شعارونه ورکوي او کلمه له هر ډول لفظي او معنوي ارتباط نه ازاده غواړي. دوی داسې اشباح تصويرونه انځورول، چې له افادې به خپلواک وو، د دوی په اند د شعر ليکلو لوی او مهم اصل د قانون عدم مراعات دی او په ترسيم کې يې هم دغه قانون منونکي شمېرل کيږي. د دوی دا شعار ((د ادب او هنر زاړه مانۍ بايد ورانه او بله نوې له سره جوړه شي.)) (۸: ۴۷) خورا مشهور او د عامه افکارو په مفکورو کې ځانگړی ځای درلود. دوی د دغې نوې مانۍ

معماران يوازې خپل ځانونه او اساس يې يوازې فوتورېزم باله. دوی په خپلو اثارو کې د ښار، گړنديتوب، تخنیک او ماشین پالنه کوله او ځانونه يې د نوي ژوند نوي خلک بلل.

د فوتورېستي اثارو موضوع

د فوتورېزم ادبي ښوونځی له پخوانيو ادبي مکتبونو سره جوت توپیر لري، دوی په خپلو اثارو کې له طبیعت پالو سره جوړ نه دي. فوتورېستان ځنگلونه، غرونه، د سیند غاړې او داسې نورې طبیعي منظرې نه انځوري، لامل يې په صنعتي او شور ماشور ژوند کې ډویدل ښیي. فوتورېستي ښوونځی له فرياده ډک طوفان او د ازاد او لوړ پرواز مارغه له بې قراره انسان سره تشبیه کوي. پاتې دې نه وي چې په فوتورېزم کې هغه اثر ادبي او هنري گڼل کېږي، چې خوځښت، سرعت، زپورتوب، خطر او جسارت ولري. (۲:۳۵)

د فوتورېزم نامتو استازي

دا مکتب په روسیه او ایټالیا کې پالل شوی، خو تر روسیې په ایټالیا کې ډېر پرمختللی معلومېږي. په ایټالیا کې يې پیراون مارینتي، اومبرتو بوتچوني، کارلوکارا، لوینچي روسولو او جینو سوریني نومېږي، چې وروسته ورسره جاکومو بالا، د مارینتي ښوونکی هم یوځای شو. په روسیه کې ولادیمیر خلبنکوف، الکسي کرچنیک، ولادیمیر مایاکوفسکي او دیوید بولیوک د دې مکتب نامتو استازي بلل کېږي.

د فوتورېزم ماته

د ایټالېي فوتورېستان او د فاشستي نهضت غړي سره یو لاس او یوه خوله وو، جگړه يې د نړیوالې سولې د ساتنې یوه ښه وسیله گڼله او په خپلو

اثارو او شعرونو کې يې د لويې ايټاليې د جوړولو ايډيا پر مخ بېوله او د امپريالېستي اشغال او فاشستي جگړه ماري ملاتړ او هر کلي يې کاوه. د شلمې پېړۍ په لومړيو شلو کلونو کې فوتورېزم په لويديځه ټولنه کې ځان راښکاره کړ، خو هر ځای د رېالېزم د پيروانو له لورې له کلکې مبارزې سره مخ او له منځه ولاړ. فوتورېزم د روسيې په ادب تاريخ کې د (۱۹۱۰م) نه وروسته منځته راغی، خو تر اتوکالو زيات عمر يې ونشو کړای. پرته له مياکوفسکي (۱۸۹۳-۱۹۳۰م) او څو نورو چا نه دی پاللی او مياکوفسکي هم د ګورکي په لارښوونه دا نظريه پرېښوده. بالاخره فوتورېزم د هېلر تر دويمې نړيوالې جګړې وروسته د فاشستي افکارو سره يوځای له منځه ولاړ. (۵: ۱۴۲م)

اکمېزم

دغه اصطلاح د يوناني ژبې له (Akme) چې دکمال مانا لري، اخېستل شوې ده. اکمېزم يو داسې ادبي نهضت دی، چې د (۱۹۱۲-۱۹۱۴م) کلونو ترمنځ په روسيه کې د شپږو شاعرانو په همغږۍ منځته راغلی دی. دغه شاعران نيکولي ګوميلوف، انا اخماتوا، سرګي ګورودتسکي او اوسپ ماندلشټام نومېږي. په (۱۹۱۱م) کال ګوميلوف هغه ډله شاعران چې له سېمبولېزم او د و. ايوانف له رهبرۍ ازادي غوښتله، راجمع او ترې يوه ځانګړې ډله جوړه کړه، چې د نشر لپاره يې چاپ خونه او نور توکي نه لرل. دوی ماته ونه منله او په منظم ډول يې خپل فعاليتونه سرته رسول، وروسته يې ځانونه اکمېستان وبلل. دوی له دې وروسته په مسقيم ډول د سېمبولېزم پر وړاندې ودرېدل او درې برنامې يې د اکمېزم لپاره وليکلې. لومړۍ برنامه ګوميلوف او بيا ګورودتسکي وليکله، چې په (۱۹۱۳م) کال کې د (اپولون) په مجله کې چاپ شوې. درېيمه بيانيه اوسپ ماندلشټام د (اکمېزم سحرګاه) تر سرليک لاندې په (۱۹۱۹م) کال ليکلې او چاپ کړې ده. (۲۵: م)

اکمیزم د سېمبولېزم پر وړاندې یو ادبي نهضت دی، چې ځانونه د سېمبولېستانو رقیبان ګڼي، د دغې ښوونځي ماهیت ډېر له سېمبولېزم سره ورانه نه ښيي، بلکې دواړه د بورژوازي اعیانۍ او د مخ پر زوال کلتور خدمت کوي. دوی د انسان ننني واقعیتونه، ښارونه، ګلیساګانې، طبیعت ګلانو او حیواناتو انځورونه او انعکاس غواړي. اکمیستان د طبیعت او د انسان ننني احساسات راسپړي او د سېمبولېستانو په څېر (هنر د هنر لپاره) د تیوري پلوي کوي. دوی د جامدو اصولو پالونکي خلک دي؛ اتل یې جګړه ییز مقام لري؛ په ژوند کې د جامد چاپیریال غوښتونکي دي. له انقلابي خوځښتونو سره حساسیت ښکاره کوي او د ماتولو لپاره له حاکمې طبقې مننه کوي. د امپریالېستي ځواک د غښتلتیا لپاره زمینه برابروي او د دوی ستاینه کوم شرم نه بولي.

د سېمبولېستانو متقابلې حملې او د فوتورېستانو پر سر رقابت دوی وېش ته اړکړل، د (۱۹۱۳م) کال په دسمبر کې اخماتوا او ماندلشتام دواړو د جوړې شوې ډلې د ستونزو پر اساس د منحل وړاندیز وکړ. ګومیلوف په (۱۹۱۴م) کال د جګړه ییزې جبهې غاړه ونیوه، د نړیوالې جګړې د ختمیدو سره سم کور ته راستون او له خپلې مېرمنې اخماتوا جلا شو. نوموړي د نورو پخوانو ملګرو پرته د شاعرانو یو بله ډله راجوړه کړه او هم یې د ځوانو شاعرانو لپاره د ماکسیم ګورکي په حمایت ځانته ادبي خوځښت رامنځته کړ، خو له هغه ډلې سره د همکارۍ په تور ووژل شو، کوم چې دکمونستي رژیم د نسکوریدو لپاره یې دسیسه جوړه کړې وه. مېرمنې یې هم شعر لیکلو ته ادامه ورکړه، له انقلاب وروسته تاشکند ته تبعیده او هلته یې ډېر اشعار ولیکل. د دې په اشعارو کې هغه وخت د هېواد دوستۍ غبر اوچت شو، چې

دويمه نړيواله جگړه پېښه شوه. د نوموړې دوه غنايي اشعار د (۱۹۶۱-۱۹۶۳م) کلونو ترمنځ چاپ شوي دي، گورودتسکي د نورو شاعرانو په څېر خپله ادبي ډله پرېښوده او د ادبياتو په باب يې څو اثار وپنځول. د (روسي معاصرو ادبياتو جريان) يې په (۱۹۱۳م) او بل اثر يې په (۱۹۱۴م) کال چاپ شوي دي. نوموړی له انقلاب وروسته له ټولنيزو مسائلو سره علاقه پيدا کړه او يو تعداد په زړه پورې منثور داستانونه او د هېواد پالنې اشعار يې وليکل. په اکمپيستانو کې ماندلشټم يو با فرهنگه او مترقي شاعر دی، چې ملگري يې په سيالۍ کې ورڅخه پاتې راغلي دي، په شعر لیکلو کې ښه مهارت لري، قوي، اهنکين، پيچلي او له فرهنگي ارتجاع سره برابر شعر ليکي. د ژوند په اخري کلونو کې يې مختلفې ادبي پنځونې او د موضوع په لحاظې عمومي مسائل بيان کړي دي، منظوم او منثور اثار لري، ډېر يې د شلمې پېړۍ په دويمه لسيزه کې چاپ شوي هم دي. (۵: ۲۲)

اکمپيزم او روسيه

په روسيه کې اکمپيزم د (۱۹۰۵م) کال له انقلاب وروسته راڅرگند شوی، د سېمبولېزم له دروني جريانونو سره ټينگه اړيکه لري او د (۱۹۰۵م) کال د انقلاب له ماتې سره سم له بورژوازي طبقې سره يوځای د روسيې له تزارې مطلق العنانۍ سره لاس يوکړ او له دوی يې ملاتړ وکړ. کله چې په (۱۹۱۴م) کال کې اکمپيزم په رسمي ډول رامنځته شو، نو مارکسيستانو يې تود هرکلی وکړ، لامل يې له عرفاني سېمبولېزم سره چې په يو شکل ماتريالېزم (ماده پالنه) وه، جگړه او اختلاف و. له انقلاب وروسته ځينو پوهانو ورته د ځمکوالو او اشرافيانو ادبياتو نوم وکاروه. ماندلشټام وروسته اکمپيزم پرېښود او دا ښوونځی د نورو ارتجاعی مکتبونو په څېر د روسيې د اکتوبر انقلاب

وروسته په بشپړ ډول له پښو وغورځول شو.

امپرسیونېزم

د امپرسیونېزم کلمه د فرانسوي ژبې له (Impression) اخېستل شوې، چې د تخیل او خاطرې مفهوم لري. په هنر او ادب کې ځانگړی جریان دی، چې د فرانسې په انځورگرۍ کې پیدا شوی او د بورژوازی له نظریاتو سره همرنګې ښيي. د دغه ښوونځي پیروان د ادب او هنر دندې د لیکوال او هنرمند د محدودو خاطراتو، احساساتو او تخیلاتو مستقیم انتقال او د هغې د ډېرو نازکو خواوو انځورول ګڼلې دي. (۸: ۱۵۱م)

دا ښوونځی تر ډېره بریده په انځورگرۍ او د ژوند د رېښتیني درک په باب په ځینو برخوکې د ریالېزم پرانسیسونه غښتلي کوي، خو ناټورالېزم ته ډېر نږدې دی. دوی په ادب کې تفکر ته ارزښت نه ورکوي او لویه ځانګړتیا یې د فورم په محتوا کې مبالغه ده. پاتې دې نه وي، چې دا ښوونځی د نولسمې پېړۍ په شپږمه لسیزه کې پیدا او د تکامل پړاو یې د همدې پېړۍ وروستي کلونه او د شلمې پېړۍ لومړۍ لسیزه ده.

اکسپرسیونېزم

د اکسپرسیونېزم کلمه د لاتینې ژبې له (Expression) کلمې څخه مشتق شوې ده. دا یو ادبي جریان دی، چې د شلمې پېړۍ په لومړیو څلورو لسیزو کې منځ ته راغلی او د ټولنې شدید ټولنیز بحران انځور وي. دا بحران په اصل کې د لومړۍ نړیوالې جګړې وروسته راغلی او د دې مکتب پیروان د نړیوالې جګړې د ټولنیزو بې عدالتیو، بې مفهومه ژوند او شخصیت د رټلو پر ضد اعتراض کوي. اکسپرسیونیستي لیکوال په دې اند دی، چې د واقعیت د بدلون سره سم باید د انسان شعور هم بدل شي. دوی احساساتو ته ډېر

زیات تمایل لري او د اوسني تمدن نښو نښانو د دوی په اثارو کې ژور اغېز کړی دی. (۳: ۱۲۴م)

د اکسپرسونېزم اصطلاح په هغه سبک باندې اطلاق کېږي، چې په هغې کې طبیعت پالنه د ترسیم نه دباندې پاتې کېږي او هنرمند د احساس د بیان لپاره زیات ټینګار په اغراق او مبالغه کوي.

تاریخچه

د شلمې پېړۍ په پیل کې یو لوی نهضت د ریالېزم او امپرسونېزم پر وړاندې ودرېږي، چې وروسته ترې د اکسپرسونېزم غږپورته کېږي. د دې مکتب تعریف د لومړي ځل لپاره د (اګوست اروه) له انځورګرۍ څخه وړاندې کېږي. اکسپرسونېزم د یو ادبي او هنري خوځوون په توګه په (۱۹۰۳م) کال کې لومړی په المان او وروسته په نورو سیمو کې راڅرګندېږي چې د بشر دروني عواطف، ډار، نفرت، مینه او دردونه ترسیموي. هېر مو نشي چې دا مکتب تر (۱۹۳۳م) پورې د اروپا په ادب حاکم پاتې کېږي.

د اکسپرسونېزم اصطلاح په (۱۹۱۱م) کال د انځورګرۍ پر هغه څانګې ډلې اطلاق کېږي، چې د شلمې پېړۍ په اوله لسیزه کې یې د غیر انساني کړنو انځورونه کښلي وو. اکسپرسونېستان د ظالمانه نظامونو له غیر بشري کړنو پرده پورته کوي او په انځورګرۍ کې له تشوېش اچوونکو رنګونو څخه اخلي، تر څو داسې اشکال ترسیم کړي، چې د واقعیتونو استازیتوب وکړای شي. اکسپرسونېزم د یو ځانګړې هنر په توګه نوې بڼه پیدا کوي، بلاخره د ځینو مخکښو انځورګرو په مټ د (پل) په نوم یوه نوې ډله رامنځته کوي، چې وروسته له هنر څخه ادبیاتو ته هم لار مومي. ویل کېږي، چې ګوګن لومړنی انځورګر و، چې خپل عقاید او نظریات یې د دغې ښوونځي لپاره په انځورګرۍ کې وړاندې کړل.

اکسپرسیونېزم په ادب کې

اکسپرسیونېزم د انځورگرۍ تر څنګ په ادبیاتو کې هم رېښې ځغلولې دي. په ادبیاتو کې اکسپرسیونېزم هغه روش او طرز ښودل شوی، چې نړۍ ته د عواطفو او احساساتو له زاویې ګوري. د لیکوال او هنرمند ډېر ټینګار د حقيقي بيان په څرګندولو پورې اړوندیږي او د فردي احساساتو او تاثیراتو په حساب درک کیږي. په معاصرو ادبیاتو کې له واقعیت څخه هر ډول تحریف او د شکل تغیرکولی شو په اکسپرسیونیستي روشونو کې بیامومو.

و. ویلیام ګوګ (۱۸۵-۱۸۹۰م)، جیمز انسور (۱۹۴۹-۱۸۶۰م)، امیل نولده (۱۹۵۶م - ۱۸۶۷م)، ایډوارډ او جورج رویو (۱۹۵۸م - ۱۸۷۱م) د دې مکتب لوی پیروان ښودل شوي دي. (۲:۳۶م)

دادېزم

دادېزم یو ادبي او هنري ښوونځی دی، د شلمې پېړۍ پر مهال په اروپا کې منځته راغلی او داد په فرانسوي ژبه کې د مسخرې اوتفریحې مانا لري. دوست شینواری دا کلمه د فرانسوي ژبې له (Dadaisme) څخه اخېستل شوې ګڼي او مانا یې اسپه کي (د ماشومانو لپاره له لږګي نه جوړ اسپکي) ښيي. دا یو نهایی فورموبیسټیک مکتب دی، چې د لومړۍ نړیوالې جګړې (۱۹۱۶م) پر مهال د سویس هېواد په زوریخ کې په هنر او ادب کې راپیدا او تر (۱۹۲۲-۲۴م) پورې یې دوام وکړ. په انځورونو کې انجېر منچر ترسره کول او په شعر کې د بې مفهومه او بې مانا الفاظو کارول، د دې ښوونځي اصلي ځانګړنې دي.

دادېزم په سویس کې د انارشيسټو روښان فکرانو له منځه را جوړ شو. ((دوی د لومړۍ نړیوالې جګړې پر ضدیت او له هر څه انکار د ادبي او

هنري بدمعاشۍ په چوکاټ کې د بې معنا او بې مفهومه الفاظو په ترکیبونو کې تبارز وکړ.)) (۸: ۱۶۴م) که چېرې د دادېستانو اثار وگورو معلومه به شي چې دوی له جگړې وروسته د داسې ادب او هنر غوښتونکي وو، چې له خپلې ملي وظیفې څخه بې برخې وي. دوی د جگړه ییزو ترڅو شیبو په انځورولو د خلکو په اذهانو کې د جگړې ضد پیغامونه کېنول او غوښتل یې په دې ډول خلکو ته خوښي ور وبښي. دوی په یوه نوع په دې هڅه کې وو چې د انسان مطلقه ازادي ترلاسه کړي، له ادبیاتو او هنر څخه یې کرکه په دې کوله، چې د جنگ د تبلیغ لپاره یې وسیله ګڼله.

دې مکتب فرانسې، المان، ایتالېي، هالنډ، هسپانيې او بلاخره امریکې ته هم لاره ومونده، چې مشهور پیروان یې رومانیایي شاعر ترېستان تزار، المانی شاعر ریشارد هولزنېک، ژان ارب، لیکوال او د تياتر مهم غړی هوګو بال یې اصلي غړي بلل کېږي.

سور ریا لېزم

سوریا لېزم د اوسنۍ ټولنې یو روحي ترسیم دی، د فرانسوي ژبې له (SurRealism) څخه، چې د مافوق الحقیقت مانا لري اخیستل شوی دی. دا ښوونځی د غرب د شعر په تاریخ کې د یو ځوان مکتب په حیث د نولسمې پېړۍ په لومړیو شلوکلونو کې د لومړۍ او دویمې جگړې ترمنځ په فرانسې کې منځته راغلې او بیا یې په لویديځه اروپا کې ځانته ځای او مقام خپل کړی دی. دغه فکري بهنځ د دادېزم په جریان کې منځ راغلی، د دې ښوونځي بنسټ اېښودونکی اندری بریتون (۱۸۹۶-۱۹۶۶م) یو فرانسوی ارواپوه او شاعر دی، چې له دادایزم څخه جدا او د همدې مکتب اغاز یې اعلان کړ. سور ریا لېستان له هنرمند او ادیب نه غواړي، چې له حقیقت نه پیل وکړي

او په خپل تخليق کې هغه څه بيان کړي، چې له حقيقت نه لوړ وي. دوی په اصل کې داسې څه ترسيموي، چې د انسان په مغزو کې نه ځاييږي. عقل او فکريې پر سر اخيستی او د انارشيزم او بې نظمۍ په ساحه کې لکه طوفان واقع کيږي. سوريالېزم په اصل کې له بورژوازي سره جوړ نه دی او شعارونه يې د دوی پر ضد دي. دوی د انسان روحي قوې ته ځانگړې توجه کوي او په دې نظر دي، چې که چېرې د انسان د روح پټ قوت ازادي پيدا کړي، نو لرې نه ده، چې انسان به د يو بهتر ژوند خاوند واوسي. سوريالېستان په لومړيو کې د دادېستانو د افکارو په خلاف ودرېدل، د ادبياتو او هنرونو څخه يې انکار ونه کړ او د تحول د ايجاد لپاره يې لاره پرانېستله. دوی د دادېستانو له پوځو نظرياتو سره نه و جوړ او همېشه يې د مادي پر خلاف د اعتراض غږ پورته کاوه. دوی د داسې نويو انساني ارزښتونو په لټه کې وو چې انسان ته غوره او له ښيگڼو ډک ژوند وروبښي. دا ښوونځی په انگلستان، امريکا او نور اروپايي هېوادونو کې ډېر پيروان لري، خو تر ټولو زيات مشهور يې اتریشي اراوپوه ز. فرويد (۱۸۵۷-۱۹۴۰م) نومېږي، چې د روحياتو او عقل په برخه کې يې ډېر څه کړي دي. (۸: ۸۱۱م)

اگزيستانسيالېزم

له دويمې نړيوالې جگړې وروسته اگزيستانسيالېزم يو فلسفي او ادبي جريان دی، چې پر فردي ازادۍ ډېر ټينگار کوي. د دوی له فکره هر انسان ځانته ژوندی موجود دی، چې په خپله د راتلونکي ژوند برخليک روښانه کولی شي. اگزيستانسيالېزم وجود او هستۍ ته ويل کيږي، چې د ماهيت مانا يې غرض ده او اصلي سکالو يې د انسان حيات جوړوي. اگزيستانسيالېزم د بورژوازي مکتب تر عنوان لاندې مطالعه کيږي، د وجودي اساسي فلسفې انقلابي څېره وړاندې کوي او پر هر څه انسان ته

ډېره توجه کېږي. دا ښوونځی په معاصره پېړۍ کې د بورژاوې فلسفې د یوې داسې لارې په حیث رېښې لري، چې پر علمي او معقولو اساسانو ولاړه نه دی، د ارتجاعی، هنري او ادبي مکتب په حیث هنر او ادب د ټولنې له خدمت څخه لرې کوي، په فلسفه کې لومړۍ په المان، بیا فرانسه او وروسته په نورو هېوادونو کې خپور شوی دی.

اګسیستانسیالېزم په هنر او ادب کې داسې یوه ذهني تیوري ده، چې د ((وجود اصالت یا د وګړي خپلواکي او د ژوند پوځوالی یې په متضادو اصولو ولاړ دی. د اتریشي ایجادګر ریلکي (۱۸۷۵-۱۹۲۶م) په اثارو کې څرګنده او د لویدیځو پانګوالو شاعرانو په شعرونو کې انعکاس شوې ده.)) (۵: ۲۳) د دې مکتب په قول هنرمند دې ته رابولي چې د انسان ټیټې انګیزې او د ژوند تیاره اړخونه انځور کړي.

ویرېزم

د ویرېزم کلمه د ایټالوي ژبې له (verismo) څخه چې د حقیقت او رښتینولۍ ماناوې لري، اخېستل شوې ده. دا یو ایټالوی هنري او ادبي ښوونځی دی، چې د (۱۹مې میلادي پېړۍ په پای کې د ایټالیا په سویل کې منځته راغلی. دا مکتب د ټولنې د ټیټې یا غریبې طبقې د ژوند انځورونه کوي او غواړي د همدغې طبقې له حقونه دفاع وکړي او د استاد شینواري په خبره د مجردې بشرپالنې ایډیا پر مخ بیايي. دا ادبي ښوونځی زیاتره پوهان د ریالېزم او فرانسوي ناتورالېزم تقلیدګني او د کارګرې طبقې په اړه د ولس احساسات راپاروي. ((دا ښوونځی د ایټالیا د سیسلي اوسیدونکو جیواني اورګاله لخوا منځته راغلی دی. تقریبا دېرش کاله مشهوره نه و، خو وروسته یې په زنځیري شکل شهرت پیدا کړ او په ایټالیا کې بېرته له منځه لاړ.)) (۸: ۱۶۴م)

اخځونه

- ۱- الفت، گل پاچا. ۱۳۸۴ل. ادبي بحثونه. پېښور: دانش خپرندويه ټولنه.
- ۲- هېوادل، سرمحقق زلمی. ۱۳۷۹ل. د پښتو ادبیاتو تاریخ. پېښور: دانش خپرندويه ټولنه.
- ۳- وزیري، محمد اقبال. ۱۳۹۱ل. د ادبیاتو تیوري. پېښور: دانش خپرندويه ټولنه
- ۴- حبیبی، پوهاند عبدالحی. ۱۳۲۵ل. د پښتو ادبیاتو تاریخ. کابل.
- ۵- هاشمی، پوهیالی سیداصغر. ۱۳۹۳ ل. د ادبي اصطلاحاتو قاموس. کابل: دانش خپرندويه ټولنه.
- ۶- ښکلی، اجمل، ۱۳۹۰ل. سبک پوهه. کابل: دانش خپرندويه ټولنه.
- ۷- زړن، پوهندوی جانس. د نړیوالو ادبیاتو د ادبي دورو وېش. جلال اباد (مقاله).
- ۸- شینواری، سرمحقق دوست. ۱۳۹۳ل. د ادب د تیورۍ اساسونه. ننگرهار: یار خپرندويه ټولنه.
- ۹- روهي، خپرندوی محمد صدیق. ۱۳۸۶ل. ادبي څېړنې. کابل: دانش خپرندويه ټولنه.
- ۱۰- زړن، پوهنمل جانس. ۱۳۹۱ل. د لرغوني یونان ادبي تاریخ ته یوکننه. جلال اباد: مومند خپرندويه ټولنه.
- ۱۱- عمید، استاد حسن. ۱۳۸۹ل. فرهنگ فارسی عمید. تهران: انتشارات راه رشد.
- ۱۲- موقن، بدالله. معنای اصطلاح رنسانس. تهران: انتشارات. (مقاله).
- ۱۳- وزارت معارف ایران. ۱۳۷۹ق. تاریخ ادبیات ایران و جهان. تهران: انتشارات امیرکبیر.
- ۱۴- مصطفوی، خالد. ۱۳۹۰ل. مرور بر تاریخ ادبیات جهان. تهران: انتشارات. (مقاله).
- ۱۵- رښتین، پوهاند صدیق الله. ۱۳۶۲ل. د پښتو ادبي مکتبونه. پېښور: یونیورسټي بک ایجنسی.
- ۱۶- قرار، مجید. ۲۰۱۱م. لویديځ ادبي مکتبونه او پر ختيځ ادب يې اغېزې. کابل: (مقاله).
- ۱۷- فلسفي، نصرالله. ۱۳۷۰ق. تاريخ اروپا در قرون نوزدهم و بیستم. تهران: موسسه انتشارات خاور.
- ۱۸- حسینی، رضا سید. ۱۳۸۱ق. مکتب های ادبی (جلد اول). تهران: موسسه انتشارات نگاه .
- ۱۹- موسوینا، نورا. ۱۳۸۴ق. مکتب کلاسیک. تهران: انتشارات (؟) (مقاله).
- ۲۰- شیخ زاده، سمیه. ۲۰۱۲ز. مکتب کلاسیسم. شیراز: انتشارات (مقاله).
- ۲۱- صیلا، اریا. ۱۳۷۸ق. نیم نگاهی به مکتب ادبی کلاسیسم. تهران: انشارات موسسه کیهان.
- ۲۲- انسکولوپدیا امریکا. دایرة المعارف - انترنیتی معلوماتي ذخیره.
- ۲۳- سپهبدی، دکتر عیسی. ۱۳۲۹ق. تاریخ ادبیات فرانسه. تهران: انتشارات دانشگاه تهران.
- ۲۴- ویکیپدیه - دانشمانده آزاد (پارسی) انترنیتی معلوماتي معلوماتو ذخیره.
- ۲۵- صفا، مصطفی. ۱۳۹۲ل. د نړۍ سل مشهورې څېرې. ننگرهار: مومند خپرندويه ټولنه.
- ۲۶- مجله ادبیات داستاني. ۱۳۷۵ق. ادبیات کلاسیک المان. تهران: انتشارات (؟).
- ۲۷- ثروت، دکتر منصور. ۱۳۶۷ق. مکتب رمانتیسیم. ایران: مجله (پیک نور، شماره دو).
- ۲۸- حکیمی، پوهیالی رحمت الله. ۱۳۹۴ل. د ادبپوهنې اساسات. کابل: مستقبل خپرندويه ټولنه.
- ۲۹- پناه، زهرا اسلام. ۱۳۶۷ق. سیر مکتب ادبی رئالیسم در روسیه. تهران: انتشارات.

- ۳۰- ابادی، سید سعید فیروز. (؟). ناتورالیسم. تهران: مجله ادبیات داستانی. شماره (۲۷) ایران.
- ۳۱- حسینی، رضا سید. ۱۳۸۱ق. مکتب های ادبی (جلد دوم). تهران: موسسه انتشارات نگاه.
- ۳۲- ښکلی، اجمل. ۱۳۹۲ل. سېمبولېزم او ابهام. کابل: (مقاله).
- ۳۳- قاسم زاده، سیدعلی. ۱۳۸۸ل. درامدی بر سیمبولیسم (نمادگرایی). کابل: (مقاله).
- ۳۴- مهر، دکتر افشین. ۱۳۹۰ق. مکاتب ادبی. تهران: روزنامه مردم سالاری.
- ۳۵- حلتوی، زینب. ۱۳۷۸ق. فوتوریسم. شیراز: مجله خراسان. شماره (۵۲).
- ۳۶- سید رضایی، طاهره. ۲۰۰۵ز. مکتب اکسپرسیونیسم. تهران: انتشارات (مقاله).
- ۳۷- رحیم زی، ذبیح الله. ۱۳۹۳ل. د فکر څېرې. ننګرهار: مومند خپرندویه ټولنه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library